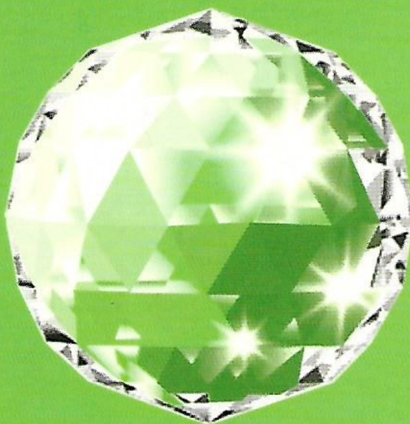
Omraam Mikhaël Aïvanhov

Adevărata învățătură a lui Hristos

Colecţia Izvor

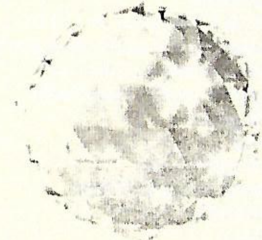
EDITURA PROSVETA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
AÏVANHOV, OMRAAM MIKHAËL
Adevărata învăţătură a lui Hristos / Omraam Mikhaël Aïvanhov. - Bucureşti : Antar, 2010
ISBN 978-973-8107-58-8

232

Omraam Mikhaël Aïvanhov

Adevărata învăţătură a lui Hristos

Colecţia Izvor
Nr. 215

EDITURA PROSVETA

De acelaşi autor (în limba franceză)

Colecţia „Izvor"

200 – Hommage au Maître Peter Deunov (hors série)
201 – Vers une civilisation solaire
202 – L'homme à la conquête de sa destinée
203 – Une éducation qui commence avant la naissance
204 – Le yoga de la nutrition
205 – La force sexualle ou le Dragon ailé
206 – Une philosophie de l'universel
207 – Qu'est-ce qu'un Maître spirituel?
208 – L'égrégore de la Colombe ou le règne de la paix
209 – Nöel et Pâque dans la tradition initiatique
210 – L'arbre de la connaissance du bien et du mal
211 – La liberté, victoire de l'esprit
212 – La lumière, esprit vivant
213 – Nature humaine et nature divine
214 – La galvanoplastic spirituelle et l'avenir de l'humanité
215 – Le véritable enseignement du Christ
216 – Les secrets du livre de la nature
217 – Nouvelle lumière sur les Evangiles
218 – Le langage des figures géométriques
219 – Centres et sorps subtils
220 – Le zodiaque clé de l'homme et de l'univers
221 – Le travail alchimique ou la quête de la perfection
222 – La vie psychique: éléments et structures
223 – Création artistique et création spirituelle
224 – Puissances de la pensée
225 – Harmonie et santé
226 – Le Livre de la Magie divine
227 – Règles d'or pour la vie quotidienne
228 – Regards sur l'invisible
229 – La voie du silence
230 – Approche de la Cité céleste
231 – Les semences du bonheur
232 – Les revelations du feu et de l'eau
233 – Un avenir pour la jeunesse
234 – La vérité, fruit de la sagesse et de l'amour
235 - «En esprit et en vérité»
236 – De l'homme à Dieu
237 – La Balance cosmique – le nombre 2
238 – La foi qui transporte les montaignes
239 – L'amour plus grand que la foi
240 – Qu'est-ce qu'un fils de Dieu?
241 – La pierre philosophale
242 – Aux sources inalterables de la joie
243 – Le rire du sage
244 – Marchez tant que vous avez la lumière

Cititorul va înţelege mai bine anumite aspecte din textele Maestrului Omraam Mikhael Aïvanhov, prezentate în acest volum, dacă va ţine seama că este vorba despre un învăţământ strict oral.

I

„TATĂL NOSTRU CARE EŞTI ÎN CERURI...”

Tatăl nostru Care eşti în ceruri,
sfinţească-se numele Tău;
Vie Împărăţia Ta;
facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ.
Pâinea noastră cea spre fiinţă
dă-ne-o nouă astăzi;
Şi ne iartă nouă greşealele noastre,
precum şi noi iertăm greşiţilor noştri;
Şi nu ne duce pe noi în ispită,
ci ne izbăveşte de cel rău.
Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava în veci.

Amin!

Iisus a dăruit discipolilor săi o rugăciune rostită de atunci de toţi creştinii, şi numită „Tatăl nostru" sau rugăciunea de duminică. El a ascuns în această rugăciune o ştiinţă străveche ce exista cu mult înainte de venirea sa, şi pe care el a primit-o după datină; dar el a rezumat-o, a condensat-o într-atât, încât ne este foarte greu să îi înţelegem întreaga profunzime.

Un Iniţiat se comportă asemenea naturii. Priviţi: natura reuşeşte să concentreze într-un mod desăvârşit, ideal, un întreg arbore cu rădăcinile, cu trunchiul său, cu ramurile, cu frunzele, cu florile şi fructele sale, într-un mic sâmbure, într-o mică sămânţă, într-un mic bob. Întreaga minune reprezentată de arbore cu posibilităţile sale de a produce fructe, de a trăi mult timp şi a rezista intemperiilor, totul stă ascuns într-o sămânţă sădită în pământ. Ei bine, Iisus a procedat la fel: întreaga ştiinţă ce o poseda, a dorit să o rezume în „Tatăl nostru" cu speranţa că oamenii

care ar pronunța-o și ar medita asupra ei, ar planta această sămânță în sufletul lor, ar uda-o, ar ocroti-o, ar cultiva-o, ca să descopere acest imens arbore al Științei Inițiatice pe care l-a lăsat.

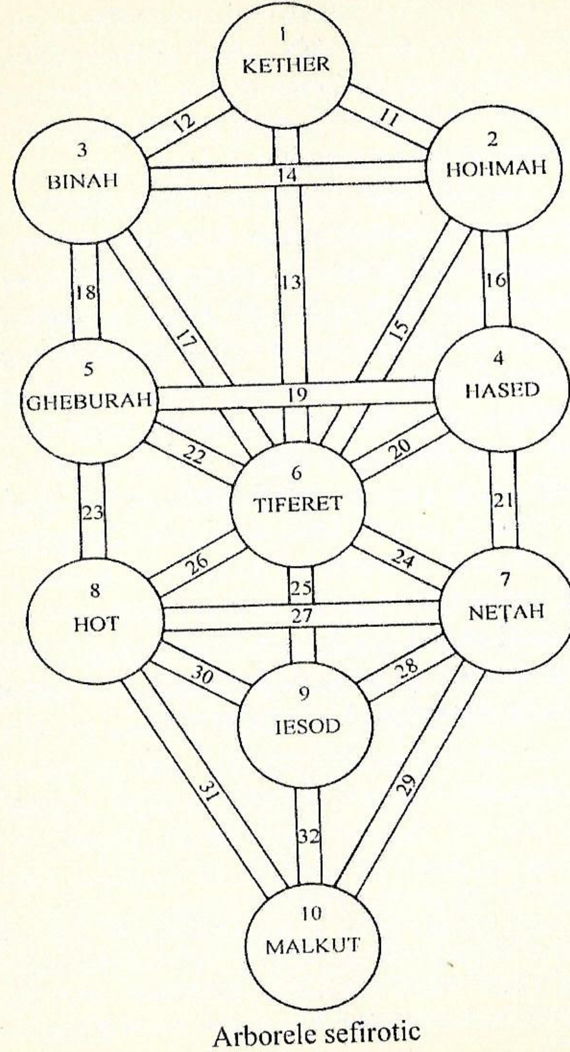
Toți creștinii: catolicii, protestanții, ortodocșii pronunță această rugăciune, dar fără să îi fi înțeles întotdeauna sensul. Unii consideră chiar că ea nu este nici atât de amplă, nici convingătoare, în timp ce ei au inventat altele impresionante, poetice, complete... interminabile, de care sunt foarte satisfăcuți! Dar oare ce conțin acestea? Nu mare lucru. Să încercăm deci să înțelegem care este semnificația acestei rugăciuni, deși nu vom putea să explicăm totul, fiindcă subiectul este grandios.

„Tatăl nostru Care ești în ceruri." Există un Creator, Stăpân al cerului și al pământului și al întreg universului. Și fiindcă se spune că El se află „în ceruri", înseamnă că în spațiu există mai multe regiuni. Tradiția iudaică le-a dat un nume: Kether, Hohmah, Binah, Hased, Gheburah, Tiferet, Nețah, Iesod, Hot, Malkut. Aceste regiuni sunt populate de mulțimi de creaturi: sunt toate ierarhiile îngerești de la Îngeri până la Serafimi. În aceste ceruri (Cabala le numește cei 10 Sefiroți) locuiește acest Dumnezeu pe care Moise și profeții din Vechiul Testament l-au descris ca

un foc devorator, un despot îngrozitor care nu putea fi iubit și în fața căruia trebuia chiar să tremuri de frică, deoarece „teama de Domnul este începutul înțelepciunii". Apoi a venit Iisus care ni l-a prezentat ca Tatăl nostru.

Iisus a venit pentru a înlocui teama prin iubire. În loc să se teamă de acest Dumnezeu îngrozitor, omul Îl poate iubi, se poate cuibări lângă El ca pe lângă un tată. Această iubire, această tandrețe față de Dumnezeu ca față de un Tată pentru care toate ființele umane sunt fii și fiice, este ceea ce Iisus a adus nou. „Tatăl Nostru Care ești în ceruri"... și dacă El se află în ceruri, aceasta înseamnă că și noi ne putem găsi acolo; fiindcă acolo unde se găsește tatăl, va fi și fiul într-o bună zi. O întreagă speranță se ascunde în aceste cuvinte, speranța unui viitor măreț. Dumnezeu ne-a creat după chipul său, El este Tatăl nostru și noi îi suntem urmași; El ne va da împărății, El ne va da planete de organizat, El ne va da totul.*

* A se vedea Colecția Izvor, nr. 215, capitolele II: „Iar Eu și Tatăl Meu una suntem" și III: „Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este" care dezvoltă toate consecințele acestei idei a omului, fiu al Domnului.

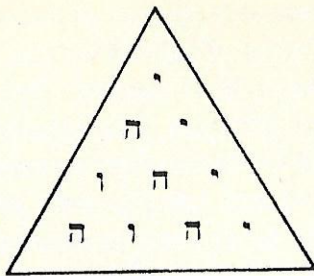
Arborele sefirotic

„Sfințească-se numele Tău.” Dumnezeu are deci un nume ce trebuie să îl cunoaștem pentru a-l putea sfinți. Creștinii nu dau niciodată un nume Domnului, ei Îl numesc Dumnezeu, atâta tot. Dar Iisus care era moștenitorul unei lungi tradiții, știa că Dumnezeu are un nume, misterios, necunoscut. Atunci când o dată pe an Marele Preot pronunța acest nume în sanctuarul Templului din Ierusalim, vocea sa trebuia să fie acoperită de zgomotul a tot felul de instrumente: flaute, trompete, tamburine, chimvale, astfel ca poporul adunat în fața Templului să nu îl audă. Acest nume pe care îl găsim în Vechiul Testament scris Yahve sau Iehova, știm numai că este format din patru litere, Iod He Vau He : יהוה*.

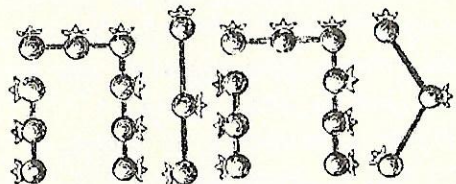
Tradiția cabalistică ne învață că Numele Domnului este el însuși compus din 72 de nume sau puteri. Dar ca să înțelegeți mai bine, aș mai adăuga încă câteva cuvinte despre felul în care Cabala îl prezintă. Fiecare din literele alfabetului ebraic are un număr, și fiindcă י = 10, ה = 5, ו = 6, ה = 5, suma celor patru litere face 26. Atunci când cabaliștii înscriu Numele Domnului într-un triunghi, ei îl prezintă astfel:

---

* De menționat că limba ebraică se citește de la dreapta la stânga.

sau astfel:

Numele scris astfel posedă 24 de noduri care îi reprezintă pe cei 24 de Bătrâni despre care vorbeşte Apocalipsa. Din fiecare nod pleacă 3 inflorescenţe, ceea ce face 72.

Acum, ce semnificaţie are „a sfinţi numele Domnului"? Să nu vă miraţi dacă, pentru a clarifica această problemă, voi începe prin a face apel la cele patru elemente: pământul, apa, aerul şi focul, cu ajutorul cărora a fost creată lumea. Corpul nostru, inima noastră, intelectul nostru, sufletul şi spiritul nostru sunt în legătură cu

forţele şi calităţile celor patru elemente. Un Înger guvernează fiecare din aceste elemente. De aceea, atunci când un Iniţiat doreşte să se purifice, el cere Îngerului pământului să înghită impurităţile din corpul său fizic, Îngerului apei să îi spele inima, Îngerului aerului să îi purifice intelectul, şi Îngerului focului să îi sfinţească sufletul şi spiritul. Sfinţirea este deci legată de lumea cea mai înaltă a sufletului şi a spiritului, care este lumea focului, a luminii.

Sfinţenia este însoţită mereu de ideea de lumină. Este de altfel ceea ce ne arată limba bulgară. În bulgară, la sfânt se spune *svetia*, iar acest cuvânt are aceeaşi rădăcină ca *svetlina*, lumina. Sfântul (*svetia*) este o fiinţă care posedă lumina (*svetlina*): totul este aprins în sinea sa, el străluceşte, el sclipeşte. De altfel, nu-i aşa că un sfânt este reprezentat mereu cu capul aureolat de lumină? Sfinţenia este o calitate a luminii, a luminii pure care străluceşte în spirit.

Numai ce este pur poate purifica, numai ce este sfânt poate sfinţi. Deci, numai lumina singură poate sfinţi fiindcă ea însăşi este sfinţenie. Noi trebuie să sfinţim numele Domnului în cea mai pură lumină a spiritului nostru. Numele reprezintă, rezumă, conţine entitatea care îl poartă, iar acela care pronunţă Numele Domnului impregnându-se de sfinţenia luminii este capabil să

Îl atragă, să Îl facă să coboare în fiecare lucru, să sfinţească toate obiectele, toate creaturile, toate existenţele. Nu trebuie să ne mulţumim să mergem în biserici sau temple şi să pronunţăm: „Sfinţească-se numele Tău!" ci să îl sfinţim cu adevărat în noi înşine, pentru a trăi în bucuria extraordinară de a putea în sfârşit ilumina tot ce atingem, tot ce mâncăm, tot ce privim.

Da, cea mai mare bucurie care există în lume este să ajungi la înţelegerea acestei practici zilnice şi, peste tot unde mergi, să binecuvântezi, să luminezi, să sfinţeşti. Numai în acel moment îndeplinim porunca pe care Hristos ne-a dat-o. Dar a repeta: „Sfinţească-se numele Tău" fără a face nimic ca să îl sfinţim până în faptele noastre, înseamnă că nu am înţeles nimic. Pronunţând numele Domnului, scriindu-l, omul se leagă deja de forţele divine, şi poate să le facă să coboare până în planul fizic. Dar această lucrare începe în mintea sa. „Sfinţească-se numele Tău" se referă la spirit, la gând.

„Vie Împărăţia Ta..." Aceasta înseamnă că există o împărăţie a Domnului cu legile sale, organizarea sa, armonia sa...Noi nici măcar nu ne-o putem închipui! Avem însă uneori o viziune fugitivă a ei în clipele cele mai spirituale ale vieţii noastre, fiindcă numai în acele stări minunate începem să înţelegem ce reprezintă Împărăţia lui

Dumnezeu. Altminteri, ar trebui să ne-o închipuim după împărăţiile pământene cu dezordinile, certurile şi nebuniile lor!... Şi totuşi, Împărăţia lui Dumnezeu se poate instala pe pământ, fiindcă există un întreg învăţământ şi nişte metode pentru a o face să vină. Nu este suficient numai să cerem. De două mii de ani de când tot o cerem, ea nu apare deoarece nu facem nimic ca să vină.

Cu această a doua cerere: „Vie Împărăţia Ta", coborâm în lumea inimii. Numele Domnului trebuie să fie sfinţit în inteligenţa noastră, dar Împărăţia Sa trebuie să vină să se instaleze în inima noastră. Această Împărăţie nu este un loc, ci o stare interioară în care se reflectă tot ce este bun, generos şi dezinteresat. Despre această Împărăţie spunea Iisus acum două mii de ani: „Ea este aproape", şi era adevărat pentru unii, dar ea nu a venit încă pentru majoritatea şi nu va veni nici în douăzeci de mii de ani dacă ne vom mulţumi să aşteptăm venirea ei în exterior, fără a face nimic în sinea noastră. În realitate, această Împărăţie a venit deja pentru unii; pentru alţii ea vine, iar pentru o altă categorie va veni... dar nu se ştie când!*

---

* A se vedea Colecţia Izvor nr. 215, cap.IV: „Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui."

Ajungem acum la a treia cerere care este cea mai puţin înţeleasă şi totuşi cea mai importantă. Întreaga Ştiinţă Iniţiatică se găseşte condensată în ea: „Facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ." În Cer, voinţa Domnului este mereu executată fără vreo replică, creaturile din înalt acţionează în acord şi în armonie totală cu ea. Dar nu este la fel şi în cazul oamenilor. De aceea Iisus a formulat această cerere, astfel ca noi să lucrăm să ne armonizăm voinţa cu voinţa Cerului. Pentru a exprima această idee se pot găsi tot felul de imagini: oglinda ce reflectă un obiect, sau orice aparat de care ne putem folosi. Fiecare aparat este constituit dintr-un principiu emiţător şi un principiu receptor care trebuie să se acordeze, să se adapteze, să se potrivească principiului emiţător. Postul care emite este Cerul; iar receptorul este pământul, adică planul fizic care trebuie să se sincronizeze cu aceşti curenţi ai Cerului, să se adapteze după formele Cerului, după virtuţile şi calităţile Cerului, pentru a putea împlini întreaga splendoare din înalt.

Oamenii au ca misiune să lucreze pe pământ pentru a-l transforma într-o grădină plină de flori şi fructe unde Dumnezeu va veni să locuiască, dar oare ce fac ei? Cineva va spune: „Să ştiţi că mie pământul nu mai îmi spune

nimic..." Ah, tocmai fiindcă nu aţi înţeles învăţătura lui Hristos! Şi totuşi este limpede, iată că se spune: „Facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ." Totul este deja perfect în Cer, dar aici, în lumea de jos, nu este minunat. Trebuie deci să coborâm, dar să coborâm într-un mod conştient, îndrăzneţ, spre materie pentru a o domina, a o însufleţi, a o spiritualiza, fiindcă viaţa Spiritului trebuie să se realizeze pe pământ identică cu aceea din înalt.

Depinde de noi, lucrătorii, lucrătorii lui Hristos să ne înhămăm la această misiune. Nu este suficient să pronunţăm rugăciunea, şi apoi, prin viaţa pe care o ducem, să împiedicăm realizarea celor cerute. Procedăm adesea la fel ca acela care vă spune: „Intraţi, intraţi!" şi vă trânteşte apoi uşa în nas. Noi ne rugăm, rostim câteva cuvinte, mormăim, iar apoi trântim uşa! Este extraordinar cât putem fi de inconştienţi în acest caz! Şi apoi ne lăudăm că suntem creştini.

„Facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ": eu văd înscrisă în această frază întreaga magie teurgică. Dacă discipolul va înţelege importanţa extraordinară a acestei cereri a lui Iisus, dacă va reuşi să o împlinească, va deveni într-o bună zi un transmiţător, o oglindă a Cerului. Va fi el însuşi un Cer. Este scris şi este ce se aşteaptă de la noi.

Prima cerere: „Sfinţească-se numele Tău" se referă la gândul nostru. Pentru a sfinţi numele Domnului trebuie să studiem, să medităm, să ne luminăm conştiinţa. A doua: „Vie împărăţia Ta" se referă la inima noastră, deoarece Împărăţia lui Dumnezeu nu poate veni decât în inimile pline de iubire. A treia cerere se referă la voinţa noastră: „Facă-se voia ta, precum în cer şi pe pământ" subînţelege lucrări, lupte, constrângeri, victorii, iar pentru aceasta ne trebuie forţă şi tenacitate. De aceea trebuie să ne exersăm şi să posedăm metode de lucru care ne ajută să ne armonizăm cu Cerul, să vibrăm în acord cu el. De ce credeţi că dimineaţa asistăm la răsăritul soarelui? Ca să devenim asemănători lui, pentru ca pământul, corpul nostru fizic, să dobândească calităţile soarelui. Privind soarele, iubindu-l, vibrând la unison cu el, omul devine luminos, plin de căldură, însufleţitor asemenea soarelui! Aceasta este deci o metodă pentru a împlini indicaţia: „Facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ", dar există încă multe altele.

Nimic nu este mai important pentru om decât să-şi dea osteneala să îndeplinească voinţa Domnului. Fiindcă acesta este un act magic. În momentul în care vă decideţi să îndepliniţi voinţa Domnului, fiinţa voastră este rezervată, reţinută, închisă faţă de alte influenţe, şi dacă în acel

moment voinţele contrare vor să se folosească de voi, nu vor putea, iar voi vă păstraţi astfel puritatea, forţa, libertatea. Dacă nu vă veţi afla în slujba Domnului, fiţi siguri că alţii vă vor stăpâni, şi vor sluji apoi cele mai interesate şi mai anarhice voinţe ce vă vor duce la pieire.

„Tatăl nostru Care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, Vie împărăţia Ta; facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ"... Toate aceste cereri au un sens adânc ce poate fi descoperit numai de cineva care posedă o înţelegere profundă a lucrurilor. Atunci când arheologii studiază anumite manuscrise, anumite obiecte sau monumente foarte vechi, ei încearcă, în funcţie de texte, de scheme sau de amplasarea construcţiilor, să descifreze mentalitatea poporului şi a epocii respective, şi datorită acestor indicii, să-şi reconfirme căutările şi să ghicească ceea ce doreau să exprime. Şi noi înşine putem considera această rugăciune lăsată de Iisus ca un fel de monument, de mărturie asupra căreia trebuie să facem cercetări, şi vom descoperi un întreg Învăţământ ascuns.

Aceste trei cereri din „Tatăl nostru" corespund celor trei principii care se află în om. Mai întâi, cel al gândului, care trebuie să fie luminos, pentru a limpezi şi a sfinţi totul. Apoi,

cel al sentimentului, al inimii, care este centrul
tuturor energiilor şi unde trebuie să se instaleze
Împărăţia lui Dumnezeu, adică Împărăţia păcii şi
bunătăţii pentru toate creaturile. În sfârşit, lumea
voinţei, adică planul fizic unde trebuie să
exprimăm şi să repetăm prin faptele noastre tot
ceea ce se află în Cer. Este minunat!...Pentru mi-
ne, nici o lucrare nu se poate compara cu aceasta.
Atunci când vom îndeplini această lucrare,
Dumnezeu se va ocupa de noi, de ceea ce El tre-
buie să ne dea. De altfel, ce ar mai putea să ne
ofere? El ne-a dăruit totul. Atunci când împlineşti
conţinutul acestor trei cereri, posezi totul: lumina,
fiindcă înţelegi totul; fericirea, fiindcă poţi iubi;
sănătatea şi forţa, fiindcă lucrezi şi împlineşti. Ce
doriţi mai mult?*

„Pâinea noastră cea spre fiinţă, dă-ne-o
nouă astăzi". Aici încep cererile care îl privesc pe
om însuşi. Primele trei îl priveau pe Domnul
(fiindcă întotdeauna trebuie să începem cu Dom-
nul): a cunoaşte şi a sfinţi numele său, a dori Îm-
părăţia Sa, a îndeplini voinţa Sa, iar acum omul
cere ceva pentru el însuşi. Ceea ce cere mai întâi,

---

* A se vedea Colecţia Izvor nr. 215, cap.V: „Precum în cer şi pe pământ."

este pâinea. De ce pâinea? Deoarece ea reprezintă simbolul hranei indispensabile subzistenţei sale.

Dar pâinea despre care vorbeşte Iisus nu este numai o pâine fizică; în Evanghelii se face aluzie mult mai des la nutriţie într-un sens spiritual decât într-un sens fizic. De exemplu, atunci când el răspunde Diavolului care îi cere să transforme pietrele în pâini: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu." Sau atunci când spune: „Fericiţi cei ce flămânzesc şi însetează de dreptate, că aceia se vor sătura." Desigur, el a înmulţit cinci pâini şi doi peşti pentru a hrăni o întreagă mulţime, dar apoi a spus aceleiaşi mulţimi: „Lucraţi nu pentru mâncarea cea pieritoare, ci pentru mâncarea ce rămâne spre viaţa veşnică." Această semnificaţie spirituală a hranei este şi mai clară în momentul Cinei, atunci când Iisus binecuvântează pâinea şi vinul şi le-o dă discipolilor săi spunând: „Luaţi, mâncaţi, acesta este trupul Meu... Beţi dintru acesta cu toţii, că acesta este sângele meu... Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu are viaţă veşnică."

Prima cerere pe care omul o face pentru sine se referă la pâinea zilnică fără de care el nu poate trăi, dar acest lucru este şi mai adevărat în

planul spiritual: omul care nu se hrăneşte spiritual zi de zi moare.*

„Şi ne iartă nouă greşealele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri". Traducerea cea mai exactă a textului Evangheliei este mai degrabă: „Amână-ne datoriile, aşa cum amânăm şi noi datoriile debitorilor noştri." Orice încălcare de lege este comparabilă cu o faptă necinstită pentru care trebuie să plătim. De exemplu, acela care abuzează de încrederea sau de iubirea unei fiinţe, este ca un hoţ care va trebui să restituie într-un fel sau altul ce şi-a însuşit pe nedrept. Noţiunea de karma se bazează pe acest adevăr conform căruia noi ne întoarcem pe pământ pentru a ne plăti greşelile comise în încarnările anterioare. Acela care şi-a plătit toate datoriile poate să nu se mai încarneze.

Acum, când spunem: „Şi ne iartă nouă greşealele noastre" sau „Amână-ne datoriile", ideea principală este de a ierta. Pentru prima dată în istoria umanităţii a apărut ideea unui Dumnezeu milostiv, a unui Dumnezeu iertător. Dumnezeul din Vechiul Testament, pe care Moise îl prezenta, vorbea numai despre răzbunare şi exterminare: vinovaţii erau pedepsiţi fără milă. Şi

* A se vedea Colecţia Izvor, nr. 215, cap. VI: „Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu are viaţă veşnică."

chiar dacă unii zei din alte religii aveau un caracter mai puţin vindicativ, niciodată nu s-a insistat, aşa cum a făcut Iisus, asupra milosteniei divine. Această idee a unui Dumnezeu care iartă decurge logic din cele două cuvinte ale rugăciunii: „Tatăl nostru..." Dumnezeu ne iartă, pentru că un tată îşi iartă mereu copiii.

Numai că Iisus precizează: „Amână-ne datoriile, aşa cum amânăm şi noi datoriile debitorilor noştri." Din păcate, cum noi nu amânăm datoriile, şi cum nu iertăm jignirile, Dumnezeu nu ne amână datoriile, El nu ne iartă jignirile. Dacă dorim să fim iertaţi, trebuie mai întâi ca noi să iertăm. Această idee a iertării este primordială în religia creştină.* Iisus a adus un învăţământ al iubirii, în timp ce alţi fondatori de religii au pus mai degrabă accentul pe dreptate, înţelepciune, cunoaştere, putere. Bineînţeles, îmi veţi spune că Budha a adus mila. Da, dar nimeni nu a făcut-o precum Iisus, cu o asemenea anvergură, cu o asemenea claritate; în acest domeniu Iisus era cu adevărat excepţional. Şi de aceea el a fost crucificat.

Frecventându-i pe oamenii cei mai simpli şi chiar pe criminali şi prostituate, el a dat peste

* A se vedea Colecţia Izvor, nr. 215, cap. VII: „Părinte, iartă-le lor, că nu ştiu ce fac" şi cap. VIII: „Celui ce te loveşte peste obraz..."

cap toate regulile. Nu se văzuse niciodată așa ceva: el mânca împreună cu oamenii în care trebuia să se arunce cu pietre, îi vizita și primea invitația lor. De aceea, cei care vegheau la respectarea ierarhiilor sociale nu l-au putut accepta; iar atunci când au observat că el a îndrăznit să dezvăluie cele mai sfinte adevăruri oamenilor obișnuiți, ei s-au decis să îl omoare. Iisus a fost crucificat fiindcă, aducând religia iubirii, el a răsturnat barierele pe care unii, care aveau interes, s-au străduit să le mențină de veacuri.

„Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău..." Veți rămâne desigur șocați dacă vă mărturisesc că eu nu sunt sigur că aceste cuvinte pronunțate de Iisus au existat cu adevărat: nu ne duce pe noi în ispită. Vă voi explica imediat de ce.

Pentru moment, să ne mulțumim să constatăm că în pofida acestei rugăciuni, noi suntem mereu ispitiți și chiar Iisus a fost. În Evanghelia după Matei se spune: „Atunci Iisus a fost dus de Duhul în pustiu, ca să fie ispitit de către diavolul." Întrucât chiar Duhul Sfânt însuși l-a condus în deșert pentru a fi ispitit, înseamnă că tentațiile au fost necesare. Acolo, Diavolul l-a provocat pe Iisus spunându-i: „De ești Tu Fiul lui

Dumnezeu, zi ca pietrele acestea să se facă în pâini." Apoi, așezându-l pe aripa templului: „Dacă Tu ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos, că scris este: Îngerilor Săi va porunci pentru Tine și Te vor ridica pe mâini, ca nu cumva să izbești de piatră piciorul Tău." În sfârșit, după ce l-a condus pe un munte, el i-a arătat toate împărățiile lumii și i-a spus: „Acestea toate Ți le voi da Ție, dacă vei cădea înaintea mea și Te vei închina mie."

Aceste trei propuneri făcute de Diavol lui Iisus au un sens bine determinat. Eu vi le-am explicat deja, ele se referă la cele trei planuri fizic, astral și mental. Dar ceea ce este mai interesant, sunt răspunsurile date de Iisus.* Ele ne revelă că, pentru a nu cădea pradă ispitei, trebuie să știm cum să răspundem, să găsim deci argumentele pe care să le prezentăm celui care ne ademenește. Atunci când acesta vede că omul i se opune prin niște argumente definitive, el înțelege că nu îl va putea seduce și va pleca.

Trebuie să știți: numai de voi va depinde mereu dacă acceptați o influență. Nici chiar spiritele infernale nu vă pot forța. Evident, dacă nu

---

* A se vedea vol.IV din Opere Complete: „Cele trei mari ispite."

aveți discernământ, dacă nu sunteți precauți, ele vă pot influența. Ele știu că, pentru a vă duce la marginea prăpăstiei, trebuie să vă ispitească prin tot felul de momeli; atunci, dacă ați înghițit momeala, ați căzut în plasă și apoi, încet-încet, ele vă duc la pieire. Dumnezeu le-a dat această putere, dar numai dacă sunteți slabi, dacă nu sunteți luminați. Atunci când sunteți atrași în direcția unde doresc să vă conducă, ele posedă niște puteri formidabile, vă pot face praf și pulbere, și voi sunteți cei vinovați; ele sunt ceea ce sunt, au permisiunea de a ademeni, este treaba lor, dar de ce sunteți atât de proști să le cădeți în capcană?

Da, dacă forțele răului reușesc să îl distrugă pe om, înseamnă că acesta le oferă posibilitatea. Totul depinde de el; dacă nu le lasă să pătrundă în sinea sa, ele nu pot face nimic. Puterea lor vine din faptul că ele ajung să îl seducă făcându-l să-și închipuie că, înfăptuind una sau alta, el va deveni mai puternic, mai bogat, mai fericit. Dacă omul cedează, ele îl pot înhăța și distruge. Dar dacă nu cedează, ele nu îi pot face nimic. De aceea se poate afirma că omul are aceleași puteri ca Domnul, dar numai când el spune nu, refuză, se opune unei influențe. Pentru a-și impune voința, pentru a obține ce-și dorește, este mult mai greu, posibilitățile omenești sunt foarte limitate și este nevoie de mult timp și muncă. Dar pentru a refuza, pentru a spune nu, în acest caz omul este atotputernic. Nici măcar Infernul nu poate face nimic împotriva sa. Dacă se lasă influențat, înseamnă că el este neștiutor, nu știe unde se află adevărata sa putere.

În anumite țări, precum Turcia, se practică o formă de luptă foarte originală: adversarii sunt aproape dezbrăcați și pielea lor este unsă în întregime cu ulei. Este deci foarte greu pentru fiecare să reușească să îl apuce pe celălalt, mâinile le devin alunecoase, parcă ar prinde niște țipari. Ei bine, același lucru trebuie făcut și cu spiritele negative. Atunci când vă opuneți acestor spirite, sunteți „unși” și ele nu vă pot înhăța. Dar dacă lăsați să zacă niște fire, niște corzi în jurul vostru - vorbind în mod simbolic – spiritele se agață de ele și nu veți mai putea scăpa, sunteți legați și doborâți la pământ. Nu trebuie deci să lăsați nimic în dezordine, ci să deveniți netezi, lucioși, astfel ca nepoftiții să nu vă poată apuca; iar a fi neted, lucios, înseamnă a ști să spui nu.*

---

* A se vedea Colecția Izvor, nr.215, cap. IX: „Privegheați și vă rugați.”

Atunci când vă apare o ispită, spuneți-vă: „Desigur, totul este atrăgător, seducător, dar nu este pentru mine. Eu vreau să devin un înțelept, un fiu al Domnului, nu mă voi lăsa antrenat, voi învinge această tentație, voi fi mai puternic.” Şi nu trebuie să considerați ispitele ca nişte inconveniente, nişte obstacole în calea voastră, ci dimpotrivă să le luați ca nişte stimulente, fiindcă ele vă ajută să vă întăriți. Un înțelept, un Inițiat nu evită tentațiile, el chiar şi le creează pentru a se stăpâni. Acela care fuge de ispite ajunge mai devreme sau mai târziu să cedeze. Nu rezolvăm problemele fugind de ele.

De aceea eu vă spuneam că nu sunt sigur că Iisus a spus cu adevărat: „Şi nu ne duce pe noi în ispită”, fiindcă trebuie să fim ispitiți pentru a ne cunoaşte adevăratele posibilități şi a ne întări. Ispita este ca o problemă de rezolvat, un examen de trecut: arătați de ce sunteți în stare. Nu trebuie să cerem Domnului să ne scutească de tentații, ci numai să ne ajute să nu cedăm în fața acestora. Răul există, forțele negative există, şi este inutil să îi cerem Domnului să le anihileze, fiindcă El nu o va face. Este scris în Apocalipsă că la sfârşitul veacurilor Diavolul va fi izgonit într-un iezer de foc şi de pucioasă. Dar până atunci, ne vom confrunta fără încetare cu răul, şi este deci mai

bine să învățăm cum să îl considerăm şi să acționăm cu el.

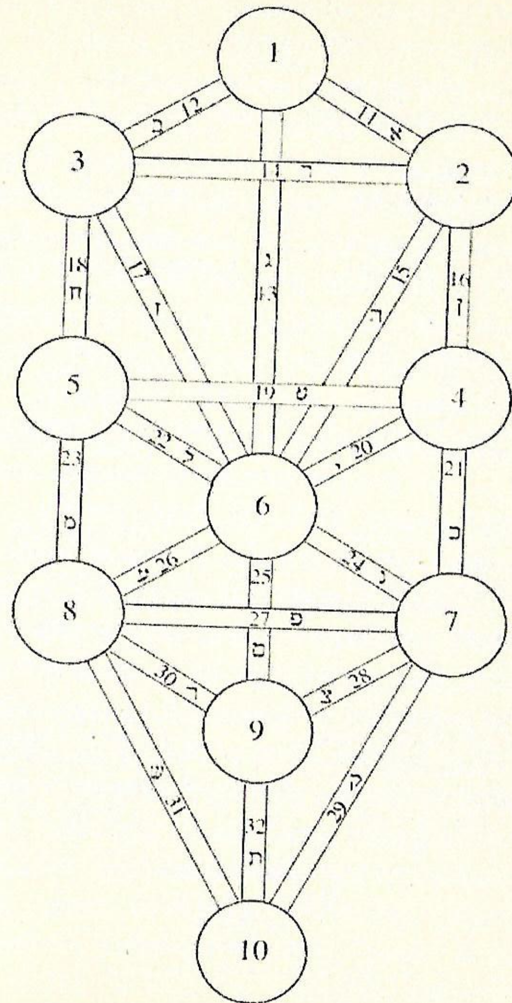
Să studiem acum ultimul verset: „Că a Ta este împărăția şi puterea şi slava în veci.” Pentru a înțelege această frază, trebuie să revenim la alte regiuni ale spațiului spiritual despre care vă vorbeam la început, regiuni pe care Iisus le-a numit „ceruri”, şi care corespund la ceea ce Cabala numeşte sefiroți. Ansamblul acestor zece sefiroți formează Arborele Sefirotic sau Pomul Vieții. Numele fiecărui sefirot exprimă o calitate, un atribut al Domnului: Kether, coroana; Hohmah, înțelepciunea; Binah, inteligența; Hased, mila; Gheburah, forța; Tiferet, frumusețea; Nețah, victoria; Hot, slava; Iesod, baza; Malkut, împărăția. Al zecelea sefirot, Malkut, împărăția, îi reflectează şi condensează pe toți ceilalți sefiroți.

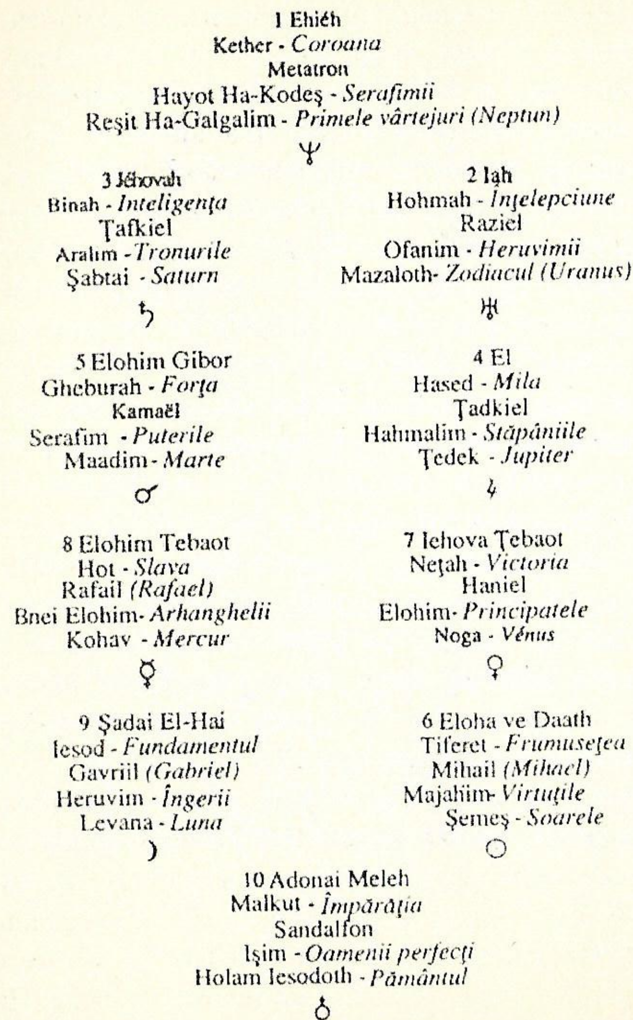
Iisus a spus: „Împărăția cerurilor este asemenea grăuntelui de muştar.” Grăuntele reprezintă mereu un început, începutul unei plante, al unui arbore etc...dar trebuie să înțelegeți că, dacă în planul fizic începutul se găseşte jos, în planul spiritual unde procesele se desfăşoară invers ca în planul fizic, începutul se găseşte în înalt. De aceea, în timp ce în planul fizic creşterea se produce de jos în sus, în planul spiritual ea se face

de sus în jos. Deci, grăuntele plantat este primul sefirot Kether. Atunci când grăuntele se dezvoltă, el se împarte mai întâi în două, apoi el devine tulpină, ramuri, frunze, muguri, flori şi fructe; iar fructul, la rândul său, conține semințele. Grăuntele plantat, Kether, devine un arbore trecând succesiv prin toți ceilalți sefiroți până la Malkut. Fructul copt, fructul care dă viața, pulpa pe care o mâncăm, este Iesod, şi el poartă sământa. Observați deci că la sfârşitul creşterii sale, sământa plantată devine sământă în fruct, iar Malkut, grăuntele de jos este identic cu Kether, grăuntele din înalt, fiindcă începutul şi sfârşitul lucrurilor sunt mereu identice. Fiecare punct de plecare nu este nimic altceva decât o etapă dintr-o dezvoltare anterioară, iar fiecare rezultat, punctul de plecare al unei alte dezvoltări. Orice lucru are un început şi un sfârşit dar nu există un început veritabil. Fiecare cauză produce un efect, iar acest efect este cauza unui nou efect.

În fraza „Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava în veci", Împărăţia, Puterea şi Slava corespund ultimilor trei sefiroţi: Malkut, Iesod şi Hot.

Arborele sefirotic

Împărăția este Malkut, Împărăția lui Dumnezeu, realizarea, şi aici se află pământul nostru.

Puterea este Iesod care înseamnă „fundamentul", „baza", pentru că acest sefirot guvernează puritatea care reprezintă adevăratul fundament al oricărui lucru. Forța sexuală este şi ea legată de Iesod, deoarece adevărata Putere se află aici, în forța sexuală. Ea este cea care creează viața şi tot ea este cea care, înțeleasă în planurile superioare, se găseşte la originea celor mai mari realizări. Planeta care îi corespunde este Luna.

Slava este Hot, lumina care străluceşte de sclipirea tuturor ştiințelor, a tuturor cunoştințelor. Planeta corespondentă este Mercur.

Ultima frază din Tatăl nostru înseamnă deci: „Ție îți aparțin cele trei regiuni care sunt în relații de creştere de la Kether în Malkut, regiuni ce reprezintă realizarea." Împărăția, Puterea şi Slava formează un triunghi care repetă triunghiul de la început: „Sfințească-se numele Tău; Vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ." Numele, Împărăția şi Voia sunt sefiroții Kether, Hohmah, Binah. Deci, triunghiului superior, Kether, Hohmah, Binah care reprezintă creația în lumea invizibilă, spirituală, corespunde triunghiului inferior, Malkut, Iesod, Hot care reprezintă concretizarea, formarea, realizarea în

planul fizic... „și slava în veci..." formulă care
corespunde sefirotului Nețah al cărui nume este
„veșnicie".

Veți spune: „Dar cum să îi considerăm
acum pe ceilalți sefiroți: Tiferet, Gheburah și
Hased?" Îi veți putea descoperi voi înșivă stabi-
lind corespondențele conform metodelor și expli-
cațiilor pe care vi le-am dat deja. Dar să reluăm
ordinea plecând de la cel de al patrulea verset:
„Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă
astăzi" Adevărata pâine zilnică, izvor inepuizabil
al vieții, este lumina lui Tiferet, sefirot unde
domnește soarele, fiindcă omul își primește hrana
fizică și spirituală din soare.*

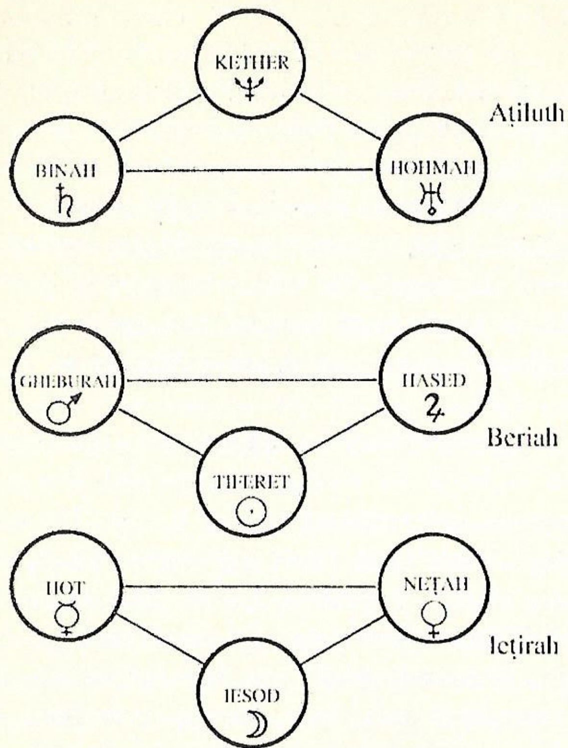
„Și ne iartă nouă greșealele noastre, pre-
cum și noi iertăm greșiților noștri." Această ce-
rere corespunde sefirotului Hased cu care ne le-
găm când pronunțăm această frază. Lui Hased îi
corespunde planeta Jupiter, simbol al milei, al ge-
nerozității. Pentru a ierta, trebuie să avem această
încredere superioară care îl însuflețește pe Ju-
piter: că nimeni nu ne poate deposeda de bogățiile
pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru noi.

---

* A se vedea colecția Izvor, nr.215, cap.VI: „Cel ce mănân-că trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică."

„Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău." Acest verset îl reprezintă pe sefirotul Gheburah căruia îi corespunde planeta Marte. Îngerii lui Gheburah sunt cei care i-au alungat pe Adam și Eva din Paradis când au fost ispitiți de șarpe, deoarece acești îngeri sunt niște servitori ai Domnului care alungă răul și impuritățile. Legându-se de Gheburah, omul se întărește și învață singur să reziste în fața răului.

O schemă vă va arăta acum cum se pot grupa sefiroții în triunghiuri în felul următor. Triunghiul superior alcătuit din Kether, Hohmah și Binah corespunde lumii sublime a emanațiilor pe care Cabala o numește Ațiluth. Mai jos, triunghiul răsturnat format din Tiferet, Hased și Gheburah corespunde lumii creației: Beriah. Și mai jos, triunghiul Iesod, Hot, Nețah, corespunde lumii formării, Ießirah, și în sfârșit, Malkut despre care v-am spus că ar condensa în el toți ceilalți sefiroți, corespunde lumii realizării: Asiah.

Arborele Sefirotic

Malkut este Împărăția, Iesod este Puterea, Nețah este Veșnicia. Astfel când pronunțăm fraza: „Că a Ta este împărăția și puterea și slava în veci”, ea se leagă de ultimii patru sefiroți ai Pomului Vieții.

Începeți acum să sesizați imensitatea acestei rugăciuni pe care Iisus ne-a dăruit-o, atât de scurtă și aparent atât de simplă? Întreg universul este conținut în ea. Ce orizonturi se deschid în fața voastră!… Dar ceea ce v-am spus este încă foarte puțin; reflectați, meditați deci asupra acestor câteva cuvinte și veți descoperi minuni.

Fie ca lumina și pacea să fie cu voi!

II

„IAR EU ŞI TATĂL MEU UNA SUNTEM”

Atunci când răsfoim istoria religiilor, constatăm că Moise a adus o idee cu adevărat revoluționară prezentându-l pe Iahve ca singurul Dumnezeu. Dar acest Dumnezeu era temut, era Stăpânul universului, un Maestru neînduplecat, neclintit, un foc devastator: în fața sa, oamenii erau numai niște creaturi temătoare și tremurătoare, obligate să aplice ordinele sale sub pedeapsa de a fi nimiciți. Apoi a venit Iisus și l-a prezentat pe Dumnezeu ca un Tată ai cărui copii suntem noi; distanța care ne separa de el s-a micșorat, eram legați de El chiar prin niște legături de familie, totul s-a schimbat. Unde se găsea în realitate schimbarea? Pur și simplu în mințile, în inimile noastre, în forul nostru interior: ne-am simțim apropiați de Dumnezeu.

Dar nu trebuie acum să mergem mai departe? Atât timp cât îl plasați pe Dumnezeu undeva, într-o regiune din univers denumită Cer, alături de îngerii și arhanghelii săi, veți avea în

privința sa o percepere obiectivă: El se situează în afara voastră; chiar dacă El este Tatăl vostru, iar voi îi sunteți fii, El rămâne în exteriorul vostru. Este posibil ca Dumnezeu să existe în exteriorul omului; numai că, atunci când omul Îl percepe în exteriorul său, el își simte propriile limite, el simte obstacolele ce îl separă de El; prea multe lumi, prea multe stele, prea multe spații infinite...este imposibil să se apropie de El.

Dacă îl considerăm pe Domnul în exteriorul nostru, înseamnă că și noi ne găsim în exteriorul Lui și trebuie să avem aceeași soartă ca obiectele. Or, ce reprezintă cu adevărat un „obiect"? Să luăm exemplul unui cultivator, al unui artizan, al unui muncitor: el se folosește de niște obiecte care sunt desigur diferite de el; le folosește un moment, apoi le lasă la o parte când și-a încheiat munca, iar a doua zi, sau mai târziu, le folosește din nou. Și cu noi se întâmplă la fel, atât timp cât ne închipuim că existăm în afara Domnului, Dumnezeu ne ia, apoi ne lasă deoparte ca pe niște obiecte. Da, priviți-l pe olar și oalele sale sau pe stăpâna casei și vasele din bucătărie: dacă vasele ar avea o conștiință, oare ce ar spune? Ele ar geme: „De atât timp stăpâna ne-a abandonat! Când se folosea de noi, eram cel puțin încălzite, lingura ne râcâia și făcea un zgomot

plăcut, ne bucuram, dar acum s-a sfârșit, ea ne-a uitat: câtă răutate, câtă cruzime!"

Ce vreți, dacă suntem ca vesela față de Domnul, este normal ca El să ne mai uite din când în când, nu îi putem reproșa. Oare una dintre oalele din bucătăria voastră va îndrăzni să vă reproșeze într-o zi că ați părăsit-o? Sunteți stăpâni la voi acasă, este normal să faceți ce doriți. De ce să vă revoltați atunci împotriva Domnului când vă simțiți părăsiți? Nu este logic, nici drept... Atunci când veți fi ceva în El, în mintea sa, în membrele sale, atunci veți fi mereu cu El, altminteri trebuie să vă așteptați să fiți din când în când părăsiți.

Credeți-mă că în curând se vor produce niște schimbări în filosofia și concepțiile religioase ale oamenilor. Pentru moment ei consideră că este normal, firesc, să pună o distanță între Dumnezeu și ei, toată lumea este convinsă că așa trebuie să fie. Dar de ce mai țipă atunci când suferă consecințele?

Eu v-am mai spus deja, în viitor va exista un al treilea Testament care le va completa pe cele două precedente și se va găsi acest adevăr, se va insista asupra sa, va fi subliniat, prezentat ca esențial: că omul trebuie să învețe să se apropie mai mult de Dumnezeu, să Îl simtă în sinea sa. În acel moment, el nu va mai simți că este părăsit.

În realitate, dacă ne simţim părăsiţi de Domnul, este pentru că Îl părăsim şi noi. Suntem oare mereu cu El? Ne-am făcut prima împărtăşanie, desigur, şi câteva minute ne-am rugat Domnului, dar după acea zi, până la cincizeci, şaizeci de ani, ne-am mai gândit din nou la El? Nu, atunci de ce ar trebui ca El să se gândească mereu la noi? Ce suntem noi, ce reprezentăm noi pentru ca El să fie obligat să se ocupe fără încetare de noi?

Evident, Domnul se gândeşte mereu la noi, dar într-o manieră diferită de cea pe care ne-o închipuim! Atunci când se naşte un copil, Inteligenţa Cosmică îi dă tot ce este necesar pentru a trăi pe pământ, nimic nu îi lipseşte: capul, braţele, picioarele, organele, totul este la locul său. El a fost expediat pe pământ echipat ca un soldat: i se dă o puşcă, nişte ghete, o cască, muniţie, şi trebuie să se descurce. Dumnezeu ne-a dat tot ce avem nevoie: viaţa, sănătatea, forţa, inteligenţa, cât şi tot ce trebuie pentru a le menţine, şi este greşeala noastră dacă nu ştim să le folosim.

Unii vor considera că este mai respectuos să păstreze o mare distanţă între Domnul şi ei aşa cum au fost învăţaţi. Adevărul are mii şi mii de grade, iar acum a venit momentul să mergem mai departe. Trebuie să ne gândim că Domnul se află în noi, şi să considerăm în acelaşi timp că suntem

o parte din El, o parcelă infinitezimală, că El este Totul şi că noi suntem o particulă din acest Tot. Dacă vă rugaţi Domnului gândindu-vă că el se află undeva dincolo de stele, cum vreţi ca rugăciunea voastră să ajungă la El? Da, eu am afirmat într-o zi că rugăciunea parcurge întreg universul, dar îi trebuie atât timp să străbată spaţiul infinit! În timp ce Domnul este aici, foarte aproape, în voi, şi aveţi de spus numai: „Alo, alo, Doamne!" Consideraţi că nu este prea respectuos? Nu, înţelegeţi-mă, este o manieră de a vorbi.

De acum încolo, când meditaţi, încercaţi să vă exersaţi să Îl simţiţi pe Domnul în interiorul vostru şi veţi vedea rezultatele: veţi trăi din ce în ce mai puţin senzaţia de abandon. Pentru moment, atunci când simţiţi bucuria, inspiraţia, încântarea, sunteţi fericiţi câteva zile; când sunteţi invadaţi de o secetă îngrozitoare, totul este un deşert arid, şi atunci spuneţi: „Da, Domnul m-a părăsit."

Vă voi da o imagine. Este timp frumos, soarele străluceşte, dar iată că nişte nori încep să acopere cerul, şi sunteţi la cheremul lor. Aţi vrea să primiţi în continuare căldura şi lumina soarelui, dar este imposibil. Ce este de făcut? Aşteptaţi, şi până atunci spuneţi: „Soarele m-a părăsit." Deloc, dar voi sunteţi prea departe, vă aflaţi sub nori. Să presupunem acum că aţi urca

într-un avion sau un balon şi aţi ajunge deasupra norilor: nimic nu se mai poate interpune între soare şi voi. El este acolo, străluceşte fără încetare, nu v-a părăsit. Atunci când vă simţiţi părăsiţi, aceasta dovedeşte că aţi coborât prea jos sub nori. În timp ce, acela care se simte mereu vesel, inspirat, arată că a ştiut să depăşească regiunea norilor: pentru el soarele străluceşte fără încetare, şi el îi contemplă lumina, îi simte căldura...Iată o explicaţie foarte simplă.

Deoarece această senzaţie de a fi părăsit sau nu depinde de noi, de ce să nu ne schimbăm felul de a vedea lucrurile? De ce să rămânem într-o regiune aşa joasă, unde zilnic, la fiecare minut, un ecran blochează lumina şi ne împiedică să primim bucuria şi revelaţiile soarelui? De ce să rămânem aşa jos?

Iată tocmai motivaţia de existenţă a Iniţierii: ea ne învaţă să ne înălţăm foarte sus deasupra norilor, acolo unde nu mai depindem de nimic şi de nimeni, unde devenim invulnerabili, inatacabili, invincibili, nemuritori! Da, trebuie să urcăm mai sus, mereu mai sus. Trebuie să ne schimbăm concepţiile ce le avem despre Domnul, să le facem să se apropie de Domnul, să se apropie într-atât încât să ajungem să le aşternem în sinea noastră, Domnul să fie atât de aproape, atât de interior nouă înşine încât să fim mereu scăldaţi de prezenţa sa...

Desigur, nu este uşor să ajungem să Îl concepem pe Domnul ca fiind inseparabil de noi. Dar există nişte exerciţii ce ne permit să reuşim. Discipolul unui învăţământ iniţiatic ştie că trebuie să înveţe să-şi smulgă conştiinţa din cercul limitat al naturii sale inferioare, pentru ca ea să se poată topi în conştiinţa nelimitată a Fiinţei Cosmice care trăieşte în sinea sa şi despre care nu are o cunoaştere clară. Această Fiinţă, această parte din Divinitate se află în el, şi el trebuie să se reunească cu ea.

Trebuie să înţelegeţi că există doi poli: voi înşivă, aici, conştiinţa ce o aveţi despre voi înşivă, adică eul vostru inferior, şi apoi Eul vostru Sublim pe care nu îl conştientizaţi încă. El este acolo în voi şi lucrează; nu ştiţi încă ce face el, dar de aici, de jos, vă puteţi închipui această Fiinţă Sublimă care locuieşte în voi, care caută să se exprime prin voi pentru a se cunoaşte ea însăşi prin intermediul materiei dense care sunteţi voi. Ea se cunoaşte în înalt, dar doreşte să se cunoască prin intermediul vostru, prin intermediul materiei opace. Datorită efortului ce îl faceţi pentru a vă imagina această apropiere de Eul vostru Superior, se va produce într-o bună zi o asemenea iluminare încât conştiinţa voastră nu va mai avea limite. Veţi fi în lumină, într-o strălucire orbitoare, şi vă veţi simţi una cu această Fiinţă Sublimă: Eul vostru Superior.

Este un exerciţiu foarte greu, desigur, dar este printre cele mai puternice şi eficace. Dacă vă obişnuiţi să îl faceţi din când în când, veţi obţine mari rezultate. Orice aţi face, supraconştiinţa va fi acolo pentru a participa la toate activităţile voastre: da, fiindcă aţi făcut legătura. Cât timp rămâneţi în exteriorul Domnului, vă lipsiţi de bogăţiile sale. El nu vi le poate da: voi şi El sunteţi două lumi care nu pot comunica între ele fiindcă nu vibrează la unison. În timp ce, dacă învăţaţi să vă sincronizaţi, nu mai există separaţie, veţi începe să vă simţiţi o altă fiinţă, şi Dumnezeu Însuşi vine să se exprime în voi. Aici este sensul cuvintelor lui Iisus: „Iar eu şi Tatăl Meu una suntem."

Desigur, nu este dat la toată lumea să ajungă pe această culme. Legile destinului decid dacă putem reuşi sau nu în această existenţă. Dar străduindu-ne să reuşim, este posibil să ieşim din anumite limitări. Oamenii nu ştiu să folosească mijloacele puse de Dumnezeu la dispoziţia lor. Dumnezeu ne-a dat posibilitatea de a fi ca El. Toate fiinţele au această posibilitate, dar din cauza a ceea ce sunt pentru moment, ele sunt împiedicate să utilizeze această şansă. Ele nu o cunosc, nu o simt, o majoritate rămâne mereu foarte jos. Şi totuşi nimeni nu este înlănţuit în mod absolut, chiar şi creaturile cele mai limitate

posedă mijloacele de a se depăşi; dacă ar accepta să-şi întoarcă privirea şi gândul spre acele regiuni unde se află Domnul, ele şi-ar da seama de posibilităţile lor. Dar oare câţi oameni vor încerca să schimbe ceva în ei?...Evident, eu am spus-o mereu, motivul este foarte simplu: totul depinde de ce este cel mai important pentru ei. Dacă cel mai important lucru îl reprezintă banii, plăcerile, iar în mintea lor nu se găseşte nici un loc pentru spiritualitate, ce progres aţi dori să facă? Dar dacă întâlniţi o fiinţă care acordă întâietate luminii, iubirii, frumuseţii, spiritului, fără să se preocupe să ştie dacă va fi bogată sau săracă, dacă va avea de mâncare sau nu în fiecare zi, dacă va îmbrăca nişte haine curate sau nişte zdrenţe, dacă va fi apreciată sau ridiculizată, pentru ea totul devine posibil.

III

„FIȚI, DAR, VOI DESĂVÂRȘIȚI, PRECUM TATĂL VOSTRU CEL CERESC DESĂVÂRȘIT ESTE”

I

Cea mai rea înrobire pentru om este pierderea acestei lumini venită din toate sanctuarele antichității care ne învățau că el este fiul Domnului. Când Iisus a venit să reveleze acest mare adevăr mulțimii a fost crucificat; niciodată până atunci acest adevăr nu fusese revelat poporului de frică că, conștientizându-i măreția, să nu se mai supună regulilor impuse de farisei și saduchei. Hristos a fost cel mai mare revoluționar dintre mesagerii lui Dumnezeu, el nu a luat în considerare nici una dintre legile vechi, de aceea a ispășit pe cruce această îndrăzneală de a spune că toți oamenii erau fiii aceluiași Tată.

În Vechiul Testament era deja scris: „Voi sunteți dumnezei", dar acest adevăr a fost conștient îndepărtat și continuă să fie și astăzi. Totuși mântuirea oamenilor se află în recunoașterea acestei realități, că toți sunt copiii aceluiași Tată, Dumnezeu, și ai aceleași Mame, Natura, Sufletul

Universal. Atât timp cât nu vor fi conştienţi de aceasta, ei nu-şi vor cunoaşte adevărata natură, vor ocoli esenţialul, şi evident vor suferi. De asemenea cei care nu vor să recunoască tuturor oamenilor originea lor divină, ca şi cei care nu încearcă să descopere în ei înşişi această origine, vor suferi, fiindcă este imposibil să găseşti fericirea atât timp cât se respinge acest adevăr fundamental al esenţei divine a omului.

Da, pentru că Dumnezeu a pus în om un sâmbure, un germen, un model de perfecţiune, de splendoare, de care trebuie să ne apropiem până vom fi una cu el. Pentru a-i determina să atingă acest model, Iisus le spunea discipolilor: „Fiţi, dar, voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este." Dar cum putem deveni desăvârşiţi ca Tatăl nostru Ceresc când nu ştim cum arată, fiindcă nu L-am văzut niciodată?...În realitate nu este nevoie să Îl vedem. Pentru că în fiecare creatură este depusă, ca un grăunte, această imagine a perfecţiunii Tatălui Ceresc, iar dacă veţi hrăni acest grăunte, dacă îl veţi uda, dacă îl veţi însufleţi, vă veţi apropia încet-încet de perfecţiune. Există în voi o sămânţă în care este inscripţionată imaginea perfecţiunii divine, dar trebuie să aveţi un înalt ideal pentru a o putea alimenta, întări, astfel ca această sămânţă să înceapă să încolţească.

Iată de ce se spune că omul a venit pe pământ cu o misiune. Dar să nu înţelegeţi greşit acest cuvânt „misiune". Mulţi oameni obişnuiţi îşi închipuie că au o misiune: ei nu posedă nici capacităţi, nici înzestrări, dar şi-au băgat în cap că sunt trimişii Cerului pentru a restabili ordinea în lume, iar când îi vezi atât de slabi şi vulnerabili, rămâi stupefiat! Bineînţeles, noi toţi avem o misiune, dar trebuie să o cunoaştem. Această misiune este de a dezvolta toţi germenii calităţilor şi ai virtuţilor pe care Cerul le-a aşezat în noi. Este posibil de asemenea ca, din când în când, Cerul să aleagă o fiinţă pentru o misiune excepţională, dar misiunea colectivă a oamenilor este de a se dezvolta încet-încet până la perfecţiune. Chiar dacă nu posedă însuşiri deosebite, chiar dacă sunt încă dezumanizaţi, ei au de îndeplinit această misiune: a lucra, a se ameliora, a evolua. Din nefericire, mulţi sunt pregătiţi pentru nişte misiuni false – ei se cred în stare să salveze Franţa ca Ioana d'Arc! – dar adevărata lor misiune nu îi interesează. Nu, trebuie mai întâi să se ocupe de această misiune pe care Domnul a dat-o tuturor oamenilor: să devină desăvârşiţi ca El. Şi cum într-o existenţă care este atât de scurtă nu vor reuşi, ei vor reveni pentru a-şi continua lucrarea.

Atunci când Iisus spunea: „Fiţi, dar, voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc desă-

vârşit este", el subînţelegea reîncarnarea. Altminteri, el care era atât de înţelept şi luminat, cum ar fi putut să ceară oamenilor să devină perfecţi într-o singură existenţă? Sau nesocotea slăbiciunea omenească, sau nu avea nici o idee despre măreţia Domnului. Dacă nu s-ar fi gândit la reîncarnare, acest precept ar fi fost lipsit de sens. Cu ideea de reîncarnare totul devine posibil şi are un sens. Iar Iisus a cerut oamenilor perfecţiunea fiindcă ştia că perfecţiunea este legea întregului univers.

Dumnezeu este perfect, omul nu este, dar poate deveni pentru că este scris la începutul cărţii Facerea că Dumnezeu l-a creat după chipul său. „Şi a zis Dumnezeu: Să facem om după chipul şi după asemănarea Noastră, ca să stăpânească peştii mării, păsările cerului, animalele domestice..." Iar mai departe: „Şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut." Cuvântul chip este repetat, în timp ce cuvântul asemănare lipseşte... De ce? Şi ce diferenţă există între chip şi asemănare? Dumnezeu avea deci intenţia de a crea omul după chipul şi asemănarea sa, dar nu a făcut-o. El l-a creat numai după chipul său, adică cu aceleaşi însuşiri, dar fără să îi dea totalitatea acestor însuşiri: asemănarea.

Pentru a înţelege mai bine, să luăm ca exemplu ghinda unui stejar: ea este făcută după

chipul tatălui ei, stejarul, adică are aceleaşi calităţi latente ca el, dar nu seamănă cu el – priviţi diferenţa existentă! Numai atunci când ghinda va fi plantată va deveni un stejar ca tatăl ei. Omul este imaginea Domnului, el posedă înţelepciunea, iubirea, puterea etc... dar într-o măsură infinit mai mică decât Creatorul. Atunci când se va dezvolta – pe parcursul timpului – el îi va semăna, va poseda virtuţile sale în întregime. Observaţi deci că această dezvoltare, trecerea de la chip la asemănare subînţelege reîncarnarea. Dumnezeu spune: „Să facem om după chipul şi după asemănarea Noastră" dar El nu a realizat asemănarea. „Şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut." În absenţa cuvântului asemănare şi a repetiţiei cuvântului chip, Moise a ascuns ideea reîncarnării.

Veţi replica că nu există nici o urmă a ideii de reîncarnare în Evanghelii. Ei bine, vă înşelaţi. Desigur, ea nu este menţionată explicit, dar pentru cel care ştie să citească este limpede.

Să studiem în Evanghelii unele probleme puse de Iisus discipolii săi şi răspunsurile date. Într-o zi, Iisus şi-a întrebat discipolii: „Dar voi cine ziceţi că sunt?" Ce înseamnă această întrebare? Aţi văzut adesea vreun om să vă întrebe: „Cine crezi că sunt?" Priviţi răspunsul discipolilor: „Unii, Ioan Botezătorul, alţii Ilie, alţii Iere-

mia sau unul dintre proorooci." Cum putem afirma despre cineva că ar fi o anumită persoană care este deja moartă de multă vreme, dacă nu se subînţelege ideea reîncarnării?

Altă dată, Iisus şi discipolii săi au întâlnit un orb din naştere, iar discipolii l-au întrebat: „Învăţătorule, cine a păcătuit; acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb?" Unde ar fi putut păcătui acel om înainte de naştere? În pântecele mamei sale? Este oare aceasta o întrebare lipsită de sens, sau ea subînţelege că Iisus şi discipolii săi vorbeau despre o viaţă anterioară. Discipolii l-au întrebat dacă părinţii au fost cei care au păcătuit, fiindcă legea ebraică îi învăţa că orice infirmitate, orice nenorocire se datorează unei încălcări a legii, dar că deseori o persoană poate plăti pentru alta, iar dacă vedem pe cineva aflat în nenorocire, nu putem ştie dacă îşi ispăşeşte propriile păcate sau se sacrifică pentru un altul.

Aceasta era o credinţă admisă la iudei. Tot ce ţi se întâmpla rău fiind rezultatul unei încălcări a legii, discipolii i-au pus deci această întrebare pentru că ştiau că un om nu se poate naşte orb fără motiv... sau numai pentru că aşa îi place Domnului să îl facă orb, după cum şi-ar imagina creştinii. Iar Iisus răspunse: „Nici el n-a păcătuit, nici părinţii lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu", adică, trecând pe acolo, să îl vindec

şi poporul să creadă în mine. Oamenii suferă din două motive: fie au comis nişte păcate şi sunt pedepsiţi, sau, fără să fi comis nişte greşeli, ei preiau karma altora, ei se sacrifică pentru a evolua. Dar există şi o a treia categorie care şi-a încheiat evoluţia, care este liberă, şi pe care nimeni nu o poate obliga să coboare din nou pe pământ. Şi deseori ei coboară fiindcă acceptă să suporte orice boală, suferinţă sau infirmitate, chiar să fie martirizaţi, pentru a-i ajuta pe oameni. Ei bine, acest orb făcea parte din a treia categorie.

Iar dacă nu sunteţi convinşi încă, iată alte argumente. Într-o zi, Iisus a aflat că Ioan Botezătorul a fost întemniţat, şi textul spune atât: „Şi Iisus, auzind că Ioan a fost întemniţat, a plecat în Galileea." După o vreme Ioan Botezătorul a fost decapitat din ordinul lui Irod. După schimbarea la faţă, discipolii l-au întrebat pe Iisus: „Pentru ce dar zic cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie?" Iar Iisus le răspunde: „Ilie într-adevăr va veni şi va aşeza la loc toate. Eu însă vă spun vouă că Ilie a şi venit, dar ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el câte au voit." Iar textul adaugă: „Atunci au înţeles ucenicii că Iisus le-a vorbit despre Ioan Botezătorul." Este deci limpede că Ioan Botezătorul era reîncarnarea lui Ilie. De altfel, Evanghelia povesteşte că atunci când un înger i-a apărut lui Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, pentru a-l vesti

că soţia sa Elisabeta va naşte un băiat, el i-a spus: „Şi va merge înaintea Lui cu duhul şi cu puterea lui Ilie."

Să cercetăm acum viaţa profetului Ilie şi să vedem ce a făcut ca să i se taie capul când s-a reîncarnat mai târziu ca Ioan Botezătorul. Este o poveste foarte interesantă. Ilie trăia în vremea regelui Ahab. Ahab s-a căsătorit cu Izabela, fiica regelui Sidonului, şi din acest motiv a început să înalţe un cult lui Baal. Ilie s-a înfăţişat în faţa regelui pentru a-i reproşa infidelitatea sa faţă de Dumnezeul Israelului şi i-a spus: „Zece ani de acum încolo nu va ploua, nici rouă nu va cădea asupra ţării." Apoi a plecat la ordinul Domnului şi s-a ascuns în munţi pentru a scăpa de urmăritorii regelui. Seceta a făcut mari ravagii vreme de trei ani în întreaga ţară: poporul suferea de foame şi Dumnezeu l-a trimis din nou pe Ilie la rege. Văzându-l, regele l-a acuzat cu violenţă că este cauza acestei secete. Ilie i-a răspuns: „Nu eu sunt cel ce aduce nenorocire peste Israel; ci tu şi casa tatălui tău, pentru că aţi părăsit poruncile Domnului şi mergeţi după baali. Trimite dar acum şi adună la mine în muntele Carmel tot Israelul, dimpreună cu cei patru sute cincizeci de prooroci ai lui Baal..." Toţi profeţii au fost adunaţi şi Ilie a spus: „Daţi-ne doi viţei; ei să-şi aleagă unul, să-l taie în bucăţi şi să-l pună pe

lemne, dar foc să nu facă, iar eu voi tăia bucăţi pe celălalt viţel şi-l voi pune pe lemne şi foc nu voi face. Apoi voi să chemaţi numele dumnezeului vostru, iar eu voi chema numele Domnului Dumnezeului meu. Şi Dumnezeul Care va răspunde cu foc, Acela este Dumnezeu."

Profeţii începură; şi de dimineaţă până la prânz au făcut invocaţii: „Baale, auzi-ne!" Dar nu au primit nici un răspuns şi „Ilie a început să râdă de ei şi zicea: Strigaţi mai tare, căci doar este dumnezeu! Poate stă de vorbă cu cineva, sau se îndeletniceşte cu ceva, sau este în călătorie, sau poate doarme; strigaţi tare să se trezească!" Profeţii strigară şi mai tare şi chiar, cum practicau magia, şi-au făcut răni pe corp, sperând ca prin sângele ce curgea să atragă larvele şi elementalii care să coboare focul pe altar. Dar nu s-a întâmplat nimic. Atunci Ilie a luat douăsprezece pietre şi a făcut cu ele un altar în jurul căruia a săpat un şanţ, a pus lemne peste pietre şi peste lemne viţelul tăiat în bucăţi. A udat apoi totul cu apă şi a umplut şi şanţul cu apă. Fiind totul pregătit, Ilie l-a invocat pe Dumnezeu: „Doamne Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Israel! Auzi-mă Doamne, auzi-mă acum cu foc, ca să cunoască astăzi poporul acesta că Tu singur eşti Dumnezeu în Israel şi că eu sunt slujitorul Tău." Iar focul a căzut din cer atât de puternic

încât a ars totul: nu a mai rămas nici urmă de viţel, nici lemne, nici pietre, nici apă. Întreg poporul înspăimântat a recunoscut că adevăratul Dumnezeu era Dumnezeul lui Ilie. În acel moment, Ilie prea mândru de victoria sa i-a dus pe cei patru sute cincizeci de profeţi ai lui Baal lângă un pârâu şi le-a tăiat capetele.

Iată de ce trebuia să se aştepte la rândul său să i se taie capul. Pentru că există o lege pe care Iisus a anunţat-o în grădina Ghetsimani în clipa în care Petru s-a aruncat asupra servitorului lui Caiafa şi i-a tăiat urechea: „Întoarce sabia ta la locul ei, că toţi cei ce scot sabia, de sabie vor pieri." Or, într-o aceeaşi existenţă nu se poate verifica întotdeauna adevărul acestor cuvinte. Dar cum a murit Ilie? Nu numai că nu a fost masacrat, dar i s-a trimis şi un car de foc cu care a fost dus la Cer. Dar el şi-a primit pedeapsa pentru greşelile sale când a revenit pe pământ în persoana lui Ioan Botezătorul. Iisus ştia cine este şi nu a făcut nimic ca să îl salveze; dreptatea trebuia să se împlinească.

Creştinii credeau în reîncarnare până în secolul al patrulea, ca şi evreii, egiptenii, hinduşii, tibetanii... Dar fără îndoială, Părinţii Bisericii şi-au spus că această credinţă ar tărăgăna lucrurile, că oamenii nu s-ar grăbi să se îndrepte, şi au dorit deci să îi determine să se perfecţioneze într-o

singură viaţă, suprimând ideea reîncarnării. De altfel, Biserica a inventat încet-încet nişte lucruri atât de groaznice ca să înspăimânte oamenii, încât în Evul Mediu se credea mai mult în Diavol, în Infern şi în pedepsele veşnice, decât în Dumnezeu. Biserica a suprimat deci credinţa în reîncarnare gândindu-se să îi oblige astfel pe oameni să se amelioreze mai repede, dar nu numai că aceştia nu s-au ameliorat, ci au devenit şi mai răi, mai ignoranţi!... Iată de ce trebuie reluată această credinţă, altminteri nimic nu este cum trebuie: viaţa este lipsită de sens, iar Domnul prezentat de Iisus ca Tatăl nostru ne apare ca un monstru.

Dovada: mergeţi la un preot şi întrebaţi-l: „Explicaţi-mi de ce un om este bogat, frumos, inteligent, puternic, de ce reuşeşte în tot ce face, iar un altul este bolnav, urât, sărac, nenorocit şi prost?". El vă va răspunde că este voinţa Domnului. Uneori vă va vorbi şi despre predestinare şi milostenie, dar aceasta nu vă va lumina prea mult. Oricum, tot despre voinţa Domnului este vorba.

Din aceste răspunsuri trebuie să concluzionăm că Dumnezeu are capricii, face ce vrea, uneori oferă unora totul, şi altora nimic. Bine, să admitem, El este Dumnezeu, este voinţa sa, nu mai este nimic de spus, trebuie să acceptăm. Dar ceea ce este de neînţeles, este că El continuă să

fie nemulțumit, furios, jignit, când celor cărora nu le-a dat nimic comit greşeli, sunt răi, necredincioşi, criminali. Din moment ce El este cel care le-a dat această mentalitate, această lipsă de inteligență sau de inimă, de ce să îi pedepsească? El care are toate puterile, nu i-ar putea face buni, cinstiți, inteligenți, înțelepți? Nu numai că din cauza Lui ei comit nişte crime, dar îi mai şi pedepseşte din acest motiv! Ceva nu merge. De ce El nu este mai consecvent, mai logic, mai drept? Ar trebui măcar să îi lase pe oameni liniştiți. Ah nu, El îi va arunca în Infern pe veşnicie!

Nici aici ceva nu merge. Câți ani au păcătuit? Treizeci, patruzeci, cincizeci ? Bine, să rămână în Infern tot atâția ani, nu mai mult. Dar pentru veşnicie… este o cruzime de neconceput!

În timp ce, dacă se acceptă reîncarnarea, atunci totul se schimbă: Dumnezeu este cu adevărat Stăpânul Universului, cel mai mare, cel mai nobil, cel mai drept, şi vom înțelege că dacă suntem săraci, proşti, nenorociți, este greşeala noastră, pentru că nu am ştiut să folosim toate bogățiile pe care El ni le-a dat la origini: noi am vrut să facem nişte experiențe costisitoare, şi El care este generos şi tolerant ne-a lăsat să abuzăm de libertatea noastre spunând: „Ah bine, ei vor suferi, îşi vor sparge capul, dar nu-i nimic, pentru

că le voi da în continuare bogățiile şi iubirea mea… au multe reîncarnări înaintea lor… sunt copiii mei şi într-o zi se vor întoarce…”

Atunci, înțelegeți mai bine sensul cuvintelor lui Iisus: „Fiți, dar, voi desăvârşiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este.” Acest precept a fost înlăturat pentru că era prea greu de realizat. Dar, în realitate problema nu este de a reuşi sau nu, problema este de a lua acest ideal în serios şi de a tinde către el. Iar dacă îl veți realiza… în cât timp… depinde doar de voi, dar nu aceasta trebuie să vă preocupe. Poate că nimeni nu a reuşit să îl realizeze - perfecțiunea divină este atât de îndepărtată de oameni! Dar trebuie să o doreşti, să aspiri la ea, fiindcă această aspirație declanşează calitățile şi virtuțile ce există în voi ca putere. Beneficiați deci de prezența lor, de eficacitatea lor şi vă simțiți ajutați, susținuți. Creatorul a pus în om nişte posibilități extraordinare, dar pentru a le declanşa şi a le face eficace trebuie să ai cel mai înalt ideal, deoarece acest ideal este cel care pune totul în mişcare.

II

Un grăunte nu este altceva decât o ființă vie care apelează neîncetat la forțele și materialele cosmosului pentru a-și îndeplini sarcina. Iar misiunea sa este de a se asemăna cu arborele care a produs-o. Creatorul a pus în grăunte această vocație de a se asemăna cu tatăl său, arborele; iată de ce, de îndată ce este plantat, dacă nu este stricat, întreaga sa lucrare se va îndrepta în sensul acestei vocații, luând din elementele înconjurătoare pe cele care îi convin, lăsându-le pe celelalte deoparte, ajungând să exprime astfel toate tendințele indicate în schema ce o poartă în el. Ei bine, la fel este și pentru om. Pentru că Dumnezeu a creat omul după asemănarea sa, înseamnă că el are posibilitatea, dezvoltându-se corect, să devină ca Tatăl său Ceresc.

Ce se află într-un grăunte? Dacă îl tăiați și îl puneți la microscop, nu veți descoperi imaginea

arborelui. Totuși, dacă îl puneți în pământ, acest grăunte aparent neînsemnat va da naștere unei plante minunate, cu rădăcini, tulpină, frunze, flori și fructe. Evident, dacă deschideți grăuntele pentru studiu, nu veți găsi niciodată desenul ramurilor sau al frunzelor, pentru că această amprentă este de natură eterică. Numai dacă aveți posibilitatea de a vedea în lumea eterică veți observa întreaga structură a arborelui, așa cum trebuie să se dezvolte, după o anumită linie de forță.

Creșterea este deci o lucrare ce se efectuează după o anumită schemă, după anumite linii de forță determinate, pentru ca planta să dobândească exact aceleași caracteristici ca aceea care a produs-o: formă, dimensiune, culoare, gust, parfum, proprietăți. Toată lumea consideră acest lucru normal, natural, nu avem întrebări de pus, și totuși nu este extraordinar?... Dar cel mai extraordinar, este că procesul de creștere al grăuntelui ne poate revela misterul omului. Omul posedă de asemenea în sinea sa o schemă după care forțele care se află în el se determină, se orientează. Eu doresc să vă vorbesc tocmai despre ce reprezintă această schemă și cum se realizează.

Atunci când doriți să construiți o clădire, trebuie mai întâi să întocmiți un proiect, un plan.

Deci, pentru orice clădire există un autor al planului, arhitectul, apoi muncitorii care o ridică și evident materialele necesare construcției. Același lucru se întâmplă când un copil se formează în pântecele mamei sale: el se formează după o schemă, un plan, un program conceput de Domnii Destinului, în funcție de meritele sale din viața trăită în precedentele încarnări, iar mama îi construiește o casă, adică un corp corespunzător acestui plan.

Deci, atunci când un om coboară pe pământ, el vine cu un germen ce conține liniile de forță ale destinului său - ca fiecare grăunte sau sămânță pe care o întâlnim în natură - adică o amprentă originală după care, o dată plantat, începe să se dezvolte și să crească. După această imagine, după această amprentă, se va desfășura întregul proces de creștere a plantei.

În realitate, ființa umană nu pornește de la un singur germen, ci de la șapte. Acești șapte germeni corespund diferitelor corpuri: atmic, budic, cauzal, mental, astral, eteric, fizic. Aceste corpuri sunt suporturile vieții sale fizice (corpul fizic), afectivă (corpul astral), intelectuală (corpul mental), spirituală (corpurile cauzal, budic și atmic). Pe măsura coborârii sale prin diferitele regiuni ale spațiului, ea va primi germenii care

vor permite corpurilor să se dezvolte începând cu cel mai subtil, corpul atmic, și terminând cu cel mai material, corpul fizic.

Dar să revenim la grăunte. Unii călători care au fost în India au povestit că au văzut niște fachiri plantând un sâmbure de mango și făcând să crească în foarte scurt timp un arbust din care împărțeau apoi fructe mulțimii. Acest fenomen se explică prin faptul că fachirul lucrează cu o substanță numită akașa în India. Această substanță eterică propagată în spațiu poate fi utilizată pentru accelerarea creșterii vegetației și aducerea rapidă a fructelor la coacere. Deci, cel care știe să se concentreze asupra acestei forțe akașice, este capabil să facă să crească în foarte puțin timp un arbore căruia i-ar trebui altfel luni sau chiar ani.

Dar nici un gânditor care a studiat acest fenomen (nu mă refer desigur la cei care au vrut să vadă în el numai șarlatanism) nu a descoperit că ființa umană își poate accelera evoluția în același mod. Vocația omului este de a atinge perfecțiunea Tatălui său Ceresc; chiar dacă această evoluție trebuie să dureze veacuri, milenii, ființa umană este zămislită pentru a atinge perfecțiunea divină, este înscris în structura sa. În realitate, ceea ce nu se știe este faptul că ea poate

atinge această stare de perfecțiune într-o încarnare. Da, este posibil, dar cu condiția să fie capabilă să gândească această imagine a Domnului în sinea sa și să o alimenteze folosindu-se de această materie akașică, de această electricitate cosmică denumită de Hermes Trismegistus în Tabla de Smarald forța Telesma. Indiferent de denumire ce i se dă, este vorba mereu de aceeași forță primordială, „forța puternică a tuturor forțelor", așa cum tot Hermes Trismegistus o mai numește, această forță care vine din soare, al cărei distribuitor și izvor inepuizabil este soarele. Una dintre manifestările acestei forțe este iubirea, iubirea care mișcă din loc lumile și al cărei aspect sexual este numai unul limitat.

Iată deci adevărata știință pe care foarte puțini o posedă: cum să lucrezi cu această forță pentru a atinge perfecțiunea, această perfecțiune ce este deja fixată undeva în noi ca într-un grăunte. Grăuntele nu seamănă cu arborele, dar imaginea arborelui este înscrisă în el; asigurați-i condiții prielnice, și el va deveni un arbore, fiindcă înainte de a fi realizată în domeniul material, fizic, această imagine a arborelui este deja realizată undeva în domeniul subtil. Deci vocația acestui grăunte care suntem noi este de a ne apropia din ce în ce mai mult de imaginea Tatălui

nostru Ceresc pe care îl purtăm în noi, să vibrăm la unison cu El, ca să ne asemănăm într-un final cu El.

Putem afirma că această imagine divină în noi este Eul nostru Superior spre care tindem să fuzionăm, așa cum micul grăunte care era negru, întunecat și neînsemnat devine un arbore falnic, roditor, puternic. Priviți un stejar: la început era o mică ghindă bună pentru a fi mâncată de mistreți. Iar mai târziu, peste ani, se poate vedea un arbore măreț ce împodobește pădurea: frunzișul său purifică atmosfera, păsările își fac cuib în ramurile ale, copiii își agață leagănele de el, călătorii se odihnesc la umbra sa, pictorii se inspiră pentru tablourile lor din frumusețea sa, țăranii își taie lemne de foc...Ce arbore formidabil este stejarul! Iar la început nu era aproape nimic. Nici noi nu suntem aproape nimic, dar dacă știm să ne folosim de acest mijloc fantastic, de această „forță puternică a tuturor forțelor", pentru a lucra asupra imaginii divine ce se găsește în noi, vom reuși să ne împlinim așa cum ne-a conceput Domnul.

Se spune că Dumnezeu a creat omul după chipul și asemănarea sa. Această imagine se află în noi, Dumnezeu Însuși a sădit-o acolo, iar noi trebuie să ne străduim să realizăm acum această asemănare. Singura activitate demnă de acest

nume este de a lucra pentru a ne asemăna cu Tatăl nostru Ceresc, a depune cel puțin niște eforturi pentru a reuși, a păși mereu mai departe, mai sus, pentru a vedea altfel lucrurile în toată imensitatea și splendoarea lor.

Da, Dumnezeu l-a creat pe om după chipul său, iar această imagine se află în germenul corpului atmic. Imaginea lui Dumnezeu în om nu se poate afla în planurile fizic, astral sau mental, altminteri s-ar putea concluziona că Domnul este imperfect, neîndemânatic și slab. Sus, în spiritul nostru, acolo unde domnesc frumusețea, perfecțiunea absolută, suntem după chipul Domnului. Dacă este imposibil să vedem această perfecțiune, este pentru că alte corpuri mai dense sunt ca niște carapace ce ne împiedică să o zărim. Dar cel care știe să se concentreze asupra acestui germen sublim care reprezintă lumina absolută, iubirea absolută, ajunge încet-încet să îl facă să crească și să se dezvolte.

Atât timp cât nu există nimic pentru a-l însufleți, nici gând, nici sentiment, germenul va rămâne neproductiv și omul va continua să-și trăiască viața mediocră fără să știe că există niște mijloace de a o transforma. Dar în clipa în care discipolul devine capabil să-și proiecteze gândul și iubirea sa asupra acestui germen, nu numai că

el va începe să se dezvolte, dar va însufleți de asemenea și celelalte corpuri care, pe măsura posibilităților, vor ajunge încet-încet să se transforme. Din momentul în care reușește să însuflețească această amprentă în el, ea va influența progresiv celulele întregului corp, creând între ele o armonie extraordinară.

Se spune în Cabală că primul om care trăia în grădina Edenului, omul cosmic, numit Adam Kadmon, avea exact chipul Domnului. Dar mai târziu, atunci când intelectul s-a trezit în el (acest proces fiind reprezentat de șarpele încolăcit în jurul Pomului Cunoașterii Binelui și Răului), el a fost tentat să-și lărgească orizontul cunoașterii și a părăsit Paradisul (adică a coborât în regiunile din ce în ce mai dense ale materiei unde a cunoscut frigul, întunericul, boala, moartea), iar spiritele naturii și ale animalelor care până atunci i se supuneau s-au îndepărtat de el și au început să îl hărțuiască.

Atunci când omul își va regăsi primul său chip, toate spiritele universului i se vor supune din nou și tot ce le va cere ele vor duce la îndeplinire. Până atunci, el se va asemăna cu acel fiu risipitor din pildă care, după ce și-a părăsit casa părintească și a plecat în lume, a ajuns paznic la porci. Dar cel puțin acest fiu risipitor a

înţeles că trebuia să se întoarcă la casa părintească... Veţi reuşi şi voi să înţelegeţi că trebuie să vă întoarceţi la Izvor pentru a găsi lumina, iubirea, viaţa Tatălui Ceresc?

În fiecare dimineaţă când asistăm la răsăritul soarelui, noi ne întoarcem spre Izvor, fiindcă pe pământ soarele este expresia Divinităţii. Nici un Iniţiat nu vă va spune că soarele este Dumnezeu Însuşi, nici eu nu vă voi spune acest lucru, dar sub aspectele sale de lumină, de căldură şi viaţă, soarele este cel mai bun simbol al Sfintei Treimi. Dacă ne vom apropia în mod conştient de el în fiecare dimineaţă, el va alimenta şi întări această mică trinitate ce o purtăm deopotrivă în noi: intelectul nostru care are nevoie de lumină, inima noastră care are nevoie de căldură, de iubire, şi voinţa noastră care are nevoie de viaţă, de energie. Dar creştinii care nu au dorit să vadă în soare expresia Sfintei Treimi, fiindcă aceasta le părea o concepţie păgână sau sălbatică, au preferat să o caute în nişte imagini moarte care nu exprimă nimic, nu radiază şi deci nu sunt deloc utile.

Contemplând soarele, veţi permite acestei forţe akaşice, forţa Telesma, ce se propagă străbătând spaţiul să însufleţească, în sâmburele sublim pe care îl purtaţi în voi, această imagine

care este amprenta perfectă a Creatorului. În clipa în care veţi reuşi să regăsiţi această imagine în voi, spiritele naturii, cele patru elemente se vor pune în slujba voastră; dacă aveţi ceva să le cereţi, ele vor fi foarte mulţumite să vă sară în ajutor, fiindcă vor sesiza în voi această imagine pe care o respectă. Dar dacă nu o văd în voi, ele vor lucra împotriva voastră şi pot chiar să vă distrugă. Astfel unii magicieni negri care au dorit să comande spiritelor naturii au devenit victimele acestora; spiritele s-au răzbunat şi i-au distrus, deoarece lor nu le place să se supună unor oameni care nu au nici iubire, nici puritate, nici lumină, nu le place să li se impună o voinţă prin nişte conspiraţii magice. Singura forţă pe care ele o respectă este lumina proiectată de Iniţiat atunci când a reuşit să facă să apară în sine adevărata amprentă a Domnului.

De ce este lăsată creştinătatea fără lumină, împotmolindu-se în nişte noţiuni atât de ineficace, inutile şi chiar nocive? Dovada, de două mii de ani Iisus a spus: „Fiţi, dar, voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este", dar oare creştinii caută cu adevărat perfecţiunea Tatălui lor Ceresc? Ei sunt mereu temători, geloşi, păcătoşi, mânioşi, invidioşi, senzuali... Aceasta este oare Divinitatea? Noţiunile, cunoştinţele ce le-au fost

date sunt deci insuficiente ca să se poată transforma cu adevărat. Ei au nevoie de ceva în plus. Unii vor spune: „Cum aşa? Ei au totul! Totul se găseşte în Evanghelii!" Da, ştiu, dar oare Evangheliile au fost înţelese? Eu sunt convins mai mult ca oricine că Evangheliile conţin nişte comori, dar nişte comori ce nu au fost încă descoperite şi încă mai puţin aplicate. Da, se găseşte totul în Evanghelii, dar în mintea creştinilor nu se găseşte mai nimic.

Filosofia lui Hristos îl duce pe om spre împlinirea celui mai înalt ideal: să se asemene cu acest model divin ce îl poartă în sinea sa în planul atmic. Dacă Iisus a putut să spună: „Fiţi, dar, voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este", aceasta înseamnă că în fiecare creatură este depusă, ca un grăunte, această imagine a perfecţiunii Tatălui Ceresc, şi hrănind acest grăunte, udându-l, însufleţindu-l, vă veţi apropia încet-încet de perfecţiunea sa. Dar numai înaltul ideal vă poate ajuta să ajungeţi până acolo.

Mama care aşteaptă un copil nu ştie cum se zămisleşte acest copil, ea nu conştientizează nimic, şi totuşi copilul se formează după o schemă invizibilă conţinută în germenul ce l-a primit. Ea însăşi nu ştie nimic, dar în subconştientul ei există nişte forţe care ştiu foarte bine ce

să facă. Tot la fel puteţi încuraja şi voi creşterea acestui germen divin. De aceea, atunci când vă rugaţi, când meditaţi, încercaţi să urcaţi până la culmea fiinţei voastre, deoarece de acolo, din vârf sau din inimă (cuvântul este diferit, dar este acelaşi demers interior) se vor revărsa nişte forţe şi energii ce vor schimba totul în voi, până la vibraţia celei mai mici celule, a celui mai mic atom al fiinţei voastre.

IV

„CĂUTAȚI MAI ÎNTÂI ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU ȘI DREPTATEA LUI”

Dacă studiați, dacă faceți niște experiențe, veți deveni conștienți că nici o activitate nu se poate compara ca necesitate, frumusețe sau măreție cu aceea pe care ne-a propus-o Iisus când a spus: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă." Împărăția lui Dumnezeu sintetizează cele mai prețioase calități: înțelepciunea, iubirea, forța, frumusețea și mai ales armonia...deci o viață foarte binefăcătoare pentru întreaga lume.

Vă puteți întreba de ce este precizat: Împărăția lui Dumnezeu și „dreptatea Lui". Desigur, Împărăția lui Dumnezeu, în înalt, nu are nimic de-a face cu dreptatea, altfel nu ar mai fi Împărăția lui Dumnezeu care este numai o lume a iubirii, a generozității, a bunătății. Dreptatea aparține planului fizic, aici, printre oameni, și ea devine necesară în clipa în care Împărăția lui Dumnezeu trebuie să coboare pentru a se manifesta pe pământ.

Nimeni nu comite crime în Cer, atunci de ce ar fi trebuit să existe o dreptate? În Cer sunt numai nişte fiinţe luminoase şi pline de iubire, iar justiţia nu-şi are raţiunea de a fi decât în locurile unde se află oameni care încalcă legea. Iată de ce se vorbeşte despre Împărăţia lui Dumnezeu şi Dreptatea sa: fiindcă în clipa în care Împărăţia lui Dumnezeu va veni pe pământ, toate creaturile nu vor fi încă în acea stare de iluminare ce le permite să primească legea iubirii. Da, chiar dacă Împărăţia lui Dumnezeu va veni pe pământ, să nu vă închipuiţi că toţi oamenii se vor transforma; va fi numai elita, fiinţele cele mai înţelepte, cele mai bune, care vor instala Împărăţia lui Dumnezeu, iar celelalte vor accepta autoritatea acestei elite. Va exista deci o dreptate, deoarece este imposibil să existe un pământ lipsit de legi, şi nu numai nişte legi pentru a pedepsi, ci şi pentru a călăuzi, a orienta.

Da, chiar dacă Împărăţia lui Dumnezeu vine pe pământ, oamenii nu vor deveni perfecţi într-o clipă. Este absolut imposibil, este nevoie de timp. Va exista la început o minoritate de fiinţe foarte evoluate care vor înţelege şi vor accepta aceste idei ale Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ, ele vor conduce, iar celelalte vor fi obligate să le urmeze, aşa cum coada ascultă de cap. Ele vor avea posibilitatea de a se integra acestei

minorităţi care va forma Împărăţia lui Dumnezeu, şi nimeni nu va protesta când va vedea noua viaţă care i se propune, cu o nouă organizare socială atât de benefică tuturor creaturilor. În acel moment nu se va mai vedea ce se vede astăzi: nişte ţări care încearcă să se organizeze şi să se întindă pe seama altora, fiindcă fiecare vrea să fie primul, cel mai mare, cel mai puternic.

Împărăţia lui Dumnezeu este o lume a armoniei, a fericirii, a bucuriei, iar această lume nu poate exista pe pământ dacă nu există dreptate, deoarece, chiar dacă Împărăţia lui Dumnezeu vine pe pământ, nu toţi oamenii vor fi suficient de evoluaţi pentru a aprecia această milostenie divină, acest belşug, şi nu l-ar putea folosi în bine. Va fi deci necesar să se impună o justiţie, dar o altă justiţie, nu cea a oamenilor ignoranţi care întocmesc deseori nişte legi inutile sau nedrepte.

„Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui", şi nu a noastră care se bazează pe interes. Desigur, suntem obligaţi să ne gândim la locuinţă, la hrană, la îmbrăcăminte...Dar oamenii îşi pierd bucuria şi entuziasmul oprindu-se aici, preocupându-se numai de aceste probleme. Da, fiindcă aceste idei ce îi frământă zi şi noapte nu declanşează forţele sublime ale Cerului. Într-o bună zi se vor studia în laboratoare consecinţele

fiecărei ocupații și se va descoperi că starea oamenilor depinde de gândurile pe care ei le agită în minte, de regiunea, de cercul în care gândurile lor i-au întemnițat. Știința va demonstra într-o zi aceste lucruri, dar eu nu voi aștepta ca știința să se pronunțe, pentru a crede și a mă decide să îndeplinesc anumite lucrări.

Cunoscând acum acest adevăr, puteți să îl folosiți, adică să vă schimbați punctul de vedere, atitudinea, metoda, și veți vedea că acolo unde toți sunt nefericiți și gata să se înece, voi înotați, plutiți, străluciți, reușiți să rezolvați toate problemele; da, fiindcă trăiți într-o altă ordine a lucrurilor la fel de reală și chiar mai reală decât tot restul.

Cel mai important lucru este cum folosiți și în ce scop aceste energii pe care le posedați. Dacă vă simțiți triști și nefericiți, este pentru că vă deplasați într-un cerc prea limitat; lărgiți acest cerc și veți atrage din univers forțele și entitățile care vor veni să vă lumineze și să vă ajute. Vă ofer deci un remediu: lărgiți cercul activității mentale, și dacă până în prezent nu v-ați avut decât pe voi sau familia voastră ca un centru de interes… sau chiar dacă sunteți primarul unui mic sat sau șeful statului, lărgiți-vă în continuare preocupările voastre până la infinit; îmbrățișați sistemul solar, întreg cosmosul, până la Creator,

și nu vă veți mai simți atât de mici, de năpăstuiți, de părăsiți. Veți deveni un factor binefăcător pentru omenire, veți deveni un creator, iar Inteligențele Sublime din înalt nu vor face nimic fără să vă cheme să participați la întrunirile lor unde decid în privința destinului țărilor și al continentelor. Nu mă credeți?… Fiți convinși că aceste entități superioare îi apreciază enorm pe cei care lucrează din tot sufletul și inima lor pentru binele întregii lumi. Aici poate că sunteți un necunoscut, nimeni nu vă respectă, dar în timpul somnului divinitățile vă invită să participați la deciziile lor. Iată ce știința oficială nu cunoaște încă, ea fiind departe de a bănui misterele ființei umane, ce este un suflet, ce este un spirit, și până unde se desfășoară activitățile lor.

De acum înainte, încercați să vă părăsiți micile preocupări și să înțelegeți că există altceva pe pământ decât soția sau soțul vostru, copiii, meseria, casa voastră!… Așezați pe primul plan ideea de a participa la această lucrare pentru Împărăția lui Dumnezeu pe care milioane și milioane de entități o îndeplinesc peste tot în lume. Viața voastră devine inutilă atât timp cât nu veți lucra conștient, cu toate mijloacele de care dispuneți, pentru această idee sublimă a Împărăției lui Dumnezeu. În ziua în care veți înțelege cu seriozitate aceasta, destinul vostru se va schimba.

Acum vine o nouă epocă în care toți se vor ocupa de Împărăția lui Dumnezeu, pentru că toți vor înțelege că nu vor fi niciodată fericiți individual atât timp cât problemele colectivității nu vor fi rezolvate. Unii își închipuie că vor afla fericirea pescuind în niște ape tulburi. Ah nu, numai când situația întregii colectivități va fi îmbunătățită indivizii vor putea fi fericiți, fiindcă își vor extrage forțele din această colectivitate.

Evident, lucrând pentru Împărăția lui Dumnezeu, veți percepe că ea nu se realizează nici repede, nici ușor. De aceea, dacă nu cunoașteți Știința Inițiatică veți fi foarte dezamăgiți și nefericiți, veți avea impresia că rugăciunile și munca voastră nu folosesc la nimic. Dar dacă cunoașteți legile, chiar dacă nu credeți că Împărăția lui Dumnezeu se poate realiza așa de repede din cauza tuturor oamenilor neștiutori, egoiști și răi care populează pământul, o veți dori în continuare și veți lucra pentru ea. De ce? Pentru că ați învățat cum sunt construite ființa umană și universul și legăturile dintre ele; știți deci că dorințele, gândurile și cuvintele ce le răspândiți în jurul vostru declanșează în lumea invizibilă niște forțe care se întorc la voi.

Acum vă voi spune ceva important. Chiar dacă nu o puteți realiza, este de dorit să lucrați pentru Împărăția lui Dumnezeu și Dreptatea sa,

iar dacă nu o veți realiza în lumea întreagă, o realizați cel puțin în voi înșivă, și voi sunteți cei care ați câștigat. Da, această idee impersonală, luminoasă, este atât de sublimă și puternică încât declanșează niște puteri nemaipomenite în adâncurile ființei umane. Pentru realizarea în lume a Împărăției lui Dumnezeu este necesar ca o întreagă colectivitate să lucreze, milioane de persoane. Altminteri, cum s-ar putea înfăptui când pe pământ există mai mult de patru miliarde de indivizi care i se opun, care nu sunt luminați, care sunt mereu mânați de tot felul de pofte și instincte primare?

De altfel, toți oamenii foarte inteligenți și instruiți vă vor spune: „La ce bun?... Este stupid să faci un lucru despre care știi dinainte că nu va da nici un rezultat.” Acești oameni atât de inteligenți nu știu că beneficiază ei înșiși în acel moment de lucrarea lor, pentru că Împărăția lui Dumnezeu se instalează în cel care o dorește, care o iubește, care o caută. Sunt niște legi fizice, chimice, mecanice! Această Împărăție a lui Dumnezeu care este o stare de armonie, de echilibru, de sănătate, de bucurie, de fericire, de inspirație, de poezie, se împlinește în tine însuți, chiar dacă nu o poți transmite altora dacă ei nu sunt atât de receptivi. Fericirea pe care o doriți pentru alții vă face fericiți; lumina pe care o doriți pentru alții vă

luminează; puritatea pe care o doriţi pentru alţii vă purifică.

Majoritatea rămâne însă departe de aceste aspiraţii înalte, se ocupă numai cu nişte lucruri mărunte uşor de realizat. În timp ce acela care cunoaşte legile îşi spune: „Nu este prea greu să realizez ceea ce doresc, trebuie numai să mă descurc puţin... Da, dar nu voi obţine nici înţelepciunea, nici fericirea, nici împlinirea. Fiindcă după legea afinităţii, eu ştiu că dacă voi semăna nişte grăunţe obişnuite, voi obţine o recoltă obişnuită." Toţi cei care nu cunosc acest lucru se avântă în nişte acţiuni uşoare, realizabile. Ei bine, nu este ceva inteligent.

Cei mai mulţi oameni îşi închipuie că ar fi fericiţi dacă vor poseda o anumită sumă de bani sau o diplomă, ar face o anumită călătorie sau s-ar căsători cu o anumită femeie. Este fals, deoarece achiziţiile exterioare nu au decât puţin de-a face cu adevărata fericire. Ei vor realiza în exterior, dar în interior nu vor avea nimic. Vă spun sincer: eu am ales ceea ce este irealizabil, cel mai imposibil lucru pe care ştiu că nu îl voi putea realiza niciodată, dar în sinea mea el se va împlini.

Veţi replica: „Dar este ciudat, absurd, nimeni nu ne-a spus asemenea lucruri până acum, dimpotrivă, am fost mereu sfătuiţi să avem numai un ideal accesibil, să ne dorim numai nişte lucruri

realizabile." Da, eu ştiu, dar priviţi cum sunt oamenii atunci când au obţinut ce au dorit! Sunt ei într-adevăr satisfăcuţi şi fericiţi? Da, pentru o clipă, dar de îndată ce scopul dispare, ei îşi pierd elanul, entuziasmul. În timp ce alţii care nu au obţinut niciodată ce şi-au dorit, sunt mereu fericiţi din cauza acestor dorinţe neîmplinite. Cum se explică aceasta? Fiinţa umană are nişte posibilităţi infinite în gândirea şi dorinţele sale. În lumea sufletului şi a spiritului nu există limite pentru ea. Dacă fiinţa simte unele limite, înseamnă că ea însăşi s-a limitat. Din nefericire, foarte puţini oameni sunt capabili să hrănească nişte vise irealizabile ştiind că, datorită vieţii lor interioare, dorinţele şi gândurile lor vor deveni atât de pure şi luminoase încât se vor putea înălţa sus în spaţiu unde vor atinge nişte fiinţe, nişte elemente ce corespund exact naturii lor şi pe care le vor atrage la ei.

Dacă nu se poate realiza Împărăţia lui Dumnezeu, măcar se poate lucra la ea, se poate dori, fiindcă în acest fel o construim în noi înşine. Iar când pe pământ vor exista mulţi oameni care vor crea în ei această stare perfectă de pace şi armonie, care este Împărăţia lui Dumnezeu, ea se va realiza inevitabil într-o bună zi şi în planul fizic. Dacă oamenii şi-ar cunoaşte propria lor structură, structura universului şi ce au nevoie, ar

spune: „Îmi este egal dacă Împărăția lui Dumnezeu se realizează sau nu. Ceea ce este sigur este că, gândindu-mă la ea, nu voi fi într-o stare de nesiguranță, de neliniște și dezintegrare. Gândindu-mă la Împărăția lui Dumnezeu, eu lucrez pentru mine, trimit niște gânduri luminoase, și dacă alții nu vor să le primească, acestea se vor întoarce la mine." Iată adevărata cunoaștere, adevărata știință.

„Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă." Da, toți cei care au căutat Împărăția lui Dumnezeu au văzut că tot restul le-a fost dat. Și eu consider că tot restul nu merită osteneala. Ce reprezintă tot restul pentru cel care posedă deja Împărăția lui Dumnezeu în sinea sa? De altfel nu s-a spus „când veți avea Împărăția lui Dumnezeu toate acestea se vor adăuga vouă", nu, ci „căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu"; adică, chiar înainte de a o avea, numai căutând-o, concentrându-vă asupra ei, dorind-o, aspirând la ea cu toate forțele, fără să fiți tentați sau abătuți din drum, restul vă va fi dat. Ce înseamnă „toate acestea"? Sunt împrejurările favorabile, banii, timpul, sănătatea, prietenii, libertatea... Iată ce înseamnă „toate acestea": condițiile pentru a le obține. Fiindcă nimic nu poate egala Împărăția lui Dumnezeu atunci când o aveți: este o stare de

fericire, de armonie, de pace, de iubire, de puritate, de perfecțiune, de împlinire. Ce poți să-ți dorești mai mult fiindcă ea îmbrățișează totul? Dar până să realizăm „toate acestea", sunt necesare niște mijloace, niște condiții, și „acestea se vor adăuga vouă", ceea ce este dat omului atunci când caută Împărăția lui Dumnezeu.

Vă rămâne acum un lucru de făcut, să încercați să verificați. Dar cei mai mulți oameni au atâtea lucruri ce îi tentează, ce le sar în ochi, încât pentru Împărăția lui Dumnezeu nu mai rămân candidați. Cei care sunt cu adevărat luminați caută însă numai Împărăția lui Dumnezeu și Dreptatea sa, pentru că știu că pământul și cerul le vor aparține. Evident, aceasta nu se va întâmpla în câteva luni sau câțiva ani, dar pentru cei înfometați și însetați de lucrurile mărețe nu există altceva de dorit. Încercați, avântați-vă, și veți vedea că tot restul va păli; vă veți da seama că până atunci ați căutat numai decepțiile, umbrele, vidul.

Eu vă mărturisesc sincer, chiar dacă aș ști că Împărăția lui Dumnezeu nu se va realiza niciodată, voi continua să o doresc: eu am înțeles că voi câștiga, pentru că această stare de împlinire și armonie va fi realizată cel puțin în inima mea, în sufletul, în gândul meu. Dacă veți înțelege și voi această lege, încă de astăzi viața vi se va

schimba: veți părăsi preocupările banale și limitate înălțându-vă în sfera gândurilor și a dorințelor nobile, mărețe și generoase, ce nu vă vor lăsa în aceeași stare de conștiință, ci vă vor ridica și pune în contact cu alte regiuni, cu alți curenți, cu alte entități; veți păși astfel mai sus în măreția, în înțelegerea sublimă, veți pătrunde în niște regiuni unde se află alte entități, mai frumoase, mai evoluate, care vă vor oferi tot ce posedă. Urcați deci, urcați, împlinindu-vă, întărindu-vă.

Trebuie să înțelegeți acest mecanism. Fiecare gând, fiecare sentiment, fiecare dorință, fiecare gest are afinități cu niște entități, cu niște elemente din alte regiuni, și le atrage. Iată de ce insist: nu trebuie să vă preocupe atât de mult dacă Împărăția lui Dumnezeu se va realiza sau nu pe pământ. Ceea ce contează este ca Împărăția lui Dumnezeu să se realizeze în voi înșivă.

Realizarea Împărăției lui Dumnezeu nu depinde de noi. Dumnezeu Însuși va decide aceasta. Realizarea depinde de Domnul, dar eforturile depind de noi. Această filosofie ne arată că, și în cazul în care te îndoiești, chiar dacă nu crezi că Împărăția lui Dumnezeu se poate realiza, trebuie să îți continui totuși lucrarea. Nu are nici o importanță dacă vă îndoiți, dacă nu credeți, aveți dreptul să nu credeți. Dar nu aveți dreptul să

vă opriți să lucrați. Îndoiți-vă cât doriți, dar continuați să lucrați și Împărăția lui Dumnezeu se va strecura în voi, este de ajuns. Atunci când mulți oameni vor realiza pe pământ Împărăția lui Dumnezeu ca stare de conștiință, ea va deveni contagioasă, întreaga lume va urma exemplul, și în scurt timp Împărăția lui Dumnezeu va deveni o realitate pentru toți.

Pentru moment, problema suntem noi. Noi trebuie să lucrăm, să ne străduim; apoi legile cosmice vor trece la realizare, la concretizare. Fiindcă de multă vreme mii și mii de spirite au lucrat în această direcție, noi nu suntem primii, și toți insistă ca dorințele, rugăciunile, ideile lor să se împlinească. Ei insistă, doresc, dar nu mai pot face nimic acum. Cei vii pot totul. Cei care se află în lumea de dincolo pot influența gândurile, sentimentele și conștiința celor vii, dar nu au nici o putere asupra materiei. Cei vii au niște puteri nemaipomenite fiindcă sunt în contact cu lumea fizică. Iată de ce Cerul are nevoie de lucrători, de niște ființe evoluate care să participe la această măreață lucrare: Împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

„Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui". Iată o frază din Evanghelii asupra căreia trebuie să lucrați. Mai există în Evanghelii câteva pasaje asupra cărora trebuie să

vă opriți, de exemplu: „Tatăl Meu până acum lucrează; și Eu lucrez." Să lucrați cu lumina, să vă identificați cu ea, pentru a putea spune într-o bună zi: „Eu sunt Lumina lumii"... „Eu sunt învierea și viața." Trebuie să alegeți din Evanghelii acele pasaje ce reprezintă idealul sublim de atins și să lucrați cu ele. Unii vor alege câteva porunci: să nu fure, să nu-și dorească soția altuia...dar nu este mare lucru: ei nu fură, nu seduc pe nimeni, dar ce au obținut cu adevărat în lumea spirituală? Trebuie să dorim Împărăția lui Dumnezeu, trebuie să ne dorim această stare de perfecțiune, fiindcă celelalte calități și virtuți sunt conținute din plin în ea, și nu numai să ne-o dorim, dar să facem totul pentru a o dobândi.

Chiar dacă sunteți slabi, chiar dacă nu sunteți pregătiți, chiar dacă nu sunteți instruiți, nu are nici o importanță: toți sunt acceptați în această lucrare pentru Împărăția lui Dumnezeu. Chiar dacă veți pune numai o cărămidă, participați și primiți aceeași răsplată ca primii veniți. Este spus în Evanghelii: cei care au venit ultimii au fost răsplătiți la fel ca aceia care au venit primii.* Se poate să fiți primii, dar dacă ați lucrat încet, fără iubire, fără convingere, nu veți fi prea mult

* A se vedea conferința: „Primii vor fi ultimii", vol. IX din Opere Complete.

recompensați. Pentru că în această lucrare contează participarea, calitatea participării voastre și nu numărul de ore lucrate. Unii vor ajunge ceva mai târziu, dar lucrează cu atâta însuflețire!... Iar acest avânt contează cel mai mult în lumea divină. Da, intensitatea sentimentului. Omul este recompensat după intensitatea iubirii sale și a gândului său.

V

„PRECUM ÎN CER ŞI PE PĂMÂNT”

I

De secole şi milenii un mare număr de religii, de curente de gândire, de tendinţe filosofice au apărut în istorie, şi pentru a simplifica, putem împărţi aceste tendinţe în două categorii: cele care îl imboldesc pe om să evadeze de pe pământ, şi cele care, dimpotrivă, îl împing să se ataşeze de pământ.

Sistemul filosofic ce le îndeamnă pe creaturi să părăsească pământul sub pretext că acesta este o lume a imperfecţiunii şi a suferinţei se poate spune, în rezumat, că este budismul care de altfel a influenţat, mai mult sau mai puţin, şi alte mişcări spiritualiste. Cât despre filosofia ce îl împinge pe om să se agaţe de pământ, să-şi caute fericirea şi toate satisfacţiile sale pe pământ, aceasta este desigur materialismul.

Veţi replica: „Dar în ce categorie să situăm creştinismul?" Ah, creştinismul, aici este problema... Creştinismul nu ştie el însuşi ce este,

el nu se cunoaște. De altfel, creștinismul și filosofia lui Hristos sunt două lucruri diferite.

Creștinismul ar putea deveni adevărata filosofie a lui Hristos dacă creștinii ar înțelege că fiind spiritualiști, trebuie deopotrivă să se ocupe de pământ, să lucreze asupra lui cu gândurile, sentimentele și faptele lor, pentru a face din el o grădină pe care Domnul o va vizita. Nici cei care doresc să se agațe de pământ, nici cei care se gândesc numai cum să îl părăsească mai repede nu vor reuși să realizeze fericirea omenirii. A treia soluție, care este adevărata filosofie a lui Hristos, a tuturor marilor Inițiați, deci și a noastră, nu este de a fugi pentru a ne adăposti în Cer, ci a ne impregna cu tot ce există în Cer pentru a-l face apoi să coboare pe pământ astfel ca el să devină o grădină de paradis, Împărăția lui Dumnezeu. Adevăratul spiritualist, adevărul creștin nu disprețuiește pământul, el lucrează să îl transforme.

Iată de ce v-am spus că rezumatul filosofiei lui Iisus este rugăciunea pe care a dat-o discipolilor săi. Această rugăciune reprezintă un întreg program: „Tatăl nostru Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, Vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ...” Budiștii nu au afirmat niciodată că pământul ar trebuie să devină ca Cerul. Dimpotrivă, ei părăseau pământul pentru a merge în Cer și nu se gândeau

deloc că este posibil să transforme pământul. Dar Iisus credea că într-o bună zi oamenii ar putea să se unească pentru a organiza pământul și a face din el o locuință a spiritelor luminoase. El a crezut în aceasta și a lăsat un întreg program de îndeplinit.

Dar pentru ca pământul să fie ca Cerul, nu este suficient să se recite: „Facă-se voia Ta precum în cer și pe pământ!”, fiindcă nimic nu se va realiza așa. Noi suntem cei care, lucrând, trebuie să realizăm acest program. Să nu ne închipuim că împreunându-ne mâinile și meditând la părăsirea pământului îl vom convinge pe Dumnezeu să aranjeze totul. Niciodată! Această rugăciune se va realiza numai prin lucrarea fiecăruia dintre noi.

Dacă unii creștini, influențați de alte doctrine, vor să părăsească lumea, este treaba lor, dar ei trebuie să știe că Iisus nu a lăsat o astfel de filosofie și că este o idee introdusă ulterior. Pentru că o religie nu rămâne niciodată la fel de pură ca la origini, ea primește întotdeauna influențele altor filosofii, ale altor religii.

Religia lui Iisus reprezintă cea mai înaltă spiritualitate orientată spre o lucrare de realizat aici pe pământ. Toți cei care s-au refugiat în mănăstiri, în grote, au procedat desigur bine, dar majoritatea dintre ei nu se gândeau decât la sufletul lor, vroiau mereu să-și salveze sufletul,

iar aceasta nu este iubire, nu este învățătura lui Hristos.

Iisus a adus o învățătură a iubirii și a fraternității care nu exista atunci în nici o altă religie. Când spunea: „Ierusalime, Ierusalime... de câte ori am voit să adun pe fiii tăi, după cum adună pasărea puii săi sub aripi”... el subînțelegea o viață de fraternitate și iubire între oameni. Iar când se ruga ca totul pe pământ să fie ca în Cer, este pentru că în înalt toate creaturile sunt o singură ființă: ele se înțeleg, se iubesc, comunică între ele, în timp ce aici pe pământ ele sunt separate, divizate, ostile. În asemenea condiții ordinea ce există în înalt este departe de a se instala pe pământ.

În Tabla de Smarald, Hermes Trismegistul spunea: „Ceea ce este jos este la fel cu ce este în înalt”, adică tot ceea ce este jos, pe pământ, este la fel cu ce este sus în Cer. Dacă se compară această frază cu aceea a lui Iisus: „Facă-se voia Ta precum în cer și pe pământ”, se poate spune că Hermes constată un lucru, în timp ce Iisus îl dorește. În realitate, aceste două fraze se referă la două regiuni diferite. Când Hermes Trismegistul spune: ceea ce este jos este la fel cu ce este în înalt, el vorbește despre cele trei lumi minerală, vegetală, animală, care sunt de fapt o reflectare

fidelă a lumii din înalt. Numai oamenii, pentru că au fost înzestrați cu o voință liberă, ceea ce nu este cazul pentru minerale, vegetale și animale, nu respectă această lege a corespondențelor. Lumea umană este singura pentru care nu se poate spune: „Ceea ce este jos este la fel cu ce este în înalt”. De aceea Iisus a formulat această dorință: „Facă-se voia Ta pe pământ – adică în lumea oamenilor – precum în cer.”

Hermes Trismegistul poseda „știința celor trei lumi”, de unde și numele său „Trismegistul”: de trei ori foarte mare, iar aceste trei lumi au fost interpretate de toți comentatorii ca lumea divină, lumea astrală și lumea fizică. Este corect, dar Hermes Trismegistul vorbea și de regnul mineral de unde extrăgea piatra filosofală, de regnul vegetal care îi dădea chintesența numită elixirul vieții veșnice, și de regnul animal unde găsea puterea baghetei magice. Iar de lumea oamenilor s-a ocupat deci Iisus. Rostind: „Facă-se voia Ta precum în cer și pe pământ”, fiecare trebuie să lucreze pentru a fi în armonie cu ordinea cosmică.

Din nefericire, nu este și interpretarea dată de creștini acestei fraze. Ei o repetă, dar nu se simt deloc obligați să creeze Împărăția lui Dumnezeu în ei înșiși, ei vor ca aceasta să vine din exterior, ca să profite de ea. Ei bine, nu, ea nu va veni niciodată astfel, iar dacă nu a venit încă,

este din cauză că oamenii nu știu cum să o dorească, cum să o ceară. Dacă ar fi știut, ea ar fi venit deja!... Vreți să știți cum trebuie să o cereți? Exact cum v-am spus: fiecare trebuie să o realizeze mai întâi în sine, și atunci ea se va realiza și în exterior. Numai astfel Împărăția lui Dumnezeu va putea coborî pe pământ. Cum ar putea veni la niște oameni a căror inimă și intelect sunt pline de dezordine, egoism și răutate? Adevăratele transformări exterioare se fac numai după transformările interioare, pentru că lumea exterioară este o reflectare, o concretizare, o materializare a lumii spirituale. Nimic nu poate veni în exterior, dacă nu a venit mai întâi în interior. Cum ar putea un om prost să facă ceva inteligent când inteligența îi lipsește în interior?

Împărăția lui Dumnezeu nu poate exista în exterior dacă ea nu există mai întâi în interior. Un întreg este constituit din niște elemente; dacă se înlătură aceste elemente, întregul dispare. Împărăția lui Dumnezeu pe pământ este o ordine socială constituită de niște ființe luminate, dezinteresate și însuflețite de un înalt ideal. Dacă ele nu există, cum vă închipuiți că ar exista această ordine? Ea se poate menține numai datorită indivizilor, caracterului lor, calităților și virtuților acestora. Este formidabil cum oamenii nu au înțeles încă acest lucru!

Cei mai mulți oameni se comportă ca și cum ar fi venit pe pământ numai să mănânce, să bea, să se distreze, să facă niște prostii, sau să sufere, să fie nefericiți... Adevărul este că au venit să fie ca niște muncitori pe un șantier, dar ei nu sunt conștienți de aceasta, și au uitat că misiunea lor este de a exprima Divinitatea ascunsă în ei, de a deveni ca Dumnezeu Însuși.

În planurile superioare materia este atât de subtilă încât ea ascultă instantaneu de gând, de imaginație, de voință. Se poate face totul cu acea materie. De exemplu, vă gândiți la o mișcare de gimnastică sau de dans foarte complicată: în imaginație o puteți executa perfect, dar dacă trebuie să o faceți în planul fizic, încep greutățile! Trebuie deci să exersați până când veți reuși. La fel este pentru toate activitățile: creațiile mentale nu sunt suficiente, ele trebuie realizate în planul fizic. De altfel, dacă omul ar fi rămas în acele regiuni subtile în care lucrarea de creație este așa de ușoară, el nu s-ar fi dezvoltat prea mult. De aceea el vine pe pământ pentru a face să apară, prin intermediul acestei materii întunecate și dense, frumusețea și splendoarea Domnului.

Când omul va face să vibreze întreaga sa ființă la unison cu lumea divină, el va reflecta în sfârșit frumusețea, lumina, inteligența perfecte.

Dar cum planeta pământ pe care trăim este legată de corpul fizic al oamenilor, ea se va transforma deopotrivă, va deveni şi ea subtilă, vibrantă, luminoasă, şi va produce alte fructe, alte plante, alte flori. Totul se va schimba din cauza vieţii oamenilor, atunci când ei vor înţelege lucrarea ce trebuie să o înfăptuiască asupra lor înşişi, mai întâi, pentru a se transforma, iar atunci pământul va deveni cu adevărat un receptacul al Cerului.

Dar unde sunt muncitorii care vor să efectueze această lucrare? Oamenii au o altă filosofie în minte, iată de ce ei vor reveni pe pământ până când vor face din el o grădină a Paradisului. După ce vor reuşi, ei îl vor părăsi pentru alte planete şi vor lăsa pământul animalelor care, la rândul lor, vor evolua. Sunteţi uimiţi, nu-i aşa? Dar până atunci, ei trebuie să lucreze pe pământ. Desigur, pe pământ ei suferă, sunt nefericiţi. Dar din ce cauză şi cine este vinovat? Nişte oameni! Iar suferinţa nu constituie un motiv suficient pentru a părăsi câmpul de luptă şi a fugi. Cerul nu acceptă dezertori. Veţi spune: „Dar eu năzuiam numai la Paradis, la fericire, fiindcă îmi plac liniştea, lumina, frumuseţea". Desigur, vom lua în considerare, o vom nota ca o calitate. Dar nu este de ajuns, pentru că lucrarea nu este încheiată, sarcina nu este îndeplinită.

Milioane şi milioane de ani sunt necesari pentru a transforma acest pământ atât de gros şi de întunecat. Dar cum îl transformă ei? Hrănindu-

se cu el! Da, iată un lucru pe care ştiinţa nu l-a înţeles cu adevărat: de ce mâncăm. Noi ne hrănim cu pământ, puţin pregătit desigur, sub formă de legume şi fructe, dar este pământ, iar acest pământ trebuie să treacă prin noi pentru a fi înghiţit, digerat, eliminat... până când va fi plin de emanaţiile şi vibraţiile produse de gândurile şi sentimentele noastre. Astfel impregnat, pământul va deveni luminos şi transparent. Trecând prin noi, pământul ne dă desigur ceva; dar şi primeşte ceva de la noi: sentimentele, gândurile noastre, vitalitatea noastră, şi de aceea el nu mai este la fel ca în trecutul îndepărtat. El este mult mai evoluat, mai subtil, mai inteligent, pentru că toate creaturile care au trăit deja pe planetă au lucrat asupra lui.

De acum înainte, fiecare dintre voi trebuie să se gândească că are ca sarcină să transforme pământul, iar apoi Domnul se va pronunţa şi va spune: „Aţi fost nişte lucrători buni pe ogorul meu... Intraţi deci, lucrătorii mei, în împărăţia bucuriei şi a măreţiei mele." De altfel, Iisus vorbeşte în Evanghelii despre nişte lucrători trimişi să lucreze la câmp. Noi suntem tocmai acei lucrători. Ce am semănat? Unde am lucrat? Cunoaşteţi pilda servitorilor şi a talanţilor...Ei bine, este aceeaşi idee. Servitorii care şi-au valorificat talanţii au fost recompensaţi, iar cel care şi l-a îngropat pe al său a fost pedepsit. Acest servitor rău îi reprezintă pe cei care se gândesc numai să

se distreze şi să profite în mod egoist de viaţă. Aceasta nu are nimic de-a face cu filosofia lui Hristos. Hristos ne învaţă că tot ce Domnul ne-a dat ca bani şi posibilităţi trebuie să folosească pentru binele tuturor.

Sensul vieţii este evoluţia, transformarea materiei. Care vor fi în viitor formele şi manifestările ei, este o altă problemă; singurul lucru pe care trebuie să îl cunoaştem este că există un sens, un proiect, o lege ce determină întreaga creaţie să evolueze. Toţi cei care contribuie la această evoluţie sunt deci ajutaţi, susţinuţi. Totul trebuie să evolueze. Chiar şi mineralele evoluează; evoluţia lor este imperceptibilă, dar este reală: există în mineral o forţă ce lucrează pentru a scoate la iveală toate calităţile şi virtuţile pe care acesta le conţine. Pietrele preţioase, metalele preţioase sunt minerale mai evoluate care emană nişte virtuţi benefice. Şi plantele evoluează; şi cu cât evoluează, cu atât mai mult dau nişte flori şi fructe tămăduitoare, hrănitoare, binefăcătoare. La fel se întâmplă cu animalele şi oamenii, şi este adevărat şi pentru sistemul nostru solar.

Legea vieţii este deci evoluţia, adică dezvoltarea până la perfecţiune. Iar dacă Iisus ne-a cerut să devenim perfecţi ca Tatăl Ceresc, înseamnă că el ştia că scopul evoluţiei este perfecţiunea.

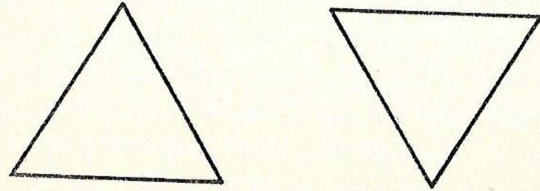
II

Întreaga creaţie este rezultatul lucrării spiritului şi al materiei. Fiindcă universul nu este decât spirit şi materie. Pentru materialiştii cărora nu le place să audă vorbindu-se de spirit, cuvântul spirit poate fi înlocuit prin cuvântul forţă sau energie, deoarece spiritul este o forţă. Numai că, vorbind de forţă în loc de spirit, ne lipsim de toate celelalte calităţi ale spiritului: inteligenţa, conştiinţa, iubirea... În tot cazul, nimeni nu poate nega că în univers totul se roteşte în jurul a două realităţi, pe care le numim spirit şi materie, sau forţă şi materie, sau principiu masculin şi principiu feminin.

Ştiinţa se interesează mai ales de procesul de evoluţie datorită căruia speciile vii s-au diferenţiat şi s-au organizat dobândind trăsături şi însuşiri mereu noi. Ea a luat în considerare numai mişcarea ascendentă, adică mişcarea materiei către spirit. Dar ceea ce ea nu a văzut, a fost fap-

tul că această mişcare evolutivă a fost precedată de o mişcare involutivă, iar oamenii de ştiinţă nu a sesizat-o fiindcă această mişcare involutivă se produce în lumea subtilă, şi din cauza acestei deficienţe concluziile sunt eronate.

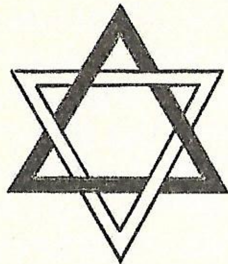
Ştiinţa Iniţiatică ne arată că orice evoluţie este precedată de o involuţie, adică de o coborâre a spiritului în materie. Evoluţia nu se poate face fără participarea spiritului: el conţine viaţa, conştiinţa, el antrenează materia, formele, creaturile, spre perfecţiune. Trebuie deci să înţelegem bine că nu poate exista evoluţie fără o prealabilă involuţie. Dacă ne imaginăm că formele au putut evolua singure, fără să beneficieze înainte de o involuţie, de coborârea spiritului, înseamnă că nu am înţeles nimic. Această idee se poate reprezenta schematic prin două triunghiuri: cel cu vârful îndreptat în jos este simbolul spiritului care coboară în materie pentru a o însufleţi, a o înviora. Iar cel cu vârful îndreptat în sus, reprezintă materia care vrea să evolueze pentru a se împreuna cu spiritul.

Se poate aplica simbolismul celor două triunghiuri în domeniul vieţii spirituale şi se poate spune că acela care adoptă filosofia triunghiului materiei părăseşte pământul, cât şi toate activităţile şi problemele aferente, şi rezultă anumite anomalii. El trebuie să lucreze deci cu triunghiul spiritului, care este cel al realizării, al manifestării aici, în planul fizic. Nu trebuie să caute atât de mult să se înalţe, dimpotrivă, trebuie să coboare. Unii „mistici" vor comenta: „Oh, este revoltător! Coborând, ne vom rătăci. Nicăieri nu ni se spune să coborâm. Dimpotrivă, trebuie să urcăm, să ne descotorosim de pământ!" Cum doriţi, dar această atitudine nu este cea propusă de Iisus când rostea în rugăciunea de duminică: „Vie Împărăţia Ta; facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ."

Vine şi vremea când nu va mai trebui să ne căutăm salvarea în Cer. Această atitudine a fost bună la un anumit moment, ea ne-a permis descoperirea unor aspecte foarte importante ale vieţii interioare. Dar acum nu mai este nevoie să ne dorim salvarea, trebuie numai să ne angajăm într-o lucrare măreaţă pentru a aduce Cerul pe pământ. Veţi spune: „Cum aşa? Nu se poate face!" Ba da, triunghiul spiritului ne arată cum să lucrăm în acest sens. Desigur, discipolul trebuie să caute Cerul, dar îndată ce l-a atins trebuie să caute să coboare lumina care se găseşte în Cer,

iubirea care se găseşte în Cer, puterea care se găseşte în Cer, puritatea care se găseşte în Cer, pentru a le revărsa în sine şi asupra tuturor din jurul său. După ani de străduinţe intense, el reuşeşte să reunească spiritul şi materia, şi să realizeze în întregime simbolul stelei lui Solomon.

În cărţile ezoterice se vorbeşte mult despre steaua lui Solomon, dar puţini oameni au înţeles profunzimea şi puterea magică a acestui simbol. Puterea sa provine de la întâlnirea şi întrepătrunderea celor două triunghiuri care simbolizează cele două principii.

La ora actuală observăm manifestarea tendinţelor extreme. Nişte ţări foarte avansate în domeniul tehnic, economic, social, care fac totul pentru a-şi îmbunătăţi situaţia lor aici pe pământ, dar care au suprimat legătura cu spiritul; în timp ce alte ţări posedă o atât de mare tradiţie în spiritualitate încât neglijează aproape complet viaţa

materială, şi milioane de oameni trăiesc în murdărie, mizerie şi boală. Eu nu le aprob nici pe unele, nici pe altele, fiindcă este nevoie de amândouă: să fii legat mereu de Cer şi să lucrezi pentru pământ.

Veţi spune că preferaţi să lucraţi pentru Cer...Desigur, dar să ştiţi că Cerul nu are nevoie de voi, el este atât de încărcat, atât de bogat! Ce aţi putea voi adăuga? Aici, pe pământ, este nevoie de voi. Atunci este mai bine să schimbaţi puţin tactica. Aceasta nu presupune să nu aspiraţi la Cer, dimpotrivă, trebuie să rămâneţi legaţi de Cer pentru a putea da apoi şi altora. Pentru că, dacă nu sunteţi legaţi de Cer, nu sunteţi bogaţi, şi atunci ce aţi putea distribui?

În unele ţări sărace, oamenii pleacă în străinătate să lucreze pentru a câştiga bani şi să-şi poată întreţine familia. Ei bine, şi voi, pentru a vă hrăni familia, trebuie să plecaţi în străinătate şi să câştigaţi nişte bani. Desigur, este simbolic. „Străinătatea" este Cerul unde puteţi ajunge prin rugăciune, meditaţie, contemplare...Eu asta şi fac: vă părăsesc zilnic şi plec în străinătate pentru a câştiga nişte aur pe care apoi vi-l împart. De ce să rămâi mereu lipit de familie, de prieteni? Pentru că îi iubim, chipurile? Nu, nu îi iubim, sau nu îi iubim cum trebuie. Îi lăsăm să moară de foame

pentru că nu suntem în stare să le hrănim inima, sufletul, deci nu este vorba despre iubire.

Trebuie să fii capabil să trăieşti în Cer, dar să nu te mulţumeşti să rămâi acolo. Să luăm un exemplu. Vă vine o idee. Simţiţi că această idee este bună şi sunteţi fericiţi: înseamnă că ea a coborât în sentiment. Da, dar nu este suficient, procesul se va termina când veţi reuşi să o exprimaţi. Oare un pictor, un muzician, un poet se mulţumesc să îşi păstreze operele în minte? Nu, ei le realizează. Atunci, de ce în alte domenii trebuie să ne mulţumim cu gândul şi sentimentul? Şi în domeniul spiritualităţii şi al religiei trebuie să realizăm. Pentru mulţi, religia rămâne în minte sau în inimă şi ei acţionează contrar a ce gândesc şi cred. Ah nu, ei nu au înţeles cum Inteligenţa Cosmică a conceput lucrurile. Mai întâi trebuie să gândim, apoi să dorim, şi în final să realizăm.

Un băiat întâlneşte o tânără şi se îndrăgosteşte de ea. Ce va face după o vreme? Va încerca să se apropie de ea să o îmbrăţişeze. De ce nu a rămas numai cu gândurile şi sentimentele lui? Este extraordinar cum în acest domeniu bărbaţii şi femeile acţionează corect întotdeauna, adică după procesul normal prevăzut de Inteligenţa Cosmică. De asemenea, şi în domeniul spiritual trebuie să ne gândim la realizare, iar aceasta se face prin gesturi, prin atitudine, prin muncă.

Unii vor gândi: „Da, dar vă contraziceţi, îi criticaţi mereu pe materialişti că se gândesc numai la pământ, spunându-ne că atunci când vor pleca dincolo nu vor păstra nimic din achiziţiile lor, iar acum ne spuneţi să facem ca ei?" Nu, nu mă contrazic, fiindcă una este să te gândeşti numai la bani şi avere, şi alta este să doreşti să realizezi pe pământ splendorile Cerului. De altfel, chiar credeţi că materialiştii se preocupă cu adevărat de ameliorarea pământului? Singura lor preocupare este să se îmbogăţească, chiar dacă pentru aceasta vor trebui să epuizeze, să polueze şi să distrugă pământul. Da, pământul nu beneficiază prea mult de activitatea lor. Dimpotrivă, spiritualistul face ceva bun pentru pământ, iar atunci când trebuie să plece în lumea de dincolo, el este însoţit de tot ce a realizat în lumea luminii. Astfel îşi construieşte el viitorul.

Noi aducem o altă filosofie, un alt comportament, un alt mod de a gândi, de a acţiona, de a ne manifesta. Vechile concepţii erau bune pentru fiecare individ separat, dar inutile pentru colectivitate. Vine acum vremea când trebuie să lucrezi nu numai pentru tine însuţi, ci pentru întreg pământul, pentru întreaga omenire. Nemurirea se află în înalt, lumina, armonia, pacea, frumuseţea, tot ce este subtil se află în înalt. Dar de ce tot ce se află în înalt să nu se încarneze şi

jos, în planul fizic? Și mai întâi în corpul fizic: viața celestă să impregneze corpul fizic și să îl străbată... În acel moment, da, Împărăția lui Dumnezeu va veni, și fiecare va fi o lumină, un soare, fiecare va deveni un izvor... Trebuie să acceptăm învățătura triunghiului involuției, a triunghiului spiritului, și să nu urmăm în exclusivitate învățătura triunghiului materiei.

Materia tinde spre înalt și spiritul în jos... Același proces se repetă cu bărbatul și femeia care fac dragoste: bărbatul privește în jos și femeia privește în sus. Oamenii nu fac decât să se conformeze principiilor stabilite de o veșnicie de Inteligența Cosmică: materia care trebuie să se spiritualizeze și spiritul care trebuie să se materializeze se întâlnesc în spațiu pentru a se contopi și a crea. Totul este simbolic, totul este elocvent, totul este filosofic în faptele oamenilor, dar ei nu au înțeles nimic. Spiritul trebuie făcut să coboare. Iată de ce, în meditațiile, în rugăciunile voastre, cereți și imaginați-vă că această lumină, acest spirit, această putere divină coboară în sinea voastră pentru a vă impregna toate celulele. Și după ce ați lucrat astfel ani în șir, veți simți într-o zi că Cerul se găsește în voi, că lumina se află în voi, că iubirea este în voi. În acel moment este mult mai ușor să îi antrenezi, să îi ajuți pe oameni. În timp ce, dacă sub pretextul spiritualității deveniți niște

sfrijiți... nu numai că veți fi inutili, dar îi veți dezgusta și pe ceilalți în privința spiritualității.

Spiritul trebuie să coboare. Atunci când spiritul va coborî în materie se va naște pruncul, adică Împărăția lui Dumnezeu și frumusețea sa. Iată noul care apare: să coborâm toate splendorile, binecuvântările, lumina și pacea Cerului pe pământ, mai întâi pe pământul nostru, în corpul nostru fizic, și apoi pe întreg pământul, printre toți oamenii.

Atunci, iată, este limpede: în loc să vreți să vă pierdeți în Nirvana, să rămâneți lângă niște aleși să beți, să mâncați și să vă bucurați, gândiți-vă să coborâți Cerul pe pământ, astfel ca el să strălucească prin intermediul ființei voastre pe întreg pământul, că sunteți o lumină pe pământ... Ce lucrare aveți de împlinit!

VI

„CEL CE MĂNÂNCĂ TRUPUL MEU ȘI BEA SÂNGELE MEU ARE VIAȚĂ VEȘNICĂ”

Ritualul împărtăşaniei, aşa cum este observat în bisericile creştine, are ca origine ultima cină a lui Iisus cu discipolii săi: „Iar pe când mâncau ei, Iisus, luând pâine şi binecuvântând, a frânt şi, dând ucenicilor, a zis: Luaţi, mâncaţi, acesta este trupul Meu. Şi luând paharul şi mulţumind, le-a dat, zicând: Beţi dintru acesta toţi, că acesta este Sângele Meu…"

În Evanghelia lui Ioan, Iisus spune de asemenea: „Eu sunt pâinea cea vie, care s-a pogorât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci. Iar pâinea pe care Eu o voi da pentru viaţa lumii este trupul Meu… Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veţi mânca trupul Fiului Omului şi nu veţi bea sângele Lui, nu veţi avea viaţă în voi. Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele meu are viaţa veşnică, şi Eu îl voi învia în ziua cea de apoi. Trupul Meu este adevărată mâncare şi sângele Meu, adevărată băutură. Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu rămâne

întru Mine şi Eu întru el. Precum M-a trimis pe Mine Tatăl cel viu şi eu viez pentru Tatăl, şi cel ce Mă mănâncă pe Mine va trăi prin Mine."

Pâinea şi vinul prezentate drept carnea şi sângele lui Hristos sunt nişte simboluri ce le întâlnim în toate Iniţierile. În Facerea se poate citi povestea întâlnirii lui Avram cu Melhisedec: „Şi când se întorcea Avram, după înfrângerea lui Kedarlaomer şi a regilor uniţi cu acela, i-a ieşit înainte regele Sodomei în valea Şave, care astăzi se cheamă Valea Regilor. Iar Melhisedec, regele Salemului, i-a adus pâine şi vin. Melhisedec acesta era preotul Dumnezeului celui Preaînalt. Şi a binecuvântat Melhisedec pe Avram şi a zis: Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeu cel Preaînalt, Ziditorul cerului şi al pământului. Şi binecuvântat să fie Dumnezeul cel Preaînalt, care a dat pe vrăjmaşii tăi în mâinile tale! Şi Avram i-a dat lui Melhisedec zeciuială din toate."

Numele de Melhisedec care înseamnă „rege al dreptăţii", vine din ebraicul *melek*, rege, şi *ţedec*, dreptate. Cât despre numele oraşului unde era rege, Salem, el are aceeaşi rădăcină ca şi numele *şalom*: pace. Melhisedec este regele dreptăţii şi al păcii; este un personaj foarte misterios despre care se cunosc foarte puţine lucruri. Numai marii Iniţiaţi cunosc câte ceva despre el. Numele său este menţionat într-un singur loc în

Biblie, în Epistola către Evrei a Sfântului Apostol Pavel. Sfântul Pavel scrie: „Căci acest Melchisedec, rege al Salemului, preot a lui Dumnezeu cel Preaînalt, care a întâmpinat pe Avraam, pe când se întorcea de la nimicirea regilor şi l-a binecuvântat, căruia Avraam i-a dat şi zeciuială din toate, se tâlcuieşte mai întâi: rege al dreptăţii, apoi şi rege al Salemului, adică rege al păcii, fără tată, fără mamă, fără spiţă de neam, neavînd nici început al zilelor, nici sfârşit al vieţii, ci, asemănat fiind Fiului lui Dumnezeu, el rămâne preot pururea." Cina cea de Taină, instituită de Iisus, repetă deci darul pâinii şi al vinului pe care Melchisedec îl făcuse lui Avraam. De altfel apostolul Pavel mai spune că Iisus era: „înaintemergător, fiind făcut Arhiereu în veac, după rânduiala lui Melchisedec."

Pâinea şi vinul, adică grâul şi strugurele şi evident într-o manieră generală hrana, sunt un simbol al lui Hristos, al Cuvântului, pentru că soarele le-a produs. Soarele este cel care coace grâul şi strugurii, cât şi toate fructele, toate seminţele de pe pământ. Tot ce ne hrăneşte şi ne potoleşte setea este carnea şi sângele lui Hristos, fiindcă această iubire, această lumină, această viaţă a soarelui, a lui Hristos prin intermediul soarelui, se condensează pentru a apărea pe pământ sub formă de vegetaţie şi fructe.

„Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu are viață veşnică." Se poate ajunge foarte departe cu înțelegerea acestor cuvinte. Ele înseamnă: dacă vă hrăniți cu focul care iese din mine, şi care este iubire, dacă beți lumina care este înțelepciunea, veți obține viața veşnică. Prin aceste cuvinte Iisus exprima aceleaşi adevăruri ca atunci când îi spunea lui Nicodim: „De nu se va naşte cineva din apă şi din Duh (adică din foc), nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu." Carnea şi sângele, focul şi apa, sunt aceleaşi simboluri, la nivele diferite, ale celor două principii masculin şi feminin pe care Melhisedec i le-a revelat lui Avram atunci când i-a adus pâinea şi vinul. Pâinea şi vinul în sine nu reprezintă mare lucru, dar prin intermediul lor preotul Celui Preaînalt îi transmitea lui Avram o cunoaştere inițiatică eficientă despre cele două principii masculin şi feminin.

Cum oamenilor le este foarte greu să acceadă la marile mistere cosmice, aceste mistere au fost luate din lumea lor sublimă şi prezentate sub forma concretă a unor obiecte, a unor imagini, a pâinii, a vinului, a anafurei. Dar a venit timpul ca aceste simboluri să fie aprofundate. Pâinea şi vinul sunt două simboluri solare fiindcă reprezintă două proprietăți ale soarelui: lumina şi căldura sa care creează viața. Căldura sa este

iubirea, iar lumina sa, înțelepciunea. Iisus vroia deci să spună: „Cel ce mănâncă trupul Meu – înțelepciunea - şi bea sângele Meu – iubirea – are viață veşnică."

Creştinii se împărtăşesc cu anafură, dar devin ei astfel mai buni?... În timp ce acela care comunică zilnic cu soarele, această mare anafură ce se înalță în fața lui, şi care bea lumina care curge, care țâşneşte, pătrunde în viața veşnică. Trebuie mers deci mult mai sus pentru a putea găsi sensul cuvintelor lui Iisus. Întotdeauna acest sens este căutat prea jos. Toate aceste reprezentări, toate aceste simboluri sunt bune, eu nu intenționez să le distrug, ele trebuie să mai existe încă un anumit timp; dar într-o bună zi, oamenii vor înțelege că nu vor fi de ajuns fiindcă rămân mereu la fel de slabi, neştiutori, răutăcioşi, laşi, bârfitori, geloşi.

De două mii de ani, mulți creştini s-au hrănit cu vagoane de anafură şi au băut tone de vin fără să obțină viața veşnică, şi din nefericire fără să producă în sinea lor cea mai mică schimbare. Deoarece singurul mod de a obține viața veşnică este de a te hrăni cu lumina şi căldura lui Hristos. Iar Hristos se află în soare, el este spiritul soarelui. Da, această lumină care țâşneşte din soare şi se află la originea întregii vieți pe pământ, această lumină a cărei adevărată

natură nu este încă cunoscută, este Hristos, spiritul lui Hristos. Lumina soarelui este un spirit viu, şi prin intermediul ei spiritul lui Hristos este mereu acolo, prezent, activ, lucrând fără încetare.

Hristos este desigur o entitate mult mai vastă decât soarele, este Fiul lui Dumnezeu, a doua persoană a Sfintei Treimi, el nu se manifestă numai prin soarele nostru deoarece, în imensitatea cosmosului, există nenumăraţi sori, mai mari şi mai luminoşi decât al nostru...Hristos se găseşte peste tot în univers, dar pentru noi, fiinţele umane care locuim pe pământ, prezenţa sa se manifestă prin intermediul soarelui.

Tradiţia menţionează că Zaratustra i-a cerut zeului Ahura Mazda să îi spună cum se hrănea primul om, iar zeul i-a răspuns: „El mânca foc şi bea lumină." De ce să nu învăţăm şi noi să ne hrănim cu foc şi să bem lumină pentru a ne reîntoarce la perfecţiunea primului om? Atunci când priviţi răsăritul soarelui, învăţaţi să îl beţi, să vă hrăniţi cu el. Imaginaţi-vă că îl aspiraţi şi că această lumină care este vie se răspândeşte în toate celulele organelor voastre, că le întăreşte, le purifică, le însufleţeşte.

În fiecare zi vă aflaţi în faţa soarelui care trimite peste tot în spaţiu nişte particule luminoase de o mare puritate. Ce vă împiedică atunci să vă concentraţi pentru a elimina din

organismul vostru vechile particule întunecate şi uzate, pentru a le înlocui cu cele noi care vin din soare? Iată un exerciţiu atât de folositor! Încercaţi din toată inima, din tot sufletul vostru să captaţi aceste particule divine şi să le aşezaţi în voi; încet-încet veţi reînnoi complet materia fiinţei voastre, veţi gândi şi veţi acţiona ca un fiu al Domnului datorită soarelui.

Religia viitorului va fi religia solară: pentru că prin intermediul soarelui putem comunica zilnic cu Divinitatea, putem mânca carnea şi bea sângele lui Hristos.

VII

„PĂRINTE, IARTĂ-LE LOR, CĂ NU ŞTIU CE FAC”

Citim Evangheliile, le comentăm, dar rămânem deseori foarte departe de gândirea lui Iisus, fiindcă în cele mai multe cazuri interpretăm cuvintele sau faptele cuiva, dar după propriul nostru punct de vedere limitat, şi chiar în funcţie de lacunele, de defectele personale. Pentru a şti cu exactitate ce doreşte să spună o fiinţă, trebuie să pătrundem în mintea ei, aşa cum deseori eu o afirm. Există unele metode pentru a înţelege ce au spus sau ce au scris nişte oameni morţi de multă vreme, şi toţi cei care le cunosc ajung obligatoriu la aceleaşi concluzii. Dar pentru că aceste metode nu sunt cunoscute, nimeni nu este de acord. Câţi comentatori, atâtea comentarii diferite. Oamenii s-au săturat de toate atâtea interpretări, chiar şi despre Evanghelii, încât nu mai doresc să audă nimic şi este normal.

Să luăm un exemplu. De două mii de ani se citează cuvintele pe care Iisus le-a pronunţat pe cruce: „Părinte, iartă-le lor, că nu ştiu ce fac.”

Toţi cei care comentează aceste cuvinte insistă asupra iertării, spunând că trebuie să ierţi ca Iisus, atâta tot. De două mii de ani cei care au ascultat aceste cuvinte încearcă să-şi ierte duşmanii şi pe toţi cei care le-au făcut rău, dar nu reuşesc. De ce? Pentru că Iisus deţinea un secret, şi atât timp cât nu cunoaştem acest secret, chiar dacă vrem să îl luăm pe Iisus ca model, nu vom reuşi să iertăm. Nu este de ajuns să ni-l dorim pe Iisus ca model. Atât timp cât nu reuşim să stabilim un contact cu el prin cunoaşterea şi înţelegerea a ce cunoştea el însuşi, el ne rămâne departe, inaccesibil, şi imposibil de imitat. De altfel, mulţi gândesc că, pentru că era Fiul lui Dumnezeu, pentru că era Hristos, el avea puterea de a ierta, iar noi care suntem nişte oameni nu putem.

Ceea ce vă voi explica acum vă va oferi metoda de a-i ierta pe toţi cei care v-au făcut rău. Unii vor spune: „Dar nu vrem să îi iertăm!" Bine, faceţi cum doriţi, dar veţi rămâne încărcaţi, şi vă veţi tulbura, vă veţi otrăvi singuri, veţi fi nefericiţi şi trişti. Pentru că este împovărător să păstrezi ranchiună cuiva. Trebuie să faci ceva pentru a ieşi din această stare, şi cum nu este de dorit să vă ucideţi duşmanul pentru a vă descotorosi de el, este mult mai bine să îl iertaţi şi eu vă voi spune cum să o faceţi.

Să studiem fraza lui Iisus: „Părinte, iartă-le lor, că nu ştiu ce fac." De ce nu s-a analizat mai bine această frază?... „Părinte, iartă-le lor, că..." Iisus îi explica Domnului că trebuie să ierte şi de ce trebuie să ierte. Cum să înţelegem aceasta? Este posibil să îl înveţi pe Dumnezeu ceva ce El nu ia în considerare? De ce trebuie să Îi spună „că nu ştiu ce fac"? Dumnezeu nu era la curent? Nu ştia că oamenii sunt inconştienţi, că sunt neştiutori şi proşti? Oare Iisus trebuia să Îl convingă?... Iar în loc să spună: „Eu îi iert".... Iisus a spus: „Părinte, iartă-le lor"... De ce trebuia Dumnezeu să ierte? Dumnezeu nu avea de a face cu aşa ceva, nu El era pe cruce, ci Iisus.

În realitate, întregul secret al iertării se găseşte în această formulă. Spunând: „Părinte, iartă-le lor...", Iisus s-a legat de Dumnezeu; prin această legătură el s-a situat foarte sus, deasupra duşmanilor şi a călăilor săi, iar de acolo nu putea decât să îi deplângă deoarece comportamentul lor arăta că nu erau inteligenţi, erau lipsiţi de lumină, erau deci nişte nenorociţi şi mişei, fiindcă a fi lipsit de lumină înseamnă a fi lipsit de tot. Deci, în această stare superioară în care se ridicase Iisus, el observa atât de bine mizeria celorlalţi încât nu mai avea nevoie să îi ierte. Această formulă este o metodă psihologică folosită de Iisus pentru a acţiona asupra lui însuşi. Veţi

spune: „Nu, nu-i așa, Iisus știa că Dumnezeu este crud și neînduplecat, că îi va pedepsi pe dușmanii săi, și de aceea L-a implorat să nu îi masacreze." Nu. Iisus ne-a învățat că Dumnezeu este Iubire: de ce să se gândească dintr-odată că oamenii trebuiau protejați de mânia divină? Dacă s-ar fi gândit așa, însemna că se situa deasupra Domnului, considerându-se mai mare, mai generos, mai bun decât El, și acest lucru este imposibil.

„Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac" este o formulă pe care Iisus a folosit-o pentru a putea învinge și transforma ultima picătură de ranchiună ce putea rămâne în el. Vă imaginați că Iisus a fost întotdeauna atât de indulgent, de blând și amabil? Ați citit cu toții ce spunea fariseilor și saducheilor... Îi numea într-un mod îngrozitor: orbi, ipocriți, insensibili, șerpi, pui de vipere... Exista deci ceva în el ce nu putea ierta. Dar el dorea să ierte, nu dorea să rămână cu nici un atom de ostilitate față de oameni, chiar față de dușmanii săi. Din moment ce a spus: „Iubiți pe vrăjmașii voștri", trebuia să înceapă prin a o face el însuși. Iar această rugăciune: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac" i-a dat într-o singură clipă puterea să ierte totul.

Dacă încercăm să explicăm aceste cuvinte altfel, totul se complică. Ar trebui să presupunem

că Iisus se îndoia de iubirea Domnului și că el trebuia acum să Îl sfătuiască să fie bun și indulgent; el se situa deci deasupra lui Dumnezeu Însuși, iar aceasta înseamnă orgoliu. Nu, Iisus a întrebuințat o formulă pur psihologică, o formulă magică. Prin această formulă, el s-a situat foarte sus, foarte sus, și i-a așezat pe dușmanii săi foarte jos pentru a putea genera în sine o nesfârșită milă pentru ei. Atunci când observi cât pot fi de neștiutori, de abrutizați, de ticăloși oamenii, nu mai simți nevoia să îi distrugi mai mult. Aceasta este noblețea. Noblețea înseamnă că, atunci când ești mare, nu te atingi de cel mic, atunci când ești puternic nu îl strivești pe cel slab.

Iar Iisus era atât de mare în iubirea, în cunoașterea, în puterea sa, încât a putut să ierte. Altminteri, cu puterile ce le deținea, ar fi putut să îi spulbere. El a iertat tocmai pentru a nu face ca toți cei dinaintea lui care acționau conform justiției, care erau niște sclavi ai justiției. În justiție nu se iartă nimic: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Or, Iisus a venit să învețe iubirea, mila, iertarea insultelor, și iată de ce în clipa morții el a sărit în ajutorul dușmanilor săi. Atunci când înțelegi bine secretul acestor cuvinte, poți să le folosești, iar rezultatele sunt extraordinare.

Cel care este sărac şi slab spiritual, nu poate ierta, el caută răzbunarea. Pentru a-l ierta pe cel care ţi-a făcut rău, trebuie să devii mare, bogat, puternic, luminos; trebuie să-ţi spui: „Eu îl pot ierta, sărmanul, este atât de lipsit de lumină, de cunoaştere, de nobleţe! Şi nu îşi dă seama nici măcar de primejdia în care se află, fiindcă legile justiţiei divine sunt neîndurătoare, el va suferi pentru a îndrepta răul făcut. În timp ce eu, chiar dacă pentru un moment sunt o victimă, sunt totuşi privilegiat că lucrez pentru bine, pentru Împărăţia lui Dumnezeu, pentru lumină." Gândind astfel, comparând întreaga splendoare în care trăiţi alegând calea binelui, în locul mizeriei şi al obscurităţii celor nedrepţi şi răi, un sentiment de milă va pune stăpânire pe voi. Ceea ce nu puteţi obţine prin nici un alt mijloc, veţi obţine uşor în acest fel.

Unii vor spune: „Dar această atitudine se aseamănă mult cu a fariseului din Evanghelie care se ruga în templu mulţumind Domnului că nu se aseamănă cu ceilalţi oameni, şi mai ales cu acel publican prosternat la câţiva paşi de el. Este orgoliu!" Deloc. Fariseul se împăuna că posteşte de două ori pe săptămână, că dă dijmă din toate bunurile sale etc.. şi de aceea îl dispreţuia pe publican, fără să se întrebe dacă acesta nu era mai

bun decât el. Atitudinea despre care vă vorbesc este diferită. Eu vă explic că, dacă aţi fi victima unor calomnii sau nedreptăţi, recunoscând, enumerând toate splendorile pe care Dumnezeu vi le-a dăruit şi de care duşmanul vostru este lipsit, sunteţi obligaţi să recunoaşteţi că în realitate voi sunteţi privilegiaţi. Este clar că pentru moment duşmanul vostru va triumfa, el a reuşit să vă facă rău, dar cu toate acestea este de plâns, pentru că eşti întotdeauna de plâns atunci când faci rău, iar într-o bună zi justiţia divină îl va pedepsi într-un fel sau altul. Vedeţi, este total diferit.

Este bine să citim Evangheliile, dar trebuie să ştim să le aprofundăm şi să cunoaştem ce era în mintea şi inima lui Iisus atunci când a rostit anumite cuvinte. Atunci când a spus: „Părinte, iartă-le lor, că nu ştiu ce fac", el se lega de Tatăl său pentru a-şi putea ierta duşmanii, pe farisei şi saduchei. Iisus care era de cea mai înaltă integritate şi cinste nu putea să atragă decât ostilitatea fariseilor şi a saducheilor pe care îi critica şi îi biciuia fără încetare. Evident, am putea spune că Iisus nu era prea diplomat, nici bun psiholog, el ar fi trebuit să ştie dinainte că, atacând nişte oameni inteligenţi şi educaţi care ocupau cele mai înalte funcţii, îl vor aştepta mari primejdii. El îi demasca mereu în faţa mulţimii, le dezvăluia

defectele spunându-le: „Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că închideți împărăția cerurilor înaintea oamenilor; că voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați." El le reproșa de asemenea că ocupau cele mai bune locuri la petreceri și în sinagogi, că furau bunurile văduvelor...

Dacă Iisus ar fi fost mai prudent cu fariseii și saducheii, ei nu i-ar fi făcut desigur atât de mult rău. Dar el îi provoca. Aici trebuie cu adevărat să fim sinceri: Iisus îi provoca continuu. Atunci, cum ați vrea ca ceilalți să accepte o asemenea situație? Ei nu puteau. Ei meritau, evident, toate reproșurile, dar Iisus ar fi putut să îi hărțuiască mai puțin. Mă veți întreba de ce a procedat așa? Pentru ca Scripturile să se împlinească, pentru ca misiunea sa să se înfăptuiască: era scris. Dacă nu ar fi acționat astfel împotriva fariseilor și a saducheilor, el nu ar fi fost niciodată crucificat și istoria ar fi urmat un alt curs; nimic din ce s-a întâmplat apoi nu ar mai fi avut loc.

Iată deci lucrarea pe care Iisus a trebuit să o facă asupra sa însuși în momentul morții pentru a putea depăși totul, și a folosit această formulă pentru a-și putea ierta dușmanii. Este imposibil să găsești pe pământ pe cineva care nu are nici o umbră de dușmănie sau antipatie pentru un altul.

Chiar și ființele cele mai evoluate nu pot scăpa de unele gânduri sau sentimente negative. Numai că aceste ființe posedă o întreagă știință exactă, cu niște metode, niște formule prin care reușesc să-și învingă toate slăbiciunile, să le transforme, și acesta este meritul lor. Să nu vă închipuiți că ele se nasc pline de iubire, de inteligență, de înțelepciune și dotate cu toate virtuțile; nu, acestea trebuie dobândite! Cunoașterea, puterea trebuie dobândite. Bineînțeles, omul vine pe pământ cu anumite calități obținute în încarnările anterioare, iar Iisus a venit cu niște bogății și virtuți imense, dar fără îndoială că mai existau în el una sau două mici slăbiciuni de învins.

Eu știu că niciodată creștinii nu vor accepta un asemenea lucru, gândindu-se că aceasta ar diminua valoarea lui Iisus. Din contră, Iisus devine mai mare pentru mine când îmi dau seama cum a reușit să învingă totul. Chiar și frica pe care a simțit-o în grădina Ghetsimani, a învins-o, a înfrânt-o. Ce război, ce luptă! Această frică era reprezentată de niște forțe milenare ce erau ascunse acolo, în corpul uman, și el le-a învins. O sudoare de sânge curgea pe fața lui și el l-a rugat pe Tatăl său: „Părintele Meu, de este cu putință, treacă de la Mine paharul acesta!..." Dar imediat a adăugat: „Însă nu precum voiesc Eu, ci precum

Tu voiești.” Iar când Iisus era pe cruce, el a strigat: *„Eli, Eli, lama sabahtani?”* ceea ce înseamnă: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” În ce tulburare, în ce suferință trebuia să se găsească pentru a rosti un asemenea lucru, pentru a se simți părăsit de Dumnezeu!.. În realitate, Dumnezeu nu l-a părăsit, dar această impresie de părăsire poate fi resimțită chiar și de cei mai mari Inițiați. Apoi Iisus a regăsit împlinirea și lumina, și a murit spunând: „Părinte, în mâinile Tale încredințez duhul Meu.” Să nu credeți că spunând aceste lucruri eu micșorez măreția lui Iisus. Deloc. Iisus este foarte mare pentru mine, mai mare decât pentru mulți oameni, chiar foarte credincioși, care în realitate nu știu încă cine este Iisus. Da, Iisus este foarte mare pentru mine, chiar dacă eu fac diferența între Iisus și Hristos.

Omul posedă două naturi: natura inferioară pe care am numit-o personalitate și natura superioară pe care am numit-o individualitate. Această cunoaștere a celor două naturi ne permite să înțelegem diferitele stări prin care o ființă umană poate trece. În general, confundăm totul, iar creștinii spun „Iisus” și „Hristos” fără a face absolut nici o diferență. Iisus a fost bărbatul care a trăit în Palestina într-o anumită epocă; iar Hristos este principiul divin pe care Iisus l-a primit în sine și care se manifesta prin el. Din păcate, nici chiar cel mai mare Inițiat nu își poate manifesta întotdeauna natura sa divină. Atunci când Iisus era obosit, el era omul, personalitatea dacă vreți, care vorbea în el. Iar omul poate păstra ranchiună, se poate teme de moarte, se poate simți părăsit de Dumnezeu. Dacă ar fi fost Hristos cel care a vorbit în acel moment pe cruce, cum s-ar fi putut părăsi El Însuși, fiind Dumnezeu?

Se putea ca Iisus să fie obosit, să îi fie foame, sete, somn, și este normal. Dar când Hristos vorbea prin intermediul lui, el spunea: „Iar Eu și Tatăl Meu una suntem”... „Eu sunt pâinea cea vie care s-a pogorât din cer”... „Eu sunt Lumina Lumii”... „Eu sunt învierea și viața”... „Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele”... „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața.” Este clar acum, nu-i așa? În ceea ce privește latura umană, ea poate avea din când în când niște lipsuri, niște deficiențe, o posomorâre. Dar când principul divin se manifestă, când principiul divin vorbește, nu mai există greșeli, nici slăbiciuni. Trebuie să deținem această cheie când citim Evangheliile sau orice altă carte sacră pentru a ști dacă, într-un anumit moment, omul sau divinitatea se manifestă într-o ființă.

Şi pentru voi este la fel. Trebuie să ştiţi că aveţi două naturi, o natură umană şi o natură divină, şi să nu le confundaţi. Dar tocmai aici se fac cele mai multe greşeli şi apar cele mai multe confuzii. Atunci când vocea divină vorbeşte pentru a ne da nişte sfaturi bune, nu o credem şi facem prostii. Iar când vorbeşte vocea personalităţii, o ascultăm de îndată şi facem tot nişte prostii!... Trebuie să ştim să discernem. Nu aţi pus până acum atât de mult accentul asupra acestei probleme: să ştiţi să discerneţi cele două naturi şi să ştiţi pe care să o ascultaţi. Este foarte important, deoarece consecinţele ce decurg de aici sunt imense. Toate nenorocirile omului provin din incapacitatea sa de a discerne când personalitatea şi când individualitatea caută să îl influenţeze. Eu v-am vorbit deseori despre această problemă, am insistat, dar voi nu i-aţi acordat prea mare importanţă considerând că nu este prea pasionantă. Şi totuşi de ea depinde progresul vostru, reuşita, fericirea voastră. Nimic nu este mai important decât să ştiţi ce se petrece în sinea voastră, de unde vine, cine vă inspiră.*

---

* A se vedea „Natură umană şi natură divină", Col. Izvor nr. 213

Atunci când Iisus a vorbit întâia oară despre moartea sa, Petru i-a spus: „Fie-Ţi milă de Tine, să nu Ţi se întâmple Ţie aceasta." Iar Iisus a răspuns: „Mergi înapoia Mea, satano! Sminteală Îmi eşti; că nu cugeţi cele ale lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor." Aici nu numai că Iisus a făcut o distincţie corectă între gândurile lui Dumnezeu şi ale oamenilor, între individualitate şi personalitate, dar a înţeles bine că această tentaţie i-a fost trimisă de diavol, pentru că a spus: „Mergi înapoia Mea, satano!". Această luptă între individualitate şi personalitate s-a reprodus apoi în grădina Ghetsimani, iar de această dată propria sa personalitate a încercat să îl tenteze. Şi în acest caz el a spus personalităţii sale: „Taci!" şi Domnului: „Dar nu voia Mea, ci voia Ta să se facă." Şi s-a sfârşit. El trebuia să sufere, să dispară, dar a spus: „Voia Ta să se facă!" El a alungat personalitatea şi s-a înclinat în faţa Divinităţii. Dar cine va explica vreodată astfel lucrurile? Iisus spune în grădina Ghetsimani: „Întristat este sufletul Meu până la moarte..." Iar în momentul crucificării el zicea: „Părinte, iartă-le lor, că nu ştiu ce fac". Dar adevărurile iniţiatice ce sunt conţinute în aceste momente din viaţa lui Iisus nu sunt observate, nu înţelegem că este vorba despre nişte procese psihice, de prezenţa unor forţe, de

confruntarea lor, de participarea persoanei în cauză la această luptă.

Cuvintele pronunţate de Iisus pe cruce: „Părinte, iartă-le lor, că nu ştiu ce fac" nu se pot explica decât prin confruntarea dintre personalitate şi individualitate, iar din această confruntare iese victorioasă individualitatea. Credeţi că lui Iisus i-a fost uşor să ierte nişte oameni care l-au batjocorit, l-au bătut, i-au pus pe cap o coroană de spini şi l-au crucificat?... Dar el s-a legat de individualitatea sa, de Tatăl Ceresc, şi prin intermediul Lui, prin intermediul imensităţii iubirii şi luminii Domnului, el şi-a iertat duşmanii şi călăii. Credeţi-mă, numai cel care a lucrat întreaga viaţă să se unească cu Divinitatea, să o introducă în sinea sa, şi care de acum înainte este locuit de Divinitate poate cu adevărat să ierte aşa cum a iertat Iisus.

Iar voi care vă aflaţi într-o Şcoală Iniţiatică, care aţi avut deja multe contacte şi experienţe cu lumea divină, trebuie să vă consideraţi foarte privilegiaţi, foarte bogaţi şi să ştiţi să folosiţi aceste bogăţii. Dacă suferiţi o nedreptate din partea cuiva, trebuie să vă spuneţi: „Doamne, ce neştiutor, ce sărac şi slab este! Merită întradevăr să îl deplâng şi să fac ceva pentru el." În acel moment iertaţi şi totul se transformă; în loc

să hrăniţi o ranchiună şi nişte dorinţe de răzbunare, totul se şterge dintr-odată. Faceţi un gest de generozitate şi mulţumiţi Domnului.

În lipsa acestor cunoştinţe, întreaga viaţă vă veţi măcina sufleteşte. Cum nu vă veţi putea distruge duşmanul, veţi trăi cu gânduri de ură de care nu vă veţi putea descotorosi şi vă veţi otrăvi. Duşmanul vostru este în schimb liniştit: el se plimbă, mănâncă, bea, doarme, face nişte afaceri necurate, iar în acest timp voi vă distrugeţi. Trebuie deci să reuşiţi să iertaţi. Da, dar nu poţi ierta dacă eşti prost şi neştiutor. Pentru a ierta, trebuie să posezi această cunoaştere.

VIII

„CELUI CE TE LOVEȘTE PESTE OBRAZ…”

Se spune în Evanghelii: „Celui ce te lovește peste obraz, întoarce-i și pe celălalt." Să mă ierte creștinii, dar ceea ce vă voi spune va depăși tot ce ei își pot imagina, iar viitorul va dovedi că interpretarea mea este veridică, fiindcă unele precepte care au fost bune în trecut, nu pot fi bune și eficace pentru prezent și nici pentru viitor.

Cuvintele lui Iisus nu înseamnă că trebuie să rămânem mereu pasivi la insulte și jigniri, să le acceptăm mereu, să ne supunem, să le suportăm, și în final să ne lăsăm distruși… Se poate ca ele să fi fost înțelese astfel, dar eu vă voi dovedi că nu aceasta dorea să spună. A rămâne pasiv, supus, a te lăsa distrus este tot ce îți rămâne desigur de făcut atunci când nu posezi lumina. Dar această morală a oamenilor slabi și neștiutori nu trebuie să dureze o veșnicie. Nicăieri nu scrie că spiritualiștii, înțelepții, Inițiații, Fiii Domnului trebuie să rămâne veșnic supuși, sclavi, bătuți, masacrați, pentru a-i lăsa să triumfe mereu pe

imbecili, pe cei necinstiți și răi. Pentru moment așa se întâmplă, deoarece oamenii și-au pierdut scânteia divină, și-au pierdut forța solară, focul, căldura, lumina, viața, și fiindcă le-au pierdut, ei sunt inevitabili bătuți și maltratați.

S-a spus: „Voi sunteți sarea pământului; dacă sarea se va strica, cu ce se va săra? De nimic nu mai e bună decât să fie aruncată afară și călcată în picioare de oameni." Ei bine, dacă vă pierdeți gustul, veți fi călcați în picioare de oameni până când vi-l veți recâștiga. Nicăieri nu a fost decretat că trebuie să fiți călcați mereu în picioare, dar când vă îndepărtați de Dumnezeu vă pierdeți puterile și vă aflați desigur la bunul plac al oamenilor violenți și necinstiți.

În epoca în care vorbea Iisus, oamenii trebuiau să-și dezvolte niște virtuți și calități asupra cărora nu insistaseră până atunci: iertarea, îndurarea, compasiunea... Fiindcă până atunci dominase numai legea dreptății: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Noua morală adusă Hristos trebuia deci să îi încurajeze pe oameni să-și dezvolte calitățile inimii. În loc să răspundă mereu cu mijloace brutale: piatra, cuțitul, sabia, ei trebuiau să răspundă cu niște mijloace mai nobile, mai elevate: umilința, răbdarea, măreția sufletului. Iată sensul cuvintelor lui Iisus. Da, dar ce s-a spus pentru acea epocă nu trebuie considerat valabil pe

veșnicie. El vine din nou ca să ne spună: „Înțelegeți-mă bine, acum există un comportament și mai bun. Când suferiți o nedreptate, trebuie să ripostați cu o asemenea inteligență, cu o asemenea forță de caracter, cu o asemenea cunoaștere, o asemenea lumină, o asemenea căldură încât dușmanul vostru va fi complet tulburat, orbit, fulgerat, adică transformat! Nu distrus, nu omorât, nu, ci regenerat! În loc să îl omorâți, îl însuflețiți, adică îl conduceți spre Dumnezeu. Dacă sunteți capabili să procedați astfel, sunteți un adevărat erou, un adevărat fiu al Domnului."

De ce să vă lăsați mereu distruși și să vă lăsați dușmanii să triumfe? Nu trebuie să îi ucideți pe oameni, nu trebuie să le faceți rău, dar nici nu trebuie să acceptați situația de învins veșnic. Trebuie să știți să vă apărați devenind ca soarele: să proiectați o asemenea lumină încât, chiar dacă oamenii doresc să vă atace cu răutatea și cruzimea lor, ei să fie orbiți. Da, îi orbiți și apoi le deschideți ochii așa cum a făcut Hristos cu Saul pe drumul Damascului când acesta îi masacra pe creștini: o proiecție de lumină, și acesta a fost orbit! Iar Saul a devenit Pavel. Să presupunem că reușiți să îi paralizați pe oameni pentru câteva clipe...și apoi îi restabiliți, oare ei vă vor combate în continuare? Noua morală nu presupune să rămâneți slabi, la bunul plac al oamenilor violenți

şi cruzi, ci să deveniţi asemenea soarelui pentru ca ei să nu vă mai poată nici murdări, nici atinge, iar când se vor apropia, să îi înmuiaţi ca o ceară prin bunătate şi lumină.

Dacă oamenii nu au încă această posibilitate luminoasă, este pentru că nu s-au gândit niciodată la ea. Ei au preferat slăbiciunea, s-au refugiat în nişte filosofii stupide, sub pretext că Iisus le-a cerut să întindă şi celălalt obraz. Ei bine, puteţi întinde amândoi obrajii, nu vă va folosi la nimic, nu îi veţi schimba pe duşmanii voştri, ei vă vor pălmui în continuare şi într-un final vă vor distruge. Acum trebuie să înţelegeţi altfel lucrurile. Celălalt obraz este de fapt cealaltă latură din voi înşivă, latura spiritului, a puterii, a luminii. Iisus le-a arătat duşmanilor săi cealaltă latură, el le-a spus: „Sunteţi în stare să închideţi corpul fizic, să îl crucificaţi, dar eu vă voi arăta cealaltă latură, sublimă, indestructibilă, şi îmi voi reconstrui templul în trei zile. Iată, puteţi lovi!" El a arătat cealaltă latură şi întreg pământul a fost tulburat.

Creştinii, spiritualiştii mai au încă mult de învăţat şi de înţeles, şi în loc să se lase mereu învinşi de forţele întunericului, de nişte filosofii materialiste, ei trebuie să se unească pentru a birui. Ei rostesc mereu: „Amin, amin", ei acceptă... Nu, trebuie să se unească fiindcă deţin toate

posibilităţile de a transforma lumea, de a restabili Împărăţia lui Dumnezeu pe pământ. Nu mai este momentul să spunem că Iisus ne-a învăţat să întindem celălalt obraz, să devenim nişte martiri. În trecut, da, nu se putea proceda altfel deoarece oamenii nu erau dezvoltaţi pentru a riposta de o manieră sublimă şi divină, dar nu şi acum.

Acum trebuie să găsim posibilităţile de a arăta puterea spiritului prin cunoaşterea noastră, prin iubirea noastră, prin gesturile noastre, prin comportamentul nostru. De ce să rămânem slabi, bolnăvicioşi, laşi? Ca să ne arătăm creştini? Ei bine, dacă acesta este idealul creştinismului, eu voi fi primul care vă spune că răul nu va fi niciodată extirpat de pe pământ cu aceşti oameni slabi şi neştiutori! Trebuie să deveniţi puternici, dinamici, activi, impetuoşi...chiar violenţi, dar evident nu în planul fizic. Creştinismul prost înţeles nu aduce nimic. Adevăratul creştinism înseamnă să fii înarmat, dar cu alte arme, desigur, şi când sunteţi atacaţi, să arătaţi această altă latură despre care vorbeşte Iisus. Această altă latură este o latură înarmată, nu este o una slabă şi neputincioasă. Dar nu s-a explicat ce înseamnă această „altă latură".

Ceea ce nu a fost înţeles corect în trecut, va fi înţeles acum, clarificat; se vor adăuga şi

multe alte adevăruri noi, deoarece nimic nu stă pe loc, totul se transformă. De altfel Iisus a demonstrat-o: el a adus o altă morală, o morală care merge mai departe decât cea a lui Moise. El repetă de mai multe ori în Evanghelii: „Ați auzit că s-a zis celor de demult... Eu însă vă spun vouă..." De exemplu: „Ați auzit că s-a zis celor de demult: Să nu ucizi; iar cine va ucide, vrednic va fi de osândă. Eu însă vă spun vouă: Că oricine se mânie pe fratele său vrednic va fi de osândă." De asemenea: „Ați auzit că s-a zis celor de demult: Să nu săvârșești adulter. Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui."... „Ați auzit că s-a zis celor de demult: Să nu juri strâmb, ci să ții înaintea Domnului jurămintele tale. Eu însă vă spun vouă: Să nu vă jurați nicidecum."... „Ați auzit că s-a zis: Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău. Iar Eu vă zic vouă: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc, ca să fiți fiii Tatălui vostru Ceresc..."

Observați că morala adusă de Iisus nu se mai aseamănă cu morala dată de Moise. Iar acum, de ce să nu apelăm la o nouă morală, și mai bună? Creștinii vor fi șocați pentru că nu vor să mai existe altceva după Iisus. După părerea lor, nu se mai poate adăuga nimic. Să presupunem că însuși Hristos vine să mai adauge niște noțiuni, pentru că totul evoluează... Pot oare creștinii să îl împiedice? Cei înapoiați, cei care s-au închistat în sine vor fi depășiți. Noi suntem pentru evoluție, pentru ceva și mai mare, pentru noua viață, pentru noua religie ce se va propaga în lume, adevărata religie a lui Hristos ce nu a putut fi încă împlinită.

Atât timp cât oamenii erau niște primitivi, ce puteau ei să înțeleagă? Mai întâi, ei trebuiau învățați cel puțin ce reprezintă dreptatea. Iar Moise a fost trimis să îi învețe dreptatea. Apoi, Cerul l-a trimis pe Iisus pentru a aduce iubirea, iertarea. Da, dar nu trebuie să ne oprim aici, mai există un grad superior, fiindcă numai o simplă iertare nu rezolvă problema. Iar dacă cineva vine să vă atace, oare este interzis să fiți mai puternici decât el, să îl luați de picior, să îl ridicați și să îi spuneți: „Vrei să te trântesc la pământ?" Dar nu îl trântiți, îl așezați din nou pe picioare. Oare nu este mai bine?

Oare ce reprezintă acest creștinism în care trebuie să fii mereu bătut și masacrat? Nu, trebuie să fii mai puternic decât dușmanul tău. Printr-un gest, printr-o privire, printr-o vibrație divină îl determinați să vă simtă superioritatea. Atunci el se va simți mic, atât de mic, încât vă spune: „Te rog, lasă-mă să trăiesc. – Ah bine, dragul meu, ai

înțeles?" Îl lăsați și el dispare. Oare nu este mai bine? Da, este mult mai bine, dar nu am avut încă niciodată ambiția să ne-o dorim. Eu doresc să vă transmit tocmai această ambiție. Când o veți realiza, este o altă problemă. Dar cel puțin să aveți această ambiție, fiindcă nu veți obține nimic în viață dacă veți rămâne mereu pasivi, împăciuitori, slabi, vulnerabili, inexpresivi.

În viitor nu vor mai exista martiri. Martirii au dat ce trebuia, ei și-au îndeplinit misiunea. De altfel, suferind supliciul, ei și-au lichidat mai repede datoriile, ilegalitățile înfăptuite în trecut. Dar, deoarece s-au eliberat, mai este oare necesar să rămână niște martiri? Nu. Iar în viitor anumite ființe vor fi atât de puternice încât vor neutraliza la distanță persoanele rău intenționate care intenționează să se apropie de ele pentru a le face rău. Veți replica: „Dar mergeți prea departe, mult prea departe..." Desigur, timpul îi va determina pe oameni să meargă foarte departe, fiindcă pentru moment ei se află pe o cale fără ieșire.

Dacă considerați că spusele mele vă depășesc, rămâneți acolo unde vă aflați, aceste lucruri vor fi pentru alții care sunt mai curajoși și doresc să devină puternici, luminați, și să nu mai rătăcească în întuneric. Atunci când sunt atacați, acești oameni luptă, nu se lasă înghițiți complet, gândindu-se că trebuie să suporte totul fiindcă

„așa este voința Domnului". Fiindcă în acel moment întunericul este satisfăcut; el își spune: „Oh, ce gustoși și fragezi sunt acești creștini! Ne putem ospăta pe săturate!" Și iată cum se pregătesc creștinii să hrănească spiritele întunecate! S-ar spune că ei se gândesc numai la așa ceva. Bine, bine, să le hrănească, eu nu mă împotrivesc dacă ei doresc aceasta! Dar atunci când întunericul se apropie, un adevărat creștin proiectează lumina, el se apără. Iar această lumină alungă întunericul. Iată-l pe adevăratul creștin!

Unii vor spune: „Dar nu trebuie să luptăm, este scris că nu trebuie să luptăm împotriva răului." Bineînțeles, nu trebuie să luptați împotriva răului în domeniul care îi aparține, pentru că aici el este puternic și veți fi învinși. Dar mergeți mai sus, deasupra lui, și de acolo aruncați-i foc, niște proiectile...și veți vedea că va fugi. Omul posedă în sinea sa o fortăreață cu niște tunuri, niște mitraliere care scot foc, și acesta este domeniul luminii. Cine vă împiedică deci să vă îndreptați toate aceste mașinării asupra dușmanilor voștri și să proiectați lumina? Nu îi veți ucide, nu le veți face rău, îi veți transforma îndepărtând elementele nocive din mintea și inima lor. Aveți totuși acest drept... Ei bine, nu, se spune că trebuie să vă comportați ca niște creștini, adică să vă lăsați martirizați, fiindcă se pare că nu trebuie să

răspundeți insultelor. Dar se spune numai să nu răspundeți în același fel. Aceasta înseamnă „să întorci și celălalt obraz".

De ce ar trebui să ucideți un dușman care vine să vă omoare? Paralizați-l, orbiți-l, adormiți-l, luați-i posibilitatea de a face rău. Există niște piese de teatru, niște comedii, în care o persoană plină de intenții rele se pregătește să facă rău unei întregi familii: dar iată că apare un prieten al familiei care o îmbrobodește atât de mult cu cuvinte, cu mici întrebări, încât ea se blochează complet, paralizează. Da, fiindcă prietenul era mai inteligent. Trebuie deci să vă feriți de cei care vă atacă; desigur, nu prin aceleași metode ca ale lor, ci prin altele care sunt formidabile dar la care nu s-a recurs niciodată, fiindcă nu se crede în eficacitatea lor, nu se bănuiește nici măcar existența lor.

Creștinătatea se va împotmoli veșnic atât timp cât nu va înțelege cum să lucreze cu mijloacele divine. Și de altfel, pentru că nu acordă soarelui nici o valoare în viața spirituală, aceasta dovedește că nu a găsit încă suficiente mijloace pentru a învinge răul. Vă voi da un exemplu. Nu numai că Iisus ne-a spus să întoarcem și celălalt obraz, dar ne-a cerut să ne iubim și dușmanii. Este greu. Nu este sigur că-ți iubești mereu prietenii, atunci cum să-ți iubești dușmanii? Vă asigur, analizați-vă și veți vedea că este lucrul cel mai dificil, și ne întrebăm unde a găsit Iisus această lege morală... Ei bine, în soare! Fie că îl iubiți sau nu, soarele vă trimite lumina și căldura sa. Iată că soarele este singurul care a rezolvat această problemă, el îi iubește chiar și pe cei răi, pe criminali, îi luminează, îi încălzește, îi însuflețește.

Fără să vorbim despre importanța sa în univers, ci numai în acest domeniu al moralei, soarele este atât de mare, de sublim! Dacă veți căuta printre oameni un model al acestei iubiri nelimitate, poate că veți găsi, dar foarte rar chiar și printre ființele cele mai evoluate. Dacă vreți să cunoașteți adevărata morală, o veți găsi lângă soare și numai lângă el. Toți țin discursuri moralizatoare, dar ceea ce spun rămân niște vorbe în vânt. Soarele nu spune nimic, el execută. El nu spune: „Eu vă iubesc. Îmi iubesc dușmanii." El nu spune nimic, dar continuă să iubească întreaga lume. Soarele ne poate arăta cum să descoperim și să respectăm legile moralei cosmice.

Vă voi spune acum o poveste. Trăia cândva un tânăr foarte inteligent, foarte sensibil, dar nu prea voinic. El era învățător. Într-o zi se găsea cu niște tineri într-o piață din oraș, și printre ei se găsea un tip foarte bine făcut, dar

cam prostănac, care nu era de acord cu spusele lui, şi au început să discute... La sfârşit, când tipul şi-a dat seama că învăţătorul îl depăşea prin inteligenţa argumentelor sale, s-a enervat şi i-a dat două palme zdravene. Bineînţeles, ceilalţi băieţi au râs, l-au aplaudat pe învingător fiindcă era un om puternic, iar forţa reprezintă totuşi ceva!

Sărmanul învăţător s-a întors acasă, trist şi nefericit din cauza râsetelor celorlalţi. Dar ce a văzut acasă? Vaca sa născuse un mic viţel foarte drăgălaş... El l-a mângâiat, l-a ridicat în braţe şi a uitat de necaz. A doua zi şi în următoarele el a continuat să mângâie viţelul şi să îl ridice în braţe.

Au trecut câteva luni, viţelul devenise aproape un bou, dar învăţătorul continua să îl ia în braţe. Într-o bună zi, când şi-a dat seama că musculatura sa s-a dezvoltat, s-a dus să se plimbe prin piaţă. Tipul făcea din nou pe grozavul în faţa prietenilor săi. Învăţătorul s-a apropiat de el şi i-a spus: „Mă recunoşti? – Oh, oh, sigur, pe tine te-am pocnit!" Învăţătorul se aplecă, îl luă de gleznă, îl ridică în aer şi spuse: „Fă-ţi rugăciunea, te voi arunca la pământ, nu va mai rămâne nimic din tine. – Ah, iartă-mă, lasă-mă în viaţă, îmi pare rău că te-am pălmuit atunci!... - Bine, te iert" şi l-a pus încet pe picioare. Celălalt a rupt-o la fugă, în timp ce toţi băieţii aplaudau şi se distrau, iar

învăţătorul s-a întors acasă mulţumit, mândru, învingător. Vedeţi, nu trebuie niciodată să vă lăsaţi învinşi, călcaţi în picioare, zdrobiţi, fiindcă aceasta nu îi ameliorează pe oameni, ei vor continua să abuzeze de puterea lor şi nu devin mai buni. Atunci când sunteţi prea gingaşi şi amabili, oamenii îşi spun: „Vom profita de el fiindcă este slab."

Dumnezeu cere de la servitorii săi forţa, inteligenţa, lumina, puterea... Dacă doriţi să învingeţi greutăţile, obstacolele, duşmanii, va trebui să exersaţi: va trebui să găsiţi un viţel undeva în mintea voastră pe care să îl ridicaţi zilnic în braţe, şi să deveniţi astfel atât de puternici, de luminoşi, încât să vă puteţi ridica apoi duşmanii şi să le spuneţi: „Fă-ţi rugăciunea, că nu va mai rămâne nimic din tine!" Nu îi veţi ucide, nu îi veţi răni, nu vă vor putea reproşa nimic. Iată adevărata morală: nu îi veţi ucide pe oameni, îi veţi ajuta, şi ei vor deveni mai înţelepţi, mai cumpătaţi, mai atenţi. Le veţi da o lecţie magistrală.

Nu trebuie să vă ascundeţi în spatele slăbiciunii; slăbiciunea nu vă va salva niciodată, nici prostia, nici lenea. Va trebui să meditaţi, să căutaţi să vă exersaţi şi când veţi deveni îndeajuns de luminoşi, de călduroşi, ca soarele... cine va putea veni atunci să atingă soarele fără să se ardă? Toţi vor sta la distanţă, nu vor îndrăzni să se apropie,

pentru că sunteţi arzător, sunteţi un foc cu flăcări, simbolic vorbind. În faţa puterii spirituale eşti obligat întotdeauna să capitulezi.

Veţi spune: „Da, dar când un duşman vede că îi întorci celălalt obraz, el este confuz, cere iertare..." Închipuiţi-vă că nici nu-i pasă şi continuă şi mai mult să vă agreseze. Urmaţi pur şi simplu exemplul învăţătorului care ridica zilnic în braţe viţelul. Este un exemplu ideal, unic. Vă exersaţi zi şi noapte, ani în şir, şi apoi întâlnindu-vă duşmanii le spuneţi: „Mă mai recunoaşteţi?" Iar în faţa forţei, a luminii voastre, ei vor înţelege că, în timp ce dormeau pe o cunună de lauri, voi deveneaţi formidabili...

Există două modalităţi de a te manifesta (există chiar trei, patru, cinci sau zece, nu merită să le enumerăm), dar pentru a simplifica, să spunem două laturi: bunătatea şi puterea pe care trebuie să ştiţi să le folosiţi. Atunci când vă simţiţi trişti, descurajaţi, neliniştiţi, înseamnă deseori că nişte spirite răuvoitoare vă hărţuiesc, ca nişte muşte, viespi, ţânţari, şerpi...Oare trebuie să vă manifestaţi bunătatea lăsându-le să vă invadeze şi să se desfete? Nu, este momentul să vă arătaţi puterea, forţa, lumina, prin nişte cuvinte, gesturi, dându-le o lecţie binemeritată. O puteţi face zilnic. De ce să suferiţi şi să plângeţi? Manifestaţi-

vă cealaltă latură, forţa, voinţa, adică alungaţi gândurile şi sentimentele ce vă nelinişteşc, vă distrug.

Este clar acum? Aceasta contrazice puţin ideile voastre tradiţionale, nu-i aşa? Nu-i nimic, din moment ce este folositor şi eficace...Trebuie să folosim ce este mai bun, în loc să păstrăm la nesfârşit nişte puncte de vedere şi atitudini ineficiente, depăşite. Pentru moment sunteţi şocaţi, dar mai târziu veţi fi obligaţi să acceptaţi această concepţie nouă, să doriţi să deveniţi mai puternici, tot mai puternici; fără să ucideţi, fără să distrugeţi, fără să masacraţi, dar puternici, formidabil de puternici: prin lumină!

Trebuie deci şi voi să vă exersaţi. Numai acest lucru contează, exerciţiul. Atunci când izbucneşte războiul şi trebuie să luptaţi împotriva forţelor întunericului, oare sunteţi pregătiţi? Încercaţi mai întâi să vă învingeţi micii duşmani interiori, puneţi-i la pământ, nu vă lăsaţi mereu subjugaţi spunând: „Noi suntem nişte creştini, nu trebuie să ne batem." Doamne, ce creştini ciudaţi! Dar adevăraţii creştini sunt nişte cavaleri, nişte luptători, sunt armata lui Hristos, ei trebuie să fie bine înarmaţi.

De altfel, Iisus a spus deopotrivă: „Nu socotiţi că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie." Iisus milita deci

pentru violenţă, dar trebuie să înţelegem ce fel de violenţă. El a declarat război întunericului, la tot ce este obscur şi rău, prin forţa formidabilă a luminii, a iubirii, a înţelepciunii. Dar ce face soarele? Nu există entitate mai violentă ca soarele. Fără să vă ceară părerea, el încălzeşte şi voi sunteţi obligaţi să vă scoateţi hainele; prin lumina, prin căldura sa, el obligă şi grăunţele să încolţească pe întreg pământul. Soarele este fiinţa cea mai violentă, în ciuda voinţei voastre el luminează şi alungă tenebrele, încălzeşte; iar moartea nu-şi află loc în faţa soarelui fiindcă el însufleţeşte totul. Este extraordinară violenţa soarelui!

Da, de aceea ar fi atâtea de spus despre nonviolenţa aşa cum a predicat-o Gandhi. Desigur, aceasta a fost minunată într-o anumită epocă, în anumite condiţii istorice, pentru ca India să se poată elibera de englezi. Dar, într-o manieră generală, nonviolenţa este periculoasă pentru o ţară. Dacă este singura care o practică, ea riscă să fie cucerită de celelalte.

Nonviolenţa este o soluţie ideală numai cu singura condiţie ca întreaga omenire să se decidă să îmbrăţişeze această fiosofie, altminteri vor exista mereu nişte vecini egoişti şi cruzi care se vor grăbi să îi distrugă pe sărmanii nefericiţi care nu vor să se apere. Nonviolenţa este o filosofie bună pentru cel care doreşte să-şi îmblânzească

natura inferioară, să se sacrifice şi să evolueze astfel mai repede, dar ea nu poate rezolva problema războiului în lume. Un popor care se hotărăşte să nu se apere va fi repede subjugat din punct de vedere economic şi fizic.

Această filosofie a nonviolenţei trebuie deci să devină acum una colectivă, mondială, universală, să se răspândească în întreaga omenire, să nu rămâne numai în mintea câtorva idealişti. Da, atât timp cât nu va fi colectivă, ea nu va schimba nimic. Mulţi oameni care au dorit să dea exemplu de nobleţe au fost ucişi...şi omenirea nu s-a schimbat numai pentru atât! Aceste idei trebuie deci să se propage în toate ţările. O atitudine poate fi bună atunci când este colectivă şi periculoasă când rămâne individuală... Deşi o atitudine individuală poate fi pozitivă în realitate, pentru că sfinţii, martirii, toţi cei care s-au sacrificat revin pe pământ cu nişte calităţi, cu nişte înzestrări deosebite datorită cărora îi influenţează pe ceilalţi pe calea binelui. Totuşi această chestiune a nonviolenţei trebuie tratată la scară mondială, altfel nu va fi niciodată cu adevărat rezolvată.

IX

„PRIVEGHEAȚI ȘI VĂ RUGAȚI”

I

Atunci când entitățile răuvoitoare vor să vă facă rău, ele încep prin a vă determina să comiteți o greșeală, fiindcă slăbiciunea ce ați avut-o le oferă dreptul să vă tulbure. Dacă le rezistați, dacă nu comiteți niște greșeli, ele nu au nici o putere să pătrundă în voi. Iată de ce Diavolul are numai puterea ce i-o dați voi deschizându-i o ușă pentru a-l lăsa să pătrundă în sinea voastră. El nu vă silește, vă face numai niște sugestii și voi sunteți cei care spuneți „da". Voi acceptați să hrăniți în sinea voastră anumite gânduri, anumite sentimente, iar în acel moment determinat Diavolul sau forțele negative găsesc o ușă deschisă.

Puterea Diavolului este atât de mare pentru că oamenii nu-și dau seama că majoritatea lucrurilor ce li se prezintă în față sub o formă atrăgătoare ascund niște capcane. Fie că este vorba de a seduce un bărbat sau o femeie pe care mai târziu îi părăsești, că îți elimini un rival, că te

foloseşti de bunul altuia, toate acestea par la început nişte perspective minunate. Iar capcana tocmai aici se află: în faptul că la început totul pare minunat. Iată de ce este o greşeală ca Diavolul să fie prezentat sub o formă respingătoare, cu nişte coarne şi picioare despicate, gata să îi împingă pe nefericiţii oameni în cazanele Infernului. Nu, Diavolul este foarte frumos, foarte seducător, foarte bine îmbrăcat şi îl întâlneşti peste tot unde există nişte plăceri de gustat, nişte onoruri sau bani de acaparat; el este invitat chiar în saloane să bea ceai, pentru că are manierele cele mai studiate, cele mai elegante...Evident, oamenii nu se gândesc că este Diavolul şi se lasă seduşi, este ca şi cum şi-ar face o spărtură în propria fortăreaţă pe unde vor pătrunde duşmanii. Trebuie deci să învăţăm să discernem natura sugestiilor ce ne sunt prezentate de spiritele răului. Ele ne şuşotesc fără încetare tot felul de promisiuni atrăgătoare să ne convingă, iar dacă ne lăsăm convinşi, vom fi distruşi.

Atâţi oameni se plâng că sunt neliniştiţi, că sunt tulburaţi, hărţuiţi! Ei nu ştiu că aceste stări negative sunt consecinţa unor anumite erori comise cu mai puţin sau mai mult timp înainte. Aceste erori au oferit posibilitatea forţelor ostile să pătrundă în ei şi să facă ravagii. Iată de ce, înainte de a întreprinde orice, întrebaţi-vă dacă

acţionaţi după regulile divine, examinaţi ce puteţi pierde sau câştiga, dacă veţi fi liberi sau, dimpotrivă, mai înlănţuiţi. După ce aţi reflectat, acţionaţi, dar cel puţin prevedeţi toate consecinţele, şi mai ales realizaţi ce riscaţi dacă deschideţi uşa forţelor negative. Iisus a spus: „Privegheaţi şi vă rugaţi!" Dacă vă obişnuiţi să fiţi mereu conştienţi, vigilenţi, dacă vă legaţi de Cer, veţi fi ocrotiţi: forţele răului din jurul vostru vă pot ameninţa, se vor strâmba la voi, dar nu vor putea pătrunde.

Câte afecţiuni pe care medicii nu şi le pot explica şi încearcă să le vindece cu ajutorul chimiei şi chirurgiei sunt în realitate opera unor forţe negative pe care fiinţele le-au atras de multă vreme fără să ştie! Ele le-au deschis uşile prin felul lor de a trăi, a gândi, a simţi sau a acţiona. Dar eu ştiu bine că acest subiect nu va fi acceptat, nici înţeles. Cum ar putea nişte somităţi intelectuale şi medicale să accepte în secolul al douăzecilea ideea că nişte entităţi din planul astral încearcă să se fofileze pentru a-i tulbura pe oameni, hrănindu-se pe cheltuiala acestora şi distrugându-i? După opinia lor, este vorba despre nişte elemente chimice ce perturbă buna funcţionare a psihismului. Este adevărat, sunt nişte elemente chimice, dar ştiinţa nu cunoaşte că aceste elemente chimice sunt consecinţa prezenţei unor spirite răufăcătoare atrase chiar de om. Aceste entităţi mişună în lu-

mea astrală, iar dacă oamenii le deschid ușa prin slăbiciunile lor, prin tot felul de ilegalități comise, ele pătrund în sinea lor și provoacă niște tulburări.

Aceste lucruri sunt foarte bine explicate în toate Cărțile Sfinte și clarvăzătorii le-au constatat. Dar cum cei mai mulți oameni nu au dezvoltat nici una dintre însușirile spirituale ce permit cunoașterea lumii invizibile, ei și-au format o filosofie bazată numai pe observațiile celor cinci simțuri, iar concluziile acestei filosofii sunt neapărat eronate. Deoarece virușii, bacilii sunt niște creaturi vii, observate numai la microscop, de ce să nu admitem și existența altor creaturi pe care microscoapele ce nu sunt atât de perfecționate nu le pot încă detecta? În tot cazul, distrugerile pe care le produc sunt la fel de vizibile ca și cele produse de viruși, acest lucru nu poate fi negat. Știința va reuși fără îndoială într-o bună zi să pună la punct niște aparate care să detecteze prezența acestor indezirabili. Dar până atunci este de preferat să le admitem existența, și mai ales să învățăm să ne protejăm de ei ducând o viață inteligentă și cumpătată.

De altfel, dacă savanții ar fi avut puțină considerație pentru literatură, în loc să vadă în ea numai niște creații ale imaginației, și-ar fi pus niște întrebări privind unele cazuri psihologice în care este vorba evident despre unele persoane

urmărite de entități nedorite. De exemplu, nuvela lui Maupassant „Horla” spune o poveste ce se aseamănă mult cu aceea a lui Maupassant însuși care și-a sfârșit viața într-un azil de nebuni, căzând victimă a tot felul de entități răufăcătoare.

În această nuvelă, Maupassant descrie cum o entitate numită Horla vine în timpul somnului și i se așează pe piept, strângându-l de gât pentru a-l sufoca, apoi își lipește gura de gura sa pentru a-i suge viața asemenea unui vampir. Într-o dimineață, trezindu-se, el constată că apa dintr-o carafă umplută înainte de culcare fusese în totalitate băută. Se gândește că este poate somnambul și că a băut-o în timpul somnului. El vrea să verifice și face următoarea experiență: umple două sticle, una cu apă și cealaltă cu lapte, le astupă el însuși cu dopuri, apoi le pune sub plapuma din pat. Când se trezește, după câteva ore, sticlele se aflau unde le lăsase sub plapumă, dopurile păreau neatinse, dar apa și laptele fuseseră băute!

Încet-încet, își dă seama că nici propria voință nu îi mai aparține: vrea să se ridice din fotoliu, dar Horla îl împiedică; intenționează să ia trenul spre Paris, dar în loc să comande vizitiului să îl ducă la gară, își aude propria voce ordonând să fie dus înapoi acasă. În sfârșit, într-o noapte nu își mai zărește chipul în oglindă, pentru că

indezirabilul, a cărui prezență este totuși foarte stabilă, s-a interpus între el și reflectarea chipului său. În acel moment, el caută o modalitate de a-l ucide și ajunge să-și dea foc casei. Ceea ce nu constituie desigur un mijloc prea eficace, întrucât nu te poți descotorosi de aceste entități prin niște mijloace fizice.

Maupassant nu este singurul care a povestit asemenea experiențe, nu trebuie să ne amăgim, spațiul este populat de miliarde de entități răuvoitoare care au jurat pieirea omenirii. Desigur, el este populat în egală măsură și de miliarde de entități luminoase care o ajută și o ocrotesc. Da, dar ajutorul și protecția lor pot deveni cu adevărat eficace numai dacă omul pășește pe calea cea bună. Nici un Maestru, nici o entitate nu vă poate proteja dacă nu duceți o viață cumpătată. Ei vă pot instrui, vă pot lumina, încearcă să vă influențeze chiar prin gândurile și sentimentele lor, dar ce mai pot face dacă voi le distrugeți munca prin nepăsarea și prostia voastră?

Cele mai bune protecții împotriva indezirabililor sunt puritatea și lumina interioară. În acel moment, indezirabilii nu mai au de ce să se agațe, fiindcă nu mai există în voi hrană pentru ei, și cum nu suportă lumina, vă părăsesc. Iată de ce eu v-am dat ani în șir o mulțime de metode de

a vă purifica și a vă înconjura cu lumină, cu niște culori, pentru a crea o barieră indestructibilă împotriva spiritelor rele! Prin vibrațiile sale intense, lumina îndepărtează și descompune aceste entități. Iată de ce trebuie cu adevărat să lucrați cu lumina, iar prin meditație, prin rugăciune, să o determinați să pătrundă în casa voastră pentru ca ea să fie protejată. Fiindcă atunci când spun lumină, în realitate este vorba despre niște entități binefăcătoare; de îndată ce s-au instalat în voi, ele le împiedică pe celelalte să pătrundă. Este valabil și pentru voi înșivă: înconjurați-vă de lumină.

Aceasta nu înseamnă că atunci când aveți o aură puternică, o fortăreață de lumină, nu veți mai fi niciodată deranjați sau asaltați. Din nefericire, atât timp cât ne aflăm pe pământ nu ne găsim niciodată cu adevărat la adăpost de asalturi și bătălii. Dar este altceva dacă suntem totuși baricadați cu lumină. Chiar și Inițiații sunt obligați să se protejeze. Chiar și cei mai puternici dintre ei trebuie să se gândească fără încetare să pună între ei și spiritele răului care îi asaltează niște bariere de lumină, niște cercuri de flăcări. Iar oamenii slabi, neștiutori, își închipuie că nu au nevoie de nici o protecție! A venit clipa să înțelegeți importanța, gravitatea a tot ce vă explic, altminteri vă veți afla la bunul plac al tuturor

curenților. De acum înainte, gândiți-vă zilnic să vă înconjurați cu un cerc de lumină.

Unii vor spune: „Dar ne putem proteja folosind niște talismane." Există o mare credință în puterea talismanelor; și eu cred, chiar mai mult decât alții, numai că această credință a mea este puțin diferită. Eu cred în puterea protectoare a unui talisman dacă lucrați fizic și psihic în armonie cu ceea ce el reprezintă, ce conține ca puteri și virtuți, fiindcă atunci îl întăriți, îl hrăniți. Dar dacă vă bazați pe el fără să faceți nimic pentru a fi în acord cu proprietățile sale, după o vreme el nu va mai acționa, va muri chiar.

Un talisman este cu adevărat puternic numai dacă îl susțineți cu propria voastră viață. Dacă acest talisman este impregnat de puritate, pentru ca să rămână așa și să devină eficace, trebui să trăiți o viață pură; dacă este impregnat cu lumină, trebuie să vă înconjurați cu lumină; dacă este impregnat de forță, trebuie exersați ca să alimentați această forță etc. este și pentru aură. Dacă vă mulțumiți înconjurați cu lumină cu ajutorul gândului, trăiți o viață luminoasă, concentrările vor fi atât de eficace, fiindcă faceți parte, și distrugeți în alta. Ca în poveștile spiritele răuvoitoare distrugeau noaptea înfăptuită de tânărul prinț sau cavaler

zilei. Nu uitați niciodată că, în toate cazurile, singurul mijloc de lucru eficace este să vă ameliorați modul vostru de viață.

II

Întregul vostru destin este înscris în viața pe care o trăiți astăzi, în direcția ce o imprimați gândurilor și sentimentelor voastre, în activitățile în care vă cheltuiți astăzi energiile. Fiindcă de felul în care sunteți atenți și vigilenți sau nu, desțeleniți terenul viitorului vostru, sau dimpotrivă, îl încărcați cu tot felul de elemente inutile sau chiar nocive ce vă împiedică dezvoltarea.

Întreaga zi de ieri trebuie să pregătească ziua de astăzi. Iată secretul: de mai multe ori pe zi să vă opriți și să spuneți: „Vreau să văd cum îmi voi consuma energiile, în ce direcție le voi proiecta?" dând în sfârșit dovadă de puțină inteligență, de puțin simț economic. Numai în acest mod veți putea aborda ziua de mâine în cele mai bune condiții.

Cheia, marea cheie este de a fi mereu vigilenți, treji, chiar când dormiți. Da, treji. De ce

s-a spus: „Privegheați și vă rugați!" Nici chiar spiritualiștii nu au înțeles încă importanța acestui precept. De ce să fii vigilent? Este obositor! În timp ce este atât de minunat să dormi, să te lași în voia lenei fizice și mentale! Iată de ce oamenii nu avansează deloc deși au în fața ochilor întreg universul, toate stelele și soarele, toate cărțile și marii Maeștri care să îi instruiască. Pentru că ei dorm, dorm tot timpul. Trebuie deci să vă supravegheați și să vă spuneți: „Atenție, trebuie să mă pregătesc pentru mâine fiind atent să nu mă încarc cu tot felul de materii stânjenitoare. Fie că este vorba despre hrană, gânduri, sentimente, voi alege elementele cele mai subtile și mai luminoase ca să-mi construiesc creierul, inima, plămânii. Așa voi fi mereu treaz, dispus, dinamic... dinamic chiar și în timpul somnului!"

Da, pentru că există somn și somn. Există un somn greu, ca neantul, iar altul în care creierul are o asemenea limpezime, o asemenea luciditate încât omul poate înfăptui cea mai bună lucrare, poate primi cele mai bune instrucțiuni. Aceasta nu înseamnă că, în loc să citiți sau să meditați, trebuie acum să dormiți. Nu, fiindcă nu veți găsi acest somn limpede dacă nu ați fost în prealabil activi, energici și treji. Atunci când ați început să învățați să fiți treji, chiar dacă vă cuprinde somnul, sunteți mai treji ca oricând, chiar dacă

dormiți; în cealaltă lume auziți, înțelegeți și acționați.

Să nu pierdeți niciodată din vedere această chestiune a vigilenței. Da, să fiți vigilenți pentru a pregăti ziua de mâine. Cineva va replica: „Dar aceasta contrazice cuvintele lui Iisus din Evangheliі unde el ne sfătuiește de mai multe ori să nu ne facem griji pentru ziua de mâine." Ei bine, vă înșelați; nu există nici o contradicție. Atunci când Iisus spunea să nu ne îngrijim de ziua de mâine, este pentru că îi vedea pe oameni mereu îngrijorați de viitor: ei se întreabă dacă vor avea ce mânca sau unde vor locui, dacă vor avea bani etc. Atât de absorbiți de aceste griji, ei neglijează lucrurile cele mai importante: ei abuzează de sănătatea lor, lovesc oamenii și lucrurile, încalcă legile iubirii și ale dreptății, și nu au nici o preocupare spirituală. Astfel ei lasă zilnic niște lucruri prost rezolvate, niște greșeli ce trebuiau îndreptate și pe care nu le îndreaptă, iar totul se acumulează, ziua se încheie fiind copleșiți, dărâmați.

Iată de ce Iisus spunea să nu ne gândim la ziua de mâine, fiindcă dacă veți veghea zilnic ca totul să fie pus la punct în comportamentul vostru, a doua zi va fi complet senină și veți fi

liberi să faceți ce doriți fiind în continuare vigilenți să nu lăsați nimic să tărăgăneze. Astfel, fiecare zi nouă vă va găsi bine dispuși, gata să respirați, să studiați, să vă bucurați, să cântați, și întreaga viață va lua o culoare extraordinară de fericire și binecuvântare. Iată cum trebuie să înțelegeți. Fiind atenți să puneți totul la punct astăzi, vă gândiți indirect la ziua de mâine.

Să nu vă gândiți deci la ziua de mâine, gândiți-vă la ziua de astăzi. Dacă totul este aranjat pentru astăzi, va fi aranjat și pentru mâine, este automat. Și cum totul este înscris, o dată ce ați trăit o zi minunată, o zi a vieții veșnice, ea este înregistrată, ea nu moare, rămâne vie și încearcă să le antreneze și pe toate celelalte zile după ea pentru ca să îi semene. Încercați să trăiți bine măcar o singură zi, fiindcă ea le va influența pe celelalte: ea le va invita să le vorbească și să le convingă să fie asemenea ei, echilibrate, ordonate, armonizate. Cum nu ați studiat încă latura magică a acestei probleme, veți spune: „Oh, o zi, ce poate face ea? M-am cufundat în dezordine, dar de mâine va fi mai bine." Da, va fi mai bine, dar cu condiția să faceți imediat niște eforturi pentru a restabili ordinea. Altfel, toate se vor întâmpla ca în unele jocuri din târguri: cu o bilă puteți răsturna o cutie sau o popică, și ea le determină apoi și pe celelalte să cadă.

În urmă cu mulți ani a venit la școala noastră o persoană într-adevăr deosebită: avea totul pentru a fi fericită, nimic nu îi lipsea, și în plus avea și lumina Învățământului. Dar ea era mereu întunecată, plină de griji. Într-o bună zi am dorit să cunosc cauza acestei tristeți, i-am pus câteva întrebări, și ce am aflat! Că era îngrijorată pentru viitor, pentru că pot interveni o grămadă de lucruri, accidente, boli, faliment, mizerie!... Și așa își otrăvea existența imaginându-și tot ce viitorul i-ar putea aduce rău. I-am spus: „Dar atitudinea ce o aveți nu poate rezolva nimic, din contră. Este adevărat că nu putem ști ce ne rezervă viitorul, dar cea mai bună metodă de a evita necazurile de care vă temeți, este de a încerca să trăiți cumpătat în prezent. În loc să vă îngrijorați mereu pentru viitor și să vă faceți din prezent un infern, încercați să vă gândiți numai la prezent făcându-l cât mai bun, și astfel vă veți construi un viitor bun."

Nu ne putem construi viitorul cu un prezent rău, pentru că nu există o separație între cele două. Dacă prezentul vostru este întunecat și prostesc, să nu vă închipuiți că viitorul vostru va fi iluminat. Este la fel ca și cum ați dori să construiți un palat de marmură pe un teren argilos: totul se va prăbuși. Din păcate este ceea ce fac toți acești constructori de... nu de catedrale, ci de viitor. Ei nu știu că nu se poate construi un viitor solid pe un prezent viermănos. Atunci, dacă ați trăit o zi proastă, încercați cel puțin să îi neutralizați efectele înainte de culcare, nutrind cele mai bune gânduri și luând cele mai bune decizii pentru a doua zi. În acel moment, aceste gânduri, ca niște albine, vor curăța și repara totul în timpul nopții.

Ați venit aici în acest Învățământ pentru a da un nou punct de plecare existenței voastre. Altminteri veți continua să trăiți în dezordine și să suferiți acuzând întreaga lume, și chiar pe Domnul, că sunt responsabili de necazurile voastre, că nu recunosc valoarea unei ființe ca voi, atât de dreaptă, de cinstită, de nobilă, care merită ca tot Cerul și pământul să îi stea la picioare pentru a-i satisface toate capriciile...A venit vremea să vă descotorosiți de toate aceste pretenții eronate și să începeți să lucrați pentru a trăi o nouă viață. Știu că nu este atât de ușor, deoarece vechiul trecut este încă foarte tenace. Așa cum viitorul este legat de prezent, tot așa și prezentul este legat de trecut, cu diferența că ne stă în putere să schimbăm viitorul, în timp ce nu mai putem schimba nimic din prezent, deoarece el este o consecință a trecutului.

„Privegheați și vă rugați"...Desigur, a veghea înseamnă a nu dormi, dar a nu dormi în

planul spiritual. Trebuie să fim mereu treji şi vigilenţi în gândurile noastre pentru a ne da seama că există nişte curenţi, nişte elemente impure, nocive, ce trebuie evitate. Cel care nu este vigilent, care nu veghează, se expune la toate pericolele. Nu este nimic mai rău decât să trăieşti cu ochii închişi. Trebuie să vă ţineţi ochii bine deschişi pentru a vă da seama fără încetare ce se petrece în sinea voastră, care sunt curenţii, stările de conştiinţă, sentimentele, gândurile ce vă străbat. Numai cel care păstrează ochii deschişi posedă inteligenţa vieţii interioare, nu se mai lasă înlănţuit de orice forţă, de orice entitate. Este atât de clar că un om adormit poate fi atacat de oricine prin surprindere! Trebuie deci să vegheaţi.

Iar „vă rugaţi", ce înseamnă a te ruga? După ce aţi vegheat, adică aţi aruncat o privire în voi înşivă pentru a vedea ce se întâmplă, trebuie să interveniţi, să vă amestecaţi direct în afaceri pentru a suprima un anumit element, să adăugaţi un altul, să deveniţi stăpâni pe situaţie pentru a-i împiedica pe duşmani să vă copleşească şi să vă răvăşească. Aceasta este rugăciunea. A te ruga înseamnă a aduce un remediu, o ameliorare, iar pentru a reuşi, cea mai bună metodă este de a te lega de Cer. Creierul uman este ca un aparat de radio sau de televiziune: el captează anumite staţii, anumite lungimi de unde. Întorcând un

buton pe tranzistorul vostru vă puteţi alege emisiunea preferată: muzică, informaţii...Ei bine, şi interior este la fel: dacă apăsaţi din greşeală pe anumite butoane, veţi auzi o muzică infernală, vacarm, nişte dispute. Atunci, schimbaţi lungimea de undă! Prin intermediul gândului, prin imaginaţie, apăsaţi pe un buton, este foarte uşor, şi veţi asculta emisiunile Cerului.

A te ruga nu reprezintă altceva decât a atinge butonul lungimilor de undă cele mai scurte şi mai rapide care vă pun în legătură cu Dumnezeu, schimbându-vă astfel mişcările şi vibraţiile din interiorul vostru. A te ruga înseamnă a declanşa în sine o mişcare pozitivă, luminoasă, divină.

Din tot ce Iniţiaţii i-au învăţat pe oameni, nimic nu se compară cu rugăciunea, deoarece oricine se poate ruga, chiar şi cel mai simplu, cel mai neştiutor om. Dacă priviţi cum un copil strigă: „Mama!..." cu toată inocenţa inimii lui, acest strigăt este o rugăciune pe care mama o îndeplineşte. Cereţi şi voi, asemenea copiilor, cu aceeaşi candoare, cu aceeaşi inocenţă, cu aceeaşi puritate, şi rugăminţile vi se vor îndeplini. De îndată ce începeţi să vă rugaţi, o armată de fiinţe invizibile se apropie, se aude deja freamătul aripilor angelice, iar entităţile întunecate care doreau să vă facă rău se grăbesc să dispară,

fiindcă știu că vor fi tulburate, arse, fulgerate. Lor nu le este frică decât de un singur lucru: lumina. Iată de ce, în fiecare clipă dificilă, periculoasă, prima reacție ce trebuie să o aveți este să vă legați de Creator și să sporiți în voi lumina: în acel moment, toate ființele inferioare care vă amenință sunt neutralizate sau alungate.

Unii vor spune că se roagă, dar fără nici un rezultat. Iată un mijloc foarte simplu și foarte eficient. În momentul în care doriți să vă rugați, creați o imagine, cea a unei multitudini de spirite împrăștiate în întreaga lume și care, acolo unde se află, sunt pe cale să se concentreze asupra Creatorului. Prin intermediul gândului, alăturați-vă acestor ființe pentru a vă ruga împreună cu ele. Din moment ce vă rugați Cerului la unison cu toate aceste ființe luminoase, vocea voastră nu mai este izolată în deșertul vieții. O asemenea rugăciune este întotdeauna auzită datorită colectivității și veți beneficia și voi în egală măsură. Rugăciunea voastră nu își atinge scopul deoarece acționați singuri. Secretul este să vă legați de toți cei care se roagă, fiindcă există în fiecare clipă undeva în lume niște ființe care se roagă.

CUPRINS

De același autor

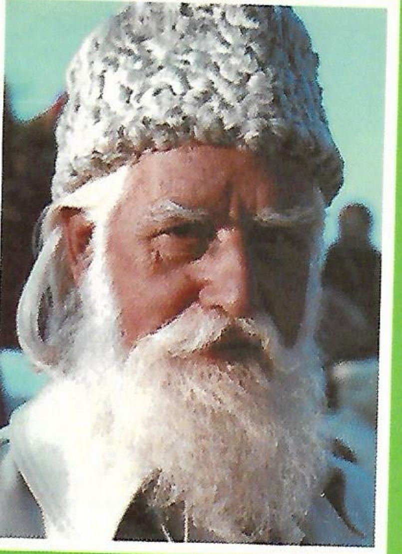
Colecția „Izvor“
(în limba română)

202 – Omul spre victoria destinului său
203 – O educație care începe înainte de naștere
204 – Yoga nutriției
205 – Forța sexuală sau balaurul înaripat
206 – O filosofie a universalului
207 – Ce este un Maestru Spiritual?
208 – Egregorul porumbelului păcii
209 – Crăciunul și Paștele în tradiția inițiatică
210 – Pomul cunoașterii binelui și răului
212 – Lumina, spirit viu
213 – Natură umană și natură divină
214 – Galvanoplastia spirituală
215 – Adevărata învățătură a lui Hristos
216 – Secretele cărții naturii
217 – Un nou înțeles al Evangheliilor
218 – Limbajul figurilor geometrice
219 – Centri și corpuri subtile
220 – Zodiacul, cheie a omului și a universului
221 – Alchimia spirituală: căutarea perfecțiunii
222 – Viața psihică: elemente și structuri
224 – Puterile gândului
225 – Armonie și sănătate
226 – Cartea magiei divine
227 – Reguli de aur pentru fiecare zi
228 – Incursiune în invizibil
229 – Calea tăcerii
230 – În pragul cetății sfinte
231 – Grăuntele fericirii
232 – Destăinuirile focului și ale apei
235 – „În duh și în adevăr“
236 – De la om la Dumnezeu
237 – Balanța cosmică
238 – Credința care mută munții
241 – Piatra filosofală
243 – Râsul înțeleptului

De același autor

Colecția Opere Complete
(în limba franceză)

Tome 1 - La deuxième naissance
Tome 2 - L'alchimie spirituelle
Tome 3 - Les deux arbres du Paradis
Tome 4 - Le grain de sénevé
Tome 5 - Les puissances de la vie
Tome 6 - L'harmonie
Tome 7 - Les mystères de Iésod
Tome 8 - Le langage symbolique, langage de la nature
Tome 9 - «Au commencement était le Verbe…»
Tome 10 - Les splendeurs de Tiphéret
Tome 11 - La clef essentielle pour résoudre les problèmes de l'existence
Tome 12 - Les lois de la morale cosmique
Tome 13 - La nouvelle terre
Méthodes, exercices, formules, prières
Tome 14 - L'amour et la sexualité*
Tome 15 - L'amour et la sexualité**
Tome 16 - Hrani Yoga
Le sens alchimique et magique de la nutrition
Tome 17 - «Connais-toi, toi-même» Jnani Yoga*
Tome 18 - «Connais-toi, toi-même» Jnani Yoga**
Tome 19 à 22 - Pensées Quotidiennes
Tome 23 - La nouvelle religion: solaire et universelle*
Tome 24 - La nouvelle religion: solaire et universelle**
Tome 25 - Le Verseau et l'avènement de l'Age d'or*
Tome 26 - Le Verseau et l'avènement de l'Age d'or**
Tome 27 - La pédagogie initiatique*
Tome 28 - La pédagogie initiatique**
Tome 29 - La pédagogie initiatique***
Tome 30 - Vie et travail à l'Ecole divine*
Tome 31 - Vie et travail à l'Ecole divine**
Tome 32 - Les fruits de l'Arbre de Vie

Filosof şi pedagog francez de origine bulgară, Maestrul Omraam Mikhaël Aïvanhov (1900-1986) se stabileşte definitiv în Franţa, în anul 1937. Ceea ce surprinde, chiar de la început, în opera sa, este multitudinea aspectelor în care este prezentată această unică problemă: omul şi desăvârşirea sa. Oricare ar fi subiectul abordat, el este în mod invariabil tratat în funcţie de folosul pe care i-l poate aduce omului, pentru o mai bună înţelegere a lui însuşi, ca şi pentru o mai bună îndrumare a vieţii sale.

Învăţătura lui Hristos este conţinută în întregime în cele câteva rânduri ale rugăciunii de duminică: „Tatăl nostru Care eşti în ceruri...” Este ceea ce Omraam Mikhaël Aïvanhov arată în această carte. „Un Iniţiat, spune el, procedează ca natura. Priviţi: toată această minune care este un arbore, cu rădăcinile sale, cu trunchiul său, cu ramurile, frunzele, florile şi fructele sale, natura a reuşit să îl concentreze desăvârşit într-un grăunte minuscul pe care îl sădim în pământ. Iisus a procedat la fel: el a dorit să rezume întreaga cunoaştere ce o poseda în această rugăciune, cu speranţa că oamenii care o vor rosti şi vor medita asupra ei o vor planta ca un grăunte în sufletul lor, vor uda acest grăunte, îl vor ocroti, îl vor cultiva, până ce vor descoperi acest arbore măreţ al Ştiinţei Iniţiatice lăsat de el.”

ISBN 978-973-8107-58-8

www.prosveta.com
e-mail: prosveta_ro@yahoo.com